

JEREMIAS

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52					

KAPITTEL 1

Ord av Jeremias, Hilcias' sønn, en av prestene i Anatot i Benjamins land.

² Herrens ord kom til ham i de dager da Josias, Amons sønn, var konge i Juda, i det trettende år av hans regjering,

³ og siden i de dager da Jojakim, Josias' sønn, var konge i Juda, inntil enden av Judas konge Sedekias', Josias' sønns ellefte år, da Jerusalems innbyggere blev bortført i den femte måned.

⁴ Herrens ord kom til mig, og det lød så:

⁵ Før jeg dannet dig i mors liv, kjente jeg dig, og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg dig; jeg satte dig til en profet for folkene.

⁶ Men jeg sa: Akk, Herre, Herre! Se, jeg forstår ikke å tale; for jeg er ung.

⁷ Da sa Herren til mig: Si ikke: Jeg er ung! Men til alle dem jeg sender dig til, skal du gå, og alt det jeg byder dig, skal du tale.

⁸ Frykt ikke for dem, for jeg er med dig og vil redde dig, sier Herren.

⁹ Og Herren rakte ut sin hånd og rørte ved min munn, og Herren sa til mig: Se, jeg legger mine ord i din munn.

¹⁰ Se, jeg setter dig idag over folkene og over rikene til å rykke op og rive ned, til å ødelegge og bryte ned, til å bygge og til å plante.

¹¹ Og Herrens ord kom til mig, og det lød så: Hva ser du, Jeremias? Jeg svarte: Jeg ser en stav av det våkne tre. [de. av mandeltreet, som kalles så fordi det blomstrer tidligere enn andre trær]

¹² Da sa Herren til mig: Du har sett rett; for jeg vil våke over mitt ord, så jeg fullbyrder det.

¹³ Og Herrens ord kom til mig annen gang: Hva ser du? Jeg svarte: Jeg ser en kokende gryte, og den er vendt hit fra nord.

¹⁴ Og Herren sa til mig: Fra nord skal ulykken slippes løs over alle landets innbyggere.

¹⁵ For se, jeg kaller på alle folkestammer i rikene mot nord, sier Herren, og de skal komme og sette hver sin stol ved inngangen til Jerusalems porter og mot alle dets murer rundt omkring og mot alle Judas byer.

¹⁶ Og jeg vil avsi mine dommer over dem for all deres ondskaps skyld, fordi de forlot mig og brente røkelse for andre guder og tilbad sine henders verk.

¹⁷ Men du skal omgjorde dine lender og stå op og tale til dem alt det jeg byder dig; vær ikke redd for dem, så jeg ikke skal gjøre dig redd for dem!

¹⁸ Og se, jeg gjør dig idag til en fast borg og til en jernstøtte og til en kobbermur mot det hele land, mot Judas konger, mot dets høvdinge, mot dets prester og mot folket i landet.

¹⁹ Og de skal stride mot dig, men ikke få overhånd over dig; for jeg er med dig, sier Herren, og vil redde dig.

KAPITTEL 2

Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:

² Gå avsted og rop ut for Jerusalems ører og si: Så sier Herren: Jeg kommer i hu din ungdoms hullskap, dine trolovelsesdagers kjærlighet, hvorledes du fulgte mig i ørkenen, i et land hvor ingen sår.

³ Hellig var Israel for Herren, hans førstegrøde; alle som vilde ete det, måtte bøte, ulykke kom over dem, sier Herren.

⁴ Hør Herrens ord, Jakobs hus og alle ætter av Israels hus!

⁵ Så sier Herren: Hva urett har eders fedre funnet hos mig, siden de gikk langt bort fra mig og fulgte de tomme guder og blev selv tomme?

⁶ Og de sa ikke: Hvor er Herren, som førte oss op fra Egyptens land, som ledet oss i ørkenen, i et land med ødemarker, fullt av kløfter, et land med tørke og dødsskygge, et land der ingen mann har faret, og intet menneske har bodd?

⁷ Og jeg førte eder inn i et land med fruktbare marker, så I fikk ete av dets frukt og dets gode ting; men da I kom inn, gjorde I mitt land urent og min arv til en vederstyggelighet.

⁸ Prestene sa ikke: Hvor er Herren? Og de som syslet med loven, kjente mig ikke, og hyrdene falt fra mig, og profetene spådde ved Ba'al og fulgte dem som ikke kan hjelpe. [de. avgudene]

⁹ Derfor vil jeg fremdeles gå i rette med eder, sier Herren; ja, med eders barnebarn vil jeg gå i rette.

¹⁰ Dra over til kitteernes øer og se, og send bud til Kedar og gi nøie akt og se om noget sådant er skjedd!

¹¹ Har vel et hedningefolk byttet bort sine guder, enda de ikke er guder? Men mitt folk har byttet bort sin ære mot det som ikke kan hjelpe.

¹² Forskrekkes, I himler, over dette, og gys, bli storlig forferdet, sier Herren.

¹³ For to onde ting har mitt folk gjort: Mig har de forlatt, kilden med det levende vann, og hugget sig ut brønner, sprukne brønner som ikke holder vann.

¹⁴ Er Israel en træl? Er han en hjemmefødt træl? Hvorfor er han blitt røvet?

¹⁵ Unge løver brølte mot ham; de lot sin røst høre, og de gjorde hans land til en ørken; hans byer blev opbrent, så ingen bor i dem.

¹⁶ Også Memfis' og Tahpenes' barn gjorde din isse skallet.

¹⁷ Mon ikke det at du forlot Herren din Gud den tid han vilde lede dig på veien, har voldt dig dette?

¹⁸ Og nu, hvorfor tar du veien til Egypten for å drikke Sikors [de. Nilens.] vann? Og hvorfor tar du veien til Assyria for å drikke elvens [de. Eufrats.] vann?

¹⁹ Din ondskap tukter dig, og dine frafall straffer dig; kjenn da og se at det er ondt og bittert at du forlater Herren din Gud, og at frykt for mig ikke kommer over dig, sier Herren, Israels Gud, hærskares Gud.

²⁰ For fra fordums tid brøt du ditt åk, rev du i stykker dine bånd, og du sa: Jeg vil ikke tjene. Men på hver høi bakke og under hvert grønt tre la du dig ned og drev utukt.

- 21** Og enda hadde jeg plantet dig som en edel ranke, helt igjennem av ekte sæd; hvorledes er du da blitt omskapt for mig til ville skudd av et fremmed vintre?
- 22** For om du enn vilde tvette dig med pottaske og bruke meget lut, så skulde dog din misgjerning være skitten for mitt åsyn, sier Herren, Israels Gud.
- 23** Hvorledes kan du si: Jeg er ikke blitt uren, jeg har ikke gått efter Ba'alene? Se på din vei i dalen! Forstå hvad du har gjort, du lette kamelhoppe som løper hit og dit!
- 24** Lik et villesel som er vant til ørkenen, snapper hun efter været i sin sjels attrå; hennes brynde -- hvem kan dempe den? Alle de som søker henne, slipper å løpe sig trette; i hennes måned finner de henne.
- 25** La ikke din fot bli bar og din strupe bli tørst! Men du sier: Forgjeves! Nei! Jeg elsker fremmede, og efter dem vil jeg gå.
- 26** Likesom en tyv må skamme sig når han blir grepet, således må Israels hus skamme sig, de selv, deres konger, deres høvdinger, deres prester og deres profeter,
- 27** fordi de sier til treet: Du er min far, og til stenen: Du har født mig. For de har vendt ryggen til mig og ikke ansiktet. Men i sin ulykkes tid sier de: Reis dig og hjelp oss!
- 28** Hvor er da dine guder som du gjorde dig? La dem reise sig, om de kan hjelpe dig i din ulykkes tid! For så mange som dine byer er, så mange er dine guder blitt, Juda!
- 29** Hvorfor tretter I med mig? I er alle sammen falt fra mig, sier Herren.
- 30** Forgjeves slo jeg eders barn; de tok ikke imot tuktt; eders sverd fortærte eders profeter som en ødeleggende løve.
- 31** Du onde slekt! Gi akt på Herrens ord! Har jeg vært en ørken for Israel eller et belgmørkt land? Hvorfor sier mitt folk: Vi har gjort oss fri, vi vil ikke mere komme til dig?
- 32** Mon en jomfru glemmer sitt smykke, en brud sitt belte? Men mitt folk har glemt mig i dager uten tall.
- 33** Hvor vel vet du ikke å legge din vei for å søke kjærlighet! Derfor har du også vent dine veier til det onde.
- 34** Det finnes endog blod av uskyldige fattigfolk på dine kjortelfliker; du grep dem ikke i innbrudd, men på grunn av alt dette var det. [de. på grunn av dette ditt ugudelige vesen utøste du deres blod]
- 35** Og allikevel sier du: Jeg er uskyldig, hans vrede har visselig vendt sig fra mig. Se, jeg vil gå i rette med dig fordi du sier: Jeg har ikke syndet.
- 36** Hvorfor farer du så meget om og skifter din vei? Også ved Egypten skal du bli til skamme, likesom du blev til skamme ved Assyria.
- 37** Også derfra skal du gå ut med hendene på hodet; [de. med sorg] for Herren har forkastet dem du setter din lit til, og du skal ikke ha nogen lykke med dem.

KAPITTEL 3

Det heter: Når en mann lar sin hustru fare, og hun går fra ham og blir en annen manns, kan han da igjen komme tilbake til henne? Vilde ikke da landet bli vanhelliget? Og du, du har drevet hor med mange venner og skulde enda komme tilbake til mig igjen? sier Herren.

2 Løft dine øine til de bare hauger og se: Hvor er du ikke blitt vanæret? Ved veiene satt du og ventet på dem, som en araber i ørkenen, og du vanhelliget landet ved ditt hor og din ondskap.

3 Da blev regnbygene holdt tilbake, og vårregnet falt ikke; men du hadde en horkvinnes

panne, du vilde ikke skamme dig.

⁴ Har du ikke nettopp nu ropt til mig: Min far, du er min ungdoms venn?

⁵ Mon han vil holde fast ved sin vrede evindelig eller bevare sin harme til evig tid? Se, så talte du, og enda gjorde du det onde, og du maktet det.

⁶ Og Herren sa til mig i kong Josias' dager: Har du sett hvad Israel, den frafalne kvinne, har gjort? Hun gikk op på hvert høit fjell og inn under hvert grønt tre og drev hor der.

⁷ Og jeg sa: Når hun har gjort alt dette, vil hun vende tilbake til mig. Men hun vendte ikke tilbake, og det så hennes søster Juda, den troløse.

⁸ Og jeg så at enda jeg hadde latt den frafalne, Israel, fare og gitt henne hennes skilsmissebrev, fordi hun hadde drevet hor, fryktet allikevel ikke hennes søster Juda, den troløse, men gikk avsted og drev hor hun også;

⁹ og med sitt frekke hor vanhelliget hun landet, og hun drev hor med sten og med tre.

¹⁰ Og med alt dette vendte hennes søster Juda, den troløse, ikke tilbake til mig av hele sitt hjerte, men bare på skrømt, sier Herren.

¹¹ Og Herren sa til mig: Den frafalne, Israel, har vist sig rettferdigere enn den troløse, Juda.

¹² Gå avsted og rop ut disse ord mot nord og si: Vend tilbake, Israel, du frafalne, sier Herren; jeg vil ikke senke mitt åsyn i vrede mot eder; for jeg er miskunnelig, sier Herren, jeg vil ikke holde fast ved min vrede evindelig.

¹³ Bare erkjenn din misgjerning, at du er falt fra Herren din Gud og på forskjellige veier har løpet om til de fremmede guder, inn under hvert grønt tre, og på min røst har I ikke hørt, sier Herren.

¹⁴ Vend tilbake, I frafalne barn, sier Herren; for jeg er eders ekteherre, og jeg vil ta eder, en av en by og to av en ætt, og føre eder til Sion.

¹⁵ Og jeg vil gi eder hyrder efter mitt hjerte, og de skal røkte eder med forstand og visdom.

¹⁶ Og når I blir et stort og tallrikt folk i landet i de dager, sier Herren, da skal de ikke mere tale om Herrens pakts-ark eller tenke på den; de skal ikke komme den i hu og ikke savne den, og der skal ikke mere gjøres nogen slik ark.

¹⁷ På den tid skal de kalle Jerusalem Herrens trone, og alle folkene skal samle sig der, til Herrens navn i Jerusalem, og de skal ikke mere følge sitt onde, hårde hjerte.

¹⁸ I de dager skal Judas hus gå til Israels hus, og de skal komme sammen fra landet i nord til det land jeg gav eders fedre til arv.

¹⁹ Og jeg, jeg sa: Hvor høit vil jeg ikke sette dig blandt barna og gi dig et lystelig land, den herligste arv iblandt folkene! Og jeg sa fremdeles: I skal rope til mig: Min far! og ikke vende eder bort fra mig.

²⁰ Men sannelig, som en kvinne er troløs mot sin venn, således har I vært troløse mot mig, Israels hus! sier Herren.

²¹ En røst høres på de bare hauger, Israels barns gråt og bønner; for de har gått på onde veier, de har glemt Herren sin Gud.

²² Vend tilbake, I frafalne barn! Jeg vil læge eders frafall. Se, vi kommer til dig; for du er Herren vår Gud.

²³ Sannelig, fåfengt er det at I larmer på haugene; [de holde larmende avgudstjeneste på dem] sannelig, i Herren vår Gud er Israels frelse!

²⁴ Men den skammelige avgudsdyrkelse har fortært frukten av våre fedres arbeid helt fra vår ungdom av, deres småfe og storfe, deres sønner og døtre.

²⁵ La oss ligge i vår vanære, og la vår skam dekke oss! For mot Herren vår Gud har vi syndet, vi og våre fedre, fra vår ungdom av like til denne dag, og vi har ikke hørt på Herrens, vår Guds røst.

KAPITTEL 4

Dersom du vender om, Israel, sier Herren, skal du få komme tilbake til mig, og dersom du tar dine vederstyggeligheter bort fra mitt åsyn, skal du ikke vanke hjemløs om,

² og sverger du: Så sant Herren lever! i sannhet, med rett og rettferdighet, da skal hedningefolk velsigne sig i ham og rose sig av ham.

³ For så sier Herren til Judas menn og til Jerusalem: Bryt eder nytt land og så ikke blandt torner!

⁴ Omskjær eder for Herren og ta bort eders hjertes forhud, I Judas menn og Jerusalems innbyggere, forat ikke min harme skal fare ut som ild og brenne, uten at nogen slukker, for eders onde gjerningers skyld!

⁵ Forkynn det i Juda og kunngjør det i Jerusalem og si: Støt i basun i landet! Rop ut med full røst og si: Samle eder og la oss gå inn i de faste byer!

⁶ Løft op banner bortimot Sion, flytt bort, stans ikke! Jeg lar ulykke komme fra nord og stor ødeleggelse.

⁷ En løve er steget op fra sitt kratt, og folkenes ødelegger har brutt op, har draget ut fra sitt hjem for å gjøre ditt land til en ørken; dine byer skal ødelegges, så ingen bor der.

⁸ Derfor omgjord eder med sekk, klag og skrik! For Herrens brennende vrede har ikke vendt sig fra oss.

⁹ Og på den dag, sier Herren, skal kongens forstand og høvdingenes forstand svikte, og prestene skal forferdes og profetene bli fylt av redsel.

¹⁰ Da sa jeg: Akk, Herre, Herre! Sannelig, ille har du sveket dette folk og Jerusalem, da du sa: Fred skal bli eder til del. Og nu er sverdet trengt inn i sjelen.

¹¹ På den tid skal det sies til dette folk og til Jerusalem: En brennende vind fra de bare hauger i ørkenen blåser mot mitt folks datter, ikke til å kaste eller rense korn med.

¹² Nei, en sterkere vind skal jeg la komme; nu vil også jeg avsi dom over dem.

¹³ Se, som skyer drar han [fienden.] op, og som stormvind er hans vogner, hans hester er lettere enn ørner; ve oss, vi er ødelagt.

¹⁴ Tvert ondskaperen av ditt hjerte, Jerusalem, så du kan bli frelst! Hvor lenge skal dine syndige tanker bo i ditt indre?

¹⁵ For en røst kommer med tidende fra Dan og varsler ondt fra Efra'ims fjell.

¹⁶ Forkynn det for folkene, kunngjør det for Jerusalem: Voktere kommer fra det fjerne land, og de lar sin røst høre mot Judas byer.

¹⁷ Som markvoktere leirer de sig mot det rundt omkring; for mot mig har det vært gjenstridig, sier Herren.

¹⁸ Din ferd og dine gjerninger har voldt dig dette; dette er frukten av din ondskap, at det er bittert, at det når like til ditt hjerte.

¹⁹ Mine innvoller, mine innvoller! Jeg pines! Å mitt hjertes vegger! Mitt hjerte bruser i mig, jeg kan ikke tie! For basunlyd, krigsskrik har du hørt, min sjel!

²⁰ Ødeleggelse på ødeleggelse roper de om; for hele landet er ødelagt; brått er mine telt ødelagt, i et øieblikk mine telttepper.

²¹ Hvor lenge skal jeg se banneret, skal jeg høre basunlyd?

- ²² For uklokt er mitt folk, mig kjenner de ikke; de er uvettige barn, og uforstandige er de; de er vise til å gjøre det onde, men å gjøre det gode skjønner de ikke.
- ²³ Jeg så jorden, og se, den var øde og tom; jeg så til himmelen, og dens lys var borte.
- ²⁴ Jeg så fjellene, og se, de bevet, og alle haugene skalv.
- ²⁵ Jeg så, og se, det var intet menneske mere, og alle himmelens fugler var fløiet bort.
- ²⁶ Jeg så, og se, den fruktbare mark var en ørken, og alle dens byer var brutt ned av Herren, av hans brennende vrede.
- ²⁷ For så sier Herren: En ørken skal hele landet bli; men jeg vil ikke gjøre aldeles ende på det.
- ²⁸ Derfor skal jorden sørge, og himmelen der oppe sortne, fordi jeg har talt det og villet det så, og jeg angrer det ikke og tar det ikke tilbake.
- ²⁹ For larmen av ryttere og bueskyttere er alle byer på flukt; de går inn i skogene og stiger op på fjellene; alle byene er forlatt, det er ingen som bor i dem.
- ³⁰ Og du, når du blir ødelagt, hvad vil du da gjøre? Om du klær dig i purpur, om du pryder dig med gullstas, om du gjør dine øine store med sminke, så er det fåfengt at du gjør dig yndig; dine elskere forsmår dig, de vil ta ditt liv.
- ³¹ For jeg hører et rop som av en kvinne i barnsnød, et angstskrik som av en kvinne når hun føder sitt første barn; det er Sions datter som roper; hun stønner, hun strekker ut sine hender og sier: Ve mig! Maktløs synker min sjel i morderes vold.

KAPITTEL 5

Gå omkring i gatene i Jerusalem og se efter og gi akt, søk på torvene om I finner nogen, om det er nogen som gjør rett, som streber efter redelighet! Så vil jeg tilgi byen.

- ² Og om de enn sier: Så sant Herren lever, så sverger de allikevel falsk.
- ³ Herre! Ser ikke dine øine efter redelighet? Du slo dem, men de kjente ingen smerte; du gjorde ende på dem, de vilde ikke ta imot tukt, de gjorde sitt ansikt hårdere enn sten, de vilde ikke vende om.
- ⁴ Da sa jeg: Det er bare småfolk; [som har båret sig således at] de er uforstandige, for de kjenner ikke Herrens vei, sin Guds rett;
- ⁵ jeg vil nu gå til storfolk og tale med dem; for de kjenner Herrens vei, sin Guds rett. Men nettopp de har alle sammen brutt åket og sprengt båndene.
- ⁶ Derfor skal løven fra skogen slå dem, ulven fra villmarkene ødelegge dem; leoparden lurar utenfor deres byer, hver den som går ut av dem, skal bli revet i stykker; for mange er deres overtreddelser, tallrike deres frafall.
- ⁷ Hvorfor skulde jeg tilgi dig? Dine barn har forlatt mig og svoret ved guder som ikke er guder; og jeg mettet dem, men de drev hor og flokket sig i skjøgens hus.
- ⁸ Som velnærte hester er de tidlig på ferde; de vrinsker, hver efter sin næstes hustru.
- ⁹ Skulde jeg ikke straffe slikt, sier Herren, eller skulde min sjel ikke hevne sig på et folk som dette?
- ¹⁰ Stig op på dets murer og ødelegg, men gjør ikke helt ende på det! Ta bort dets kvister, de hører ikke Herren til!
- ¹¹ For Israels hus og Judas hus har båret sig troløst at imot mig, sier Herren.
- ¹² De har fornektet Herren og sagt: Han er ikke til, og det skal ikke komme nogen ulykke over oss, og sverd og hunger skal vi ikke se,
- ¹³ og profetene skal bli til vind; for det er ingen som taler i dem. Således skal det gå dem

selv.

14 Derfor sier Herren, hærskares Gud, så: Fordi I taler slike ord, se, så gjør jeg mine ord i din munn til en ild og dette folk til ved, og ilden skal fortære dem.

15 Se, jeg lar et folk fra det fjerne komme over eder, Israels hus, sier Herren; et kraftig folk er det, et folk fra eldgammel tid, et folk hvis tungemål du ikke kjenner, og hvis tale du ikke skjønner.

16 Deres kogger er som en åpen grav, de er alle sammen kjemper.

17 Og de skal fortære din høst og ditt brød, de skal fortære dine sønner og dine døtre, de skal fortære ditt småfe og storfe, de skal fortære ditt vintre og fikentre; dine faste byer som du setter din lit til, skal de bryte ned med sverd.

18 Men selv i de dager, sier Herren, vil jeg ikke gjøre helt ende på eder.

19 Og når I da sier: Hvorfor har Herren vår Gud gjort alt dette mot oss? -- da skal du si til dem: Likesom I forlot mig og tjente fremmede guder i eders land, således skal I også tjene fremmede herrer i et land som ikke er eders.

20 Forkynn dette i Jakobs hus og kunngjør det i Juda og si:

21 Hør dette, du uvertige og uforstandige folk, som har øine, men ikke ser, som har ører, men ikke hører!

22 Vil I ikke frykte mig, sier Herren, vil I ikke beve for mitt åsyn? Jeg som har satt sanden til grense for havet, til en evig demning som det ikke kan komme over, så om bølgene raser, makter de intet, og om de bruser, kan de ikke komme over den.

23 Men dette folk har et trossig og gjenstridig hjerte; de har veket fra ham og er gått bort.

24 Og de har ikke sagt i sitt hjerte: La oss frykte Herren vår Gud, som gir regn i rett tid, både høstregn og vårregn, han som holder ved lag for oss den ordning han har fastsatt for høstens uker!

25 Eders misgjerninger har gjort at alt dette er kommet i ulag for eder, og eders synder har holdt det gode borte fra eder.

26 For det finnes ugudelige blandt mitt folk; de legger sig på lur, likesom fuglefangere dukker sig ned; de setter ut snarer og fanger mennesker.

27 Som et bur er fullt av fugler, således er deres hus fulle av svik; derfor er de blitt store og rike.

28 De er blitt fete, de glinser, de strømmer over av ondt, de dømmer ikke rett i nogen sak, ikke i den farløses sak, så de fremmer den, og fattigfolk hjelper de ikke til deres rett.

29 Skulde jeg ikke straffe slikt, sier Herren, skulde min sjel ikke hevne sig på et folk som dette?

30 Forferdelige og gruelige ting skjer i landet;

31 profetene profeterer løgn, og prestene styrer efter deres råd, og mitt folk vil gjerne ha det således. Men hvad vil I gjøre når enden på dette kommer?

KAPITTEL 6

Flytt bort, I Benjamins barn, ut av Jerusalem, og støt i basun i Tekoa og reis op et tegn over Bet-Hakkerem! For ulykke truer fra nord med stor ødeleggelse.

2 Den fagre og forkjælede, Sions datter, gjør jeg til intet.

3 Til henne skal hyrder komme med sine hjorder; de slår op telt mot henne rundt omkring, de beiter av hver sitt stykke.

4 Innvi eder til krig mot henne! Stå op og la oss dra op om middagen! Ve oss! For dagen

heller, og aftenens skygger blir lange.

⁵ Stå op og la oss dra op om natten, og la oss ødelegge hennes palasser!

⁶ For så sier Herren, hærskares Gud: Fell trær og kast op en voll mot Jerusalem! Det er byen som skal hjemsøkes; den er aldeles full av undertrykkelse i sitt indre.

⁷ Som en brønn lar sitt vann velle ut, således lar den sin ondskap velle ut; vold og ødeleggelse høres i den, sår og slag er alltid for mitt åsyn.

⁸ La dig advare, Jerusalem, så ikke min sjel skal vende sig fra dig, så jeg ikke skal gjøre dig til en ørken, til et ubygget land!

⁹ Så sier Herren, hærskares Gud: En efterhøst skal de holde på det som er blitt igjen av Israel, likesom på et vintre. [Herrens ord til fienden.] Rekk atter og atter ut din hånd, likesom vinhøsteren til rankene!

¹⁰ Hvem skal jeg tale og vidne for, så de hører? Se, deres øre er uomskåret, så de ikke kan gi akt; se, Herrens ord er blitt til spott blandt dem, de liker det ikke;

¹¹ men jeg er fylt av Herrens vrede, jeg er trett av å holde den hos mig. [Herrens ord til profeten.] Utøs den over barnet på gaten og over de unge menns fortrolige krets! Ja, både mann og kvinne skal rammes, både den gamle og den eldgamle,

¹² og deres hus skal gå over til andre, og likeså deres marker og deres hustruer; for jeg vil rekke ut min hånd mot landets innbyggere, sier Herren.

¹³ For både små og store søker alle sammen urettferdig vinning; både profet og prest gjør alle sammen svik,

¹⁴ og de læger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred! Fred! Og det er dog ingen fred.

¹⁵ De skal bli til skamme, for de har gjort vederstyggelige ting. De hverken skammer sig eller kjenner til blygsel; derfor skal de falle blandt dem som faller; på den tid jeg hjemsøker dem, skal de snuble, sier Herren.

¹⁶ Så sa Herren: Stå på veiene og se til, og spør efter de gamle stier, spør hvor veien går til det gode, og vandre på den! Så skal I finne hvile for eders sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den.

¹⁷ Og jeg satte vektere over eder og sa: Gi akt på basunens lyd! Men de sa: Vi vil ikke gi akt.

¹⁸ Derfor hør, I hedningefolk, og vit, du menighet, hvad som skjer iblandt dem!

¹⁹ Hør, du jord: Se, jeg lar ulykke komme over dette folk, frukten av deres onde råd; for på mine ord har de ikke gitt akt, og min lov har de forkastet.

²⁰ Hvad skal jeg med virak fra Sjeba og med den beste kalmus fra et fjernt land? Eders brennoffer er ikke til velbehag for mig, og eders slaktoffer vil jeg ikke ha.

²¹ Derfor sier Herren så: Se, jeg setter støtestener for dette folk, og både fedre og barn skal snuble over dem; granne med granne skal omkomme.

²² Så sier Herren: Se, et folk kommer fra landet i nord, et stort folk skal bryte op fra jordens ytterste ende.

²³ Bue og spyd holder de i hånden; de er grusomme og skåner ingen; deres røst bruser som havet, og på hester kommer de ridende, rustet som krigsmenn, mot dig, Sions datter!

²⁴ Vi har hørt ryktet om det, våre hender er blitt kraftløse; angst har grepet oss, smerter som den fødende kvinnes.

²⁵ Gå ikke ut på marken og vandre ikke på veien! For fienden har sverd, det er redsel rundt omkring.

²⁶ Mitt folks datter! Omgjord dig med sekk og velt dig i aske, hold sorg som over det

eneste barn, bitter veklage! Brått kommer ødeleggeren over oss.

²⁷ Til en prøver har jeg satt dig blandt mitt folk, til en fast borg, forat du skal kjenne og prøve deres vei.

²⁸ De er alle sammen de stridigste gjenstridige, de går omkring som baktalere, de er kobber og jern; de gjør alle det som er til skade.

²⁹ Blåsebelgen er opbrent av ilden, blyet er fortært; forgjeves har de smeltet og smeltet, og de onde er ikke skilt ut.

³⁰ Vraket sølv kalles de; for Herren har vraket dem.

KAPITTEL 7

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:

² Still dig i porten til Herrens hus og rop ut der dette ord og si: Hør Herrens ord, hele Juda, I som går inn igjennom disse porter for å tilbede Herren!

³ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Bedre eders veier og eders gjerninger! Så vil jeg la eder bo på dette sted.

⁴ Sett ikke eders lit til løgnaktige ord, når folk sier: Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!

⁵ Men dersom I bedrer eders veier og eders gjerninger, dersom I skifter rett mellom mann og mann,

⁶ ikke undertrykker den fremmede, den farløse og enken og ikke utøser uskyldig blod på dette sted og ikke følger andre guder til ulykke for eder selv,

⁷ da vil jeg la eder bo på dette sted, i det land jeg gav eders fedre, fra evighet og til evighet.

⁸ Se, I setter eders lit til løgnaktige ord -- til ingen nytte.

⁹ Hvorledes? I stjeler, slår ihjel, driver hor, sverger falsk og brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder, som I ikke kjenner,

¹⁰ og så kommer I og står frem for mitt åsyn i dette hus som er kalt med mitt navn, og sier: Vi er frelst -- og så tenker I at I fremdeles kan gjøre alle disse vederstyggelige ting?

¹¹ Er da dette hus som er kalt med mitt navn, blitt en røverhule i eders øine? Se, også jeg har sett det, sier Herren.

¹² Gå til min bolig som var i Silo, der jeg i førstningen lot mitt navn bo, og se hvad jeg har gjort med det for mitt folk Israels ondskaps skyld!

¹³ Og nu, fordi I gjør alle disse gjerninger, sier Herren, og jeg talte til eder tidlig og sent, men I hørte ikke, og jeg kalte på eder, men I svarte ikke,

¹⁴ så vil jeg gjøre med det hus som er kalt med mitt navn, og som I setter eders lit til, og med det sted jeg gav eder og eders fedre, således som jeg har gjort med Silo,

¹⁵ og jeg vil kaste eder bort fra mitt åsyn, likesom jeg har bortkastet alle eders brødre, all Efra'ims ætt.

¹⁶ Og du, du skal ikke bede for dette folk og ikke frembære klage og bønn for det og ikke trenge inn på mig; for jeg hører dig ikke.

¹⁷ Ser du ikke hvad de gjør Judas byer og på Jerusalems gater?

¹⁸ Barna sanker ved, og fedrene tender op ild, og kvinnene elter deig for å lage kaker for himmelens dronning, og de utøser drikkoffer for andre guder, for å volde mig sorg.

¹⁹ Mon det er mig de voldrer sorg, sier Herren, mon ikke sig selv, så deres ansikter skal rødme av skam?

- ²⁰ Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, min vrede og min harme blir utøst over dette sted, over menneskene og dyrene, over markens trær og jordens frukt, og den skal brenne og ikke slukkes.
- ²¹ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Legg bare eders brennoffere til eders slaktoffer og et kjøtt!
- ²² For jeg har ikke talt med eders fedre og ikke gitt dem befaling på den dag jeg førte dem ut av Egyptens land, om brennoffer og slaktoffer;
- ²³ men dette var det bud jeg gav dem: Hør på min røst! Så vil jeg være eders Gud, og I skal være mitt folk, og I skal vandre på alle de veier jeg byder eder, så det må gå eder vel.
- ²⁴ Men de hørte ikke og bødte ikke sitt øre til mig, de fulgte sine egne tanker, sitt onde, hårde hjerte, og de vendte ryggen, ikke ansiktet til mig.
- ²⁵ Like fra den dag eders fedre drog ut av Egyptens land, helt til denne dag sendte jeg til eder alle mine tjenere, profetene, daglig, tidlig og sent.
- ²⁶ Men de hørte ikke på mig og bødte ikke sitt øre til mig; de gjorde sin nakke hård, de bar sig verre at enn sine fedre.
- ²⁷ Og du skal tale til dem alle disse ord, men de skal ikke høre på dig, og du skal rope til dem, men de skal ikke svare dig.
- ²⁸ Og du skal si til dem: Dette er det folk som ikke har hørt på Herrens, sin Guds røst og ikke tatt imot tukt; redeligheten er gått til grunne og er utryddet av deres munn.
- ²⁹ Klipp ditt hår av [Jerusalem.] og kast det bort og stem i en klagesang på de bare hauger! For Herren har forkastet og støtt fra sig den ætt som han er vred på.
- ³⁰ For Judas barn har gjort det som er ondt i mine øine, sier Herren; de har satt sine vederstyggeligheter i det hus som er kalt med mitt navn, og gjort det urent.
- ³¹ Og de har bygget Tofet-haugene i Hinnoms sønns dal for å opbrenne sine sønner og sine døtre med ild, noget som jeg ikke har pålagt dem, og som ikke er opkommet i mitt hjerte.
- ³² Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da en ikke mere skal si Tofet eller Hinnoms sønns dal, men Drapsdalen; og de skal begrave folk i Tofet, fordi det ellers ikke er plass.
- ³³ Og dette folks døde kroppar skal bli til føde for himmelens fugler og for jordens dyr, uten at noen skremmer dem bort.
- ³⁴ Og jeg lar fryds røst og gledes røst, brudgoms røst og bruds røst bli borte i Judas byer og Jerusalems gater, for til en ørken skal landet bli.

KAPITTEL 8

- P**å den tid, sier Herren, skal de ta Judas kongers ben og dets høvdingers ben og prestenes ben og profetenes ben og Jerusalems innbygges ben ut av deres graver.
- ² Og de skal brede dem ut for solen og månen og hele himmelens hær, som de elsket og dyrket, som de fulgte og søkte og tilbad; de skal ikke samles og ikke begraves; til gjødsel utover jorden skal de bli.
- ³ Og de skal velge å dø fremfor å leve, alle de som blir igjen av denne onde ætt, på alle de steder som jeg driver dem bort til, sier Herren, hærskares Gud.
- ⁴ Og du skal si til dem: Så sier Herren: Faller nogen og står ikke op igjen? Eller går nogen bort og vender ikke tilbake igjen?
- ⁵ Hvorfor er folket her i Jerusalem falt fra med et evig frafall? De holder fast ved sin svik og vil ikke vende tilbake.

- ⁶ Jeg gav akt og hørte; det som ikke er rett, taler de; det er ingen som angrer sin ondskap og sier: Hva har jeg gjort! Alle sammen har vendt sig bort i sitt løp lik en hest som styrter avsted i krigen.
- ⁷ Endog storken under himmelen kjenner sine tider, og turtelduen og svalen og tranen passer tiden når de skal komme; men mitt folk kjenner ikke Herrens lov.
- ⁸ Hvorledes kan I si: Vi er vise, og Herrens lov har vi hos oss? Sannelig, se, til løgn har de skriftlærdes løgnpenn gjort den.
- ⁹ De vise blir til skamme, de blir forferdet, og ulykken rammer dem. Se, Herrens ord har de forkastet; hvor skulde de da ha visdom fra?
- ¹⁰ Derfor vil jeg gi deres hustruer til andre, deres marker til nye eiermenn; for både små og store søker alle sammen urettferdig vinning, både profeter og prester gjør alle sammen svik,
- ¹¹ og de læger mitt folks skade på lettferdig vis, idet de sier: Fred! Fred! Og det er dog ingen fred.
- ¹² De skal bli til skamme, for vederstyggelige ting har de gjort. De hverken skammer sig eller kjenner til blygsel; derfor skal de falle blandt dem som faller; på den tid de blir hjemsøkt, skal de snuble, sier Herren.
- ¹³ Jeg vil rykke dem bort, sier Herren; det er ingen druer på vintreet og ingen fikener på fikentreet, og bladene er visne, og jeg sender mot dem folk som kommer over dem.
- ¹⁴ Hvorfor sitter vi stille? Samle eder og la oss gå inn i de faste byer og gå til grunne der! For Herren vår Gud vil la oss gå til grunne og gi oss beskt vann å drikke fordi vi har syndet mot Herren.
- ¹⁵ Vi venter på fred, og det kommer intet godt, på lægedoms tid, og se, det kommer forferdelse.
- ¹⁶ Fra Dan høres hans hesters fnysen, ved lyden av hans veldige gangeres vrinsken bever hele landet; og de kommer og fortærer landet og alt som i det er, byen og dem som bor i den.
- ¹⁷ For se, jeg sender ormer iblandt eder, basilisker som ingen besvergelse hjelper mot, og de skal bite eder, sier Herren.
- ¹⁸ måtte jeg få vederkvegelse i min sorg! Mitt hjerte er sykt i mig.
- ¹⁹ Se, mitt folks skrik lyder fra et land langt borte: Er Herren da ikke i Sion? Eller er dets konge ikke der? -- Hvorfor har de vakt min harme med sine utskårne billeder, med fremmede lands falske guder?
- ²⁰ Kornhøsten er forbi, frukthøsten er til ende, men vi er ikke frelst.
- ²¹ Over mitt folks sønderknuselse er jeg sønderknust; jeg går i sørgeklær, forferdelse har grepet mig.
- ²² Er det da ingen balsam i Gilead? Eller er det ingen læge der? Hvorfor er det ikke lagt forbindelse på mitt folks datter?

KAPITTEL 9

Gid mitt hode var vann, og mitt øie en tårekilde! Da vilde jeg dag og natt gråte over de drepte blandt mitt folk.

² Gid jeg i ørkenen hadde et herberge for veifarende! Da vilde jeg forlate mitt folk og gå bort fra dem; for de er alle sammen horkarler, en bande av troløse.

³ De spanner sin tunge som en bue til løgn, og ikke på redelig vis er de blitt sterke i

landet, men fra ondt til ondt er de gått frem, og mig kjenner de ikke, sier Herren.

⁴ Vokt eder, hver for sin venn, og stol ikke på nogen bror! For hver bror er en listig bedrager, og hver venn går omkring og baktaler.

⁵ Og de bruker svik, hver mot sin venn, og sannhet taler de ikke; de har lært op sin tunge til å tale løgn, de har trettet sig ut med å gjøre urett.

⁶ Du bor midt i svik; i sin svik vil de ikke kjenne mig, sier Herren.

⁷ Derfor sier Herren, hærskaenes Gud, så: Se, jeg vil smelte dem og prøve dem; for hvorledes skulde jeg gjøre annet, sådan som mitt folks datter er?

⁸ Deres tunge er en drepande pil, den taler svik; med sin munn taler de vennlig med sin næste, og i sitt hjerte legger de snare for ham.

⁹ Skulde jeg ikke besøke dem for dette? sier Herren; skulde min sjel ikke hevne sig på et folk som dette?

¹⁰ Over fjellene vil jeg oppløfte gråt og klage og over ørkenens beitemarker en klagesang; for de er opbrent, så ikke nogen ferdes der, og det ikke høres lyd av fe; både himmelens fugler og dyrene har flyktet og draget bort.

¹¹ Og jeg vil gjøre Jerusalem til grusdynger, til en bolig for sjakaler, og Judas byer vil jeg gjøre til en ørken, så ingen bor i dem.

¹² Den mann som er vis, han skjønne dette, og den som Herrens munn har talt til, han forkynne det: Hvorfor er landet gått til grunne? Hvorfor er det opbrent som ørkenen, så det ikke er nogen som ferdes der?

¹³ Og Herren sa: Fordi de forlot min lov, som jeg la frem for dem, og ikke hørte på min røst og ikke fulgte den, [loven]

¹⁴ men fulgte sitt hårde hjerte, og fulgte Ba'alene, slik som deres fedre hadde lært dem,

¹⁵ derfor sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud, så: Se, jeg gir dette folk malurt å ete og beskt vann å drikke,

¹⁶ og jeg vil sprede dem blandt hedningefolk som de ikke kjente, hverken de eller deres fedre, og jeg vil sende sverdet efter dem, til jeg får gjort ende på dem.

¹⁷ Så sier Herren, hærskaenes Gud: Gi akt og kall på klagekvinnene at de skal komme, og send bud til de kyndige kvinner at de skal komme

¹⁸ og skynde sig og oppløfte en klagesang over oss, så våre øine kan rinne med gråt og våre øielokk flyte med vann!

¹⁹ For en klagerøst høres fra Sion: Hvor vi er ødelagt! Vi er blitt storlig vanæret; vi har måttet forlate landet fordi de har brutt ned våre boliger.

²⁰ Ja, hør, I kvinner, Herrens ord, la eders øre fornemme hans munns tale, og lær eders døtre klagesang, og den ene lære den andre sørgesang!

²¹ For døden stiger op i våre vinduer, kommer inn i våre palasser, den vil utrydde de små barn på gatene, de unge menn på torvene.

²² Si: Så sier Herren: Menneskenes døde kroppar skal ligge som gjødsel på marken og som kornbånd efter høstfolkene, og det er ingen som samler dem.

²³ Så sier Herren: Den vise rose sig ikke av sin visdom, og den sterke rose sig ikke av sin styrke, den rike rose sig ikke av sin rikdom!

²⁴ Men den som vil rose sig, han rose sig av at han er forstandig og kjenner mig, at jeg er Herren, som gjør miskunnhet, rett og rettferdighet på jorden; for i det har jeg velbehag, sier Herren.

²⁵ Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil besøke alle omskårne som er uomskårne.

²⁶ Egypten og Juda og Edom og Ammons barn og Moab og alle med rundklippet hår som bor i ørkenen, vil jeg hjemsøke; for alle hedningefolkene er uomskårne, og hele Israels hus er uomskåret på hjertet.

KAPITTEL 10

Hør det ord Herren har talt til eder, Israels hus!

² Så sier Herren: Venn eder ikke til hedningenes vei, og reddes ikke for himmelens tegn, fordi hedningene reddes for dem!

³ For folkenes skikker er tomhet. De feller et tre i skogen, og treskjærereren lager det til med øksen;

⁴ med sølv og gull pryder de det; med spiker og hammer fester de det, så det ikke skal falle.

⁵ Som en dreiet søile er de ting som blir laget, og de kan ikke tale; bæres må de; for de kan ikke gå! Frykt ikke for dem! For de kan ikke gjøre ondt, og å gjøre godt står heller ikke i deres makt.

⁶ Det er ingen som du, Herre! Stor er du, og stort er ditt navn ved ditt velde.

⁷ Hvem skulde ikke frykte dig, du folkenes konge! Dig tilkommer det; for blandt alle folkenes vismenn og i alle deres riker er det ingen som du.

⁸ Men alle sammen er de ufornuftige, de er dårer. En tom lære! Tre er det, [avgudsbilledet]

⁹ uthamret sølv innført fra Tarsis og gull fra Ufas, et verk av treskjærerens og av gullsmedens hender; blått og rødt purpur er deres klædning, et verk av kunstforstandige menn er de alle sammen.

¹⁰ Men Herren er Gud i sannhet, han er en levende Gud og en evig konge; for hans vrede bever jorden, og hedningefolkene kan ikke utholde hans harme.

¹¹ Således skal I si til dem: [hedningefolkene] De guder som ikke har gjort himmelen og jorden, de skal bli borte fra jorden og ikke finnes under himmelen.

¹² Han er den som skapte jorden ved sin kraft, som grunnfestet jorderike ved sin visdom og spente ut himmelen ved sin forstand.

¹³ Ved sin torden lar han vannene i himmelen bruse, han lar dunster stige op fra jordens ende, sender lyn med regn og fører vind ut av sine forrådsammer.

¹⁴ Hvert menneske blir ufornuftig, uten forstand, hver gullsmed har skam av det utskårne bilde; for hans støpte billeder er løgn, og det er ingen ånd i dem.

¹⁵ De er tomhet, et verk som vekker spott; på sin hjemsøkelses tid skal de gå til grunne.

¹⁶ Ikke er han som er Jakobs del, [de. Herren] lik dem; for han er den som har skapt alle ting, og Israel er den ætt som er hans arv; Herren, hærskaernes Gud, er hans navn.

¹⁷ Sank ditt gods sammen fra landet, du [de. du folk.] som bor i kringsatte byer!

¹⁸ For så sier Herren: Se, jeg vil slynge landets innbyggere bort denne gang, og jeg vil trenge dem så de skal kjenne det.

¹⁹ Ve mig for et slag jeg har fått! Mitt sår er ulægelig! Men jeg sier: Ja, dette er en plage, og jeg må bære den.

²⁰ Mitt telt er ødelagt, og alle mine snorer er slitt av; mine barn har gått bort fra mig og er ikke mere; det er ingen som slår op mitt telt mere eller henger op mine tepper.

²¹ For hyrdene var uforstandige og søkte ikke Herren; derfor fór de ikke vist frem, og hele deres hjord blev adspredt.

²² Det lyder et budskap! Se, det kommer, og stort bulder fra landet i nord, og Judas byer

skal gjøres til en ørken, til en bolig for sjakaler.

²³ Jeg vet, Herre, at et menneske ikke selv råder for sin vei, at det ikke står til vandringsmannen å styre sin gang.

²⁴ Tukt mig, Herre, men med måte, ikke i din vrede, forat du ikke skal gjøre mig liten og arm!

²⁵ Utøs din harme over hedningene, som ikke kjenner dig, og over de ætter som ikke påkaller ditt navn! For de har fortært Jakob, fortært ham og gjort ende på ham, og hans bolig har de lagt øde.

KAPITTEL 11

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:

² Hør denne pakts ord og tal til Judas menn og til Jerusalems innbyggere!

³ Og du skal si til dem: Så sier Herren, Israels Gud: Forbannet være den mann som ikke hører denne pakts ord,

⁴ den som jeg bød eders fedre den dag jeg førte dem ut av Egyptens land, av jernovnen, da jeg sa: Hør på min røst og gjør disse ting i ett og alt således som jeg byder eder, så skal I være mitt folk, og jeg vil være eders Gud,

⁵ så jeg kan holde den ed jeg svor eders fedre, at jeg vilde gi dem et land som flyter med melk og honning, således som det kan sees på denne dag. Og jeg svarte: Amen, Herre!

⁶ Og Herren sa til mig: Rop ut alle disse ord i Judas byer og på Jerusalems gater og si: Hør denne pakts ord og gjør efter dem!

⁷ For jeg vidnet for eders fedre den dag jeg førte dem op fra Egyptens land, og helt til denne dag, tidlig og sent, og sa: Hør på min røst!

⁸ Men de hørte ikke og vendte ikke sitt øre til; de fulgte hver sitt onde, hårde hjerte; så lot jeg komme over dem alle denne pakts ord, som jeg hadde befalt dem å holde, men som de ikke hadde holdt.

⁹ Og Herren sa til mig: Det er funnet en sammensvergelse blandt Judas menn og blandt Jerusalems innbyggere.

¹⁰ De har vendt tilbake til sine forfedres misgjerninger, de som ikke vilde høre mine ord, og de har fulgt andre guder og dyrket dem; Israels hus og Judas hus har brutt den pakt som jeg gjorde med deres fedre.

¹¹ Derfor sier Herren så: Se, jeg fører en ulykke over dem, som de ikke kan komme unda, og når de roper til mig, vil jeg ikke høre på dem.

¹² Og Judas byer og Jerusalems innbyggere skal gå avsted og rope til de guder som de brenner røkelse for; men de skal ikke frelse dem i deres ulykkes tid.

¹³ For så mange som dine byer er, så mange er dine guder, Juda, og så mange som Jerusalems gater er, så mange alter har I reist for den skammelige avgud, alter til å brenne røkelse på for Ba'al.

¹⁴ Og du skal ikke bede for dette folk og ikke opløfte klagerop og bønn for dem; for jeg hører ikke når de roper til mig for sin ulykkes skyld.

¹⁵ Hva har min elskede å gjøre i mitt hus? Vil de mange gjøre skammelige gjerninger og mene at det hellige offerkjøtt skal ta det bort fra dig? Når du gjør ondt, da jubler du.

¹⁶ Et grønt oljetre prydet med fager frukt kalte Herren dig; under stort og veldig bulder tender han ild på det, og dets grener brytes itu.

¹⁷ Og Herren, hærskares Gud, som plantet dig, har talt ondt over dig for den ondskaps

skyld som Israels hus og Judas hus har gjort, så de har vakt min harme ved å brenne røkelse for Ba'al.

18 Herren lot mig få vite det, [mine fienders onde råd imot mig] og jeg vet det; da lot du mig se deres gjerninger.

19 Og jeg var som et spakferdig lam som føres bort for å slaktes, og jeg visste ikke at de hadde uttenkt onde råd mot mig og sagt: La oss ødelegge treet med dets frukt og utrydde ham av de levendes land, så ingen mere kommer hans navn i hu!

20 Men Herren, hærskaenes Gud, er en rettferdig dommer, han prøver nyrer og hjerte; jeg skal se din hevn over dem; for jeg har lagt min sak frem for dig.

21 Derfor sier Herren så om Anatots menn, som står dig efter livet og sier: Du skal ikke profetere i Herrens navn, forat du ikke skal dø for vår hånd,

22 -- derfor sier Herren, hærskaenes Gud, så: Se, jeg vil besøke dem; deres unge menn skal dø ved sverd, deres sønner og døtre skal dø av sult,

23 og de skal ikke ha noget tilbake; for jeg fører ulykke over Anatots menn i det år de blir besøkt.

KAPITTEL 12

Herre, når jeg fører trette med dig, har du alltid rett. Allikevel må jeg gå i rette med dig: Hvorfor går det de ugudelige vel, hvorfor har de ingen sorger alle de troløse?

2 Du har plantet dem, og de har slått rot; de vokser op og bærer frukt; nær er du i deres munn, men langt borte fra deres nyrer.

3 Men du, Herre, du kjenner mig, du ser mig og prøver mitt hjertelag mot dig; ta dem bort som får til å slaktes og innvi dem til en drapsdag!

4 Hvor lenge skal landet visne og all markens urter tørke bort? For dets innbyggers ondskap er dyr og fugler revet bort; for de sier: Han [profeten.] ser ikke hvorledes det vil gå oss til sist.

5 Når du løper med fotgjengere, og de gjør dig trett, hvorledes vil du løpe om kapp med hester? I et fredelig land er du trygg, men hvad vil du gjøre i Jordans prakt? [de. den prektige skog på Jordans bredder, hvor løver hadde tilhold]

6 For selv dine brødre og din fars hus, selv de er troløse mot dig, selv de skriker efter dig av full hals; tro dem ikke når de taler fagre ord til dig!

7 Jeg har forlatt mitt hus, forkastet min arv; jeg har gitt min sjels elskede i hennes fienders hånd.

8 Min arv er blitt mot mig som en løve i skogen, den har oppløftet sin røst mot mig; derfor hater jeg den.

9 Er min arv en spraglet rovfugl? Det er jo rovfugler rundt omkring den! Gå avsted og samle alle markens dyr, la dem komme hit og ete!

10 Hyrder i mengde ødelegger min vingård, trår ned min arvelodd; de gjør min herlige arvelodd til en øde ørken.

11 De gjør den til en ødemark; sørgende og øde ligger den omkring mig; ødelagt er hele landet; for det er ikke nogen som legger det [Herrens ord.] på hjerte.

12 Ødeleggere kommer over alle bare hauger i ørkenen, for Herren har et sverd som fortærer fra den ene ende av landet til den andre; det er ikke redning for noget kjød.

13 De sår hvete, men høster torner; de tretter sig ut, men har intet gagn av det. Så ha da skam av eders grøde for Herrens brennende vredes skyld!

- ¹⁴ Så sier Herren om alle sine onde naboer, som forgriper sig på den arv han har gitt sitt folk Israel til eie: Se, jeg rykker dem op av deres land, og Judas hus vil jeg rykke op av deres midte.
- ¹⁵ Men når jeg har rykket dem op, da vil jeg atter forbarme mig over dem og la dem vende tilbake, hver til sin arv og hver til sitt land.
- ¹⁶ Og såfremt de lærer mitt folks veier, lærer å sverge ved mitt navn: Så sant Herren lever -- likesom de har lært mitt folk å sverge ved Ba'al, da skal de bli opbygget midt iblandt mitt folk.
- ¹⁷ Men vil de ikke høre, da vil jeg rykke det folk op og tilintetgjøre det, sier Herren.

KAPITTEL 13

- S**å sa Herren til mig: Gå og kjøp dig et lerretsbelte og legg det om dine lender, men la det ikke komme i vann!
- ² Og jeg kjøpte beltet efter Herrens ord og la det om mine lender.
- ³ Og Herrens ord kom til mig annen gang, og det lød så:
- ⁴ Ta det belte du kjøpte, det som er om dine lender, og stå op, gå til Eufrat og skjul det der i en bergkløft!
- ⁵ Og jeg gikk og skjulte det ved Eufrat, som Herren hadde befalt mig.
- ⁶ Og lang tid efter sa Herren til mig: Stå op, gå til Eufrat og hent derfra det belte som jeg bød dig å skjule der.
- ⁷ Og jeg gikk til Eufrat og gravde og tok beltet fra det sted hvor jeg hadde skjult det; og se, beltet var ødelagt, det dudde ikke til noget.
- ⁸ Da kom Herrens ord til mig:
- ⁹ Så sier Herren: Således vil jeg gjøre ende på Judas og Jerusalems store overmot.
- ¹⁰ Dette onde folk, som ikke vil høre på mine ord, som følger sitt hårde hjerte og går efter andre guder for å dyrke og tilbede dem, det skal bli lik dette belte som ikke duer til noget!
- ¹¹ For likesom beltet fester sig til en manns lender, således festet jeg hele Israels hus og hele Judas hus til mig, sier Herren, forat det skulde være mitt folk og være mig til navnkundighet og til pris og til pryd; men de hørte ikke.
- ¹² Og du skal si til dem dette ord: Så sier Herren, Israels Gud: Hver vinkrukke blir fylt med vin. Og de skal si til dig: Vet vi da ikke at hver vinkrukke blir fylt med vin?
- ¹³ Og da skal du si til dem: Så sier Herren: Se, jeg fyller alle dette lands innbyggere og kongene som sitter på Davids trone, og prestene og profetene og alle Jerusalems innbyggere, så de blir drukne.
- ¹⁴ Og jeg vil knuse dem, den ene mot den andre, både fedrene og barna alle sammen, sier Herren; jeg vil ikke skåne og ikke spare og ikke forbarme mig, så jeg lar være å ødelegge dem.
- ¹⁵ Hør og gi akt, vær ikke overmodige! For Herren taler.
- ¹⁶ Gi Herren eders Gud ære, før han lar det bli mørkt, og før eders føtter støter sig på de mørke fjell! I venter på lys, og han gjør det til dødsskygge, lar det bli til belgmørke!
- ¹⁷ Men vil I ikke høre på dette, da skal min sjel gråte i lønndom over slikt overmot, og mitt øie skal gråte så tårene triller, fordi Herrens hjord blir bortført i fangenskap.
- ¹⁸ Si til kongen og til kongens mor: Sett eder ned i det lave! For eders prektige krone er falt av eders hode.
- ¹⁹ Sydlandets byer er lukket, og det er ingen som lukker op; hele Juda er bortført, det er

bortført, til siste mann.

²⁰ Løft eders øine og se dem som kommer fra Norden! Hvor er nu den hjord som var gitt dig, [Jerusalem] dine herlige får?

²¹ Hva vil du si når han setter fortrolige venner til høvdinger over dig, dem som du selv har opplært til det? Skulde ikke veer gripe dig, som en fødende kvinne?

²² Og når du sier i ditt hjerte: Hvorfor har dette hendt mig? så vit: For dine mange misgjerningers skyld er kanten på din kjole løftet op, dine hæler blottet med vold.

²³ Kan en morian omskifte sin hud, eller en leopard sine flekker? -- Da kan også I gjøre godt, I som er vant til å gjøre ondt.

²⁴ Så vil jeg da adsprede dem likesom strå som farer avsted for ørkenens vind.

²⁵ Dette er din lodd, din tilmålte del fra mig, sier Herren, fordi du har glemt mig og satt din lit til løgn.

²⁶ Så vil da også jeg løfte kanten på din kjole op over ditt ansikt, så din skam blir sett.

²⁷ Ditt horelevnet og din vrinsken, din skammelige utukt på haugene ute på marken, ja dine vederstyggeligheter har jeg sett. Ve dig, Jerusalem! Hvor lenge vil det ikke ennu vare før du blir ren!

KAPITTEL 14

Dette er Herrens ord som kom til Jeremias den gang da tørken var:

² Juda sørger, og dets byer vansmekter; de sitter i sørgeklær på jorden, og Jerusalems klageskrik stiger op.

³ De fornemme blandt dem sender sine tjenere efter vann; de kommer til brønnene, men finner intet vann; deres kar vender tomme tilbake; de blir skuffet og nedslått og tilhyller sitt hode.

⁴ For jordens skyld, som er forferdet fordi det ikke kommer regn i landet, er jordbrukerne skuffet, de tilhyller sitt hode.

⁵ For endog hinden på marken forlater sine nyfødte unger fordi det ikke er gress,

⁶ og villesler står på bare hauger, de snapper efter været som sjakaler, deres øine vansmekter fordi det ikke er urter.

⁷ Om våre misgjerninger vidner mot oss, Herre, så vis oss dog nåde for ditt navns skyld! For mange er våre overtredelser, mot dig har vi syndet.

⁸ Du Israels håp, dets frelser i nødens tid! Hvorfor vil du være som en fremmed i landet, lik en veifarende mann som tar av fra veien bare for å overnatte?

⁹ Hvorfor vil du være som en skrekkslagen mann, lik en kjempe som ikke makter å hjelpe? Og enda bor du midt iblandt oss, Herre, og vi er kalt med ditt navn; la oss ikke fare!

¹⁰ Så sier Herren om dette folk: Således vil de gjerne vanke omkring; sine føtter holder de ikke tilbake, og Herren har ikke behag i dem; nu vil han komme deres misgjerning i hu og besøke dem for deres synder.

¹¹ Og Herren sa til mig: Du skal ikke bede om noget godt for dette folk.

¹² Når de faster, hører jeg ikke på deres rop, og når de ofrer brennoffer og matoffer, har jeg ikke behag i dem; men ved sverd og ved hungersnød og ved pest vil jeg gjøre ende på dem.

¹³ Da sa jeg: Akk, Herre, Herre! Profetene sier jo til dem: I skal ikke se sverd, og hungersnød skal ikke ramme eder, men sikker fred vil jeg gi eder på dette sted.

¹⁴ Men Herren sa til mig: Løgn profeterer profetene i mitt navn; jeg har ikke sendt dem og

ikke gitt dem befaling og ikke talt til dem; løgnsyner og sannsigeri og tom tale og sitt hjertes svik profeterer de for eder.

15 Derfor sier Herren så om de profeter som taler i hans navn uten at han har sendt dem, og som sier at sverd og hungersnød ikke skal komme i dette land: Ved sverd og ved hungersnød skal de utryddes disse profeter.

16 Og folket som de profeterer for, skal ligge slengt omkring på Jerusalems gater for hunger og sverd, uten at det er nogen til å begrave dem, de selv, deres hustruer, deres sønner og deres døtre; og jeg vil utøse deres ondskap over dem.

17 Og du skal si dette ord til dem: Mine øine feller tårer natt og dag og holder ikke op; for jomfruen, mitt folks datter, har fått et svært slag, et ulægelig sår.

18 Går jeg ut på marken, se, der ligger folk som er slått ihjel ved sverd, og går jeg inn i byen, se, der ligger de som pines av hunger; for både profet og prest må dra til et land som de ikke kjenner.

19 Har du da aldeles forkastet Juda, eller vemmes din sjel ved Sion? Hvorfor har du slått oss, så det ikke er nogen lægedom for oss? Vi venter på fred, og det kommer intet godt, på lægedoms tid, og se, det kommer forferdelse.

20 Vi kjenner, Herre, vår ugudelighet, våre fedres misgjerning, at vi har syndet mot dig.

21 For ditt navns skyld, forkast oss ikke, overgi ikke din herlighets trone til vanære! Kom i hu og bryt ikke din pakt med oss!

22 Er det vel iblandt hedningefolkenes falske guder nogen som gir regn? Eller er det himmelen som gir regnbyger? Er det ikke du, Herre vår Gud? Vi venter på dig; for du har gjort alle disse ting.

KAPITTEL 15

Og Herren sa til mig: Om så Moses og Samuel stod for mitt åsyn, skulde min sjel dog ikke vende sig til dette folk. Driv dem bort fra mitt åsyn, la dem fare!

2 Og når de sier til dig: Hvor skal vi gå hen? -- da skal du svare dem: Så sier Herren: Den som hører døden [de. pesten.] til, til døden, og den som hører sverdet til, til sverdet, og den som hører hungeren til, til hungeren, og den som hører fangenskapet til, til fangenskapet.

3 Og jeg vil besøke dem med fire slags ting, sier Herren: sverdet til å drepe dem og hundene til å slepe dem bort og himmelens fugler og jordens dyr til å ete og ødelegge dem.

4 Og jeg vil la dem bli mishandlet av alle jordens riker for det som Judas konge Manasse, Esekias' sønn, gjorde i Jerusalem.

5 For hvem vil ynkes over dig, Jerusalem, og hvem vil ha medlidenhet med dig, og hvem vil komme til dig og spørre om det går dig vel?

6 Du har forlatt mig, sier Herren, du gikk bort fra mig; så rekker jeg da min hånd ut mot dig og ødelegger dig; jeg er trett av å ynkes.

7 Og jeg kaster dem med kasteskovel ut igjennom landets porter, jeg gjør mitt folk barnløst, jeg ødelegger det, fordi det ikke vendte om fra sine veier.

8 Deres enker blir tallrikere enn havets sand; over mødrene til deres unge menn lar jeg en ødelegger komme ved høilys dag; jeg lar angst og forferdelse falle brått over dem.

9 Selv den mor som har født syv sønner, vansmekter og utånder sin sjel; hennes sol går ned mens det ennu er dag; hun blir til spott og skam. Og resten av dem vil jeg overgi til deres fienders sverd, sier Herren.

- 10** Ve mig, min mor, at du fødte mig, mig som alle i landet strider og tretter med! Jeg har ikke lånt dem noget, og de har ikke lånt mig noget, og enda forbanner hver mann mig.
- 11** Herren sa: Visselig, jeg vil fri dig ut, så det går dig vel; visselig, jeg vil la dine fiender bønnfalle dig i ulykkens og nødens tid.
- 12** Kan vel jern brytes, jern fra Norden, og kobber?
- 13** Ditt gods og dine skatter vil jeg overgi til plyndring-uten betaling, og det for alle dine synders skyld, i hele ditt land.
- 14** Så vil jeg la dine fiender dra over [med dine skatter.] til et land som du ikke kjenner; for en ild er optendt i min vrede, mot eder skal den brenne.
- 15** Du vet det, Herre! Kom mig i hu og se til mig og la mig få hevn over mine forfølgere! Rykk mig ikke bort i din langmodighet mot dem! Tenk på at jeg blir hånet for din skyld!
- 16** Jeg fant dine ord, og jeg åt dem, og dine ord var til fryd for mig og til glede for mitt hjerte; for jeg er kalt med ditt navn, Herre, hæskarenes Gud!
- 17** Jeg har ikke sittet i de lystiges lag og jublet; grepet av din hånd har jeg sittet ensom; for du fylte mig med harme.
- 18** Hvorfor er min smerte evig, og mitt sår ulægelig? Det vil ikke la sig læge. Du er jo blitt for mig som en sviktende bekk, som vann en ikke kan lite på.
- 19** Derfor sier Herren så: Hvis du vender om, så vil jeg la dig komme tilbake og stå for mitt åsyn, og hvis du skiller det edle ut fra det uedle, skal du være som min munn; de skal igjen vende om til dig, men du skal ikke vende om til dem.
- 20** Og jeg vil gjøre dig til en fast kobbermur mot dette folk; de skal stride mot dig, men ikke få overhånd over dig; for jeg er med dig og vil frelse dig og redde dig, sier Herren.
- 21** Jeg vil redde dig av de ondes hånd, og jeg vil løse dig ut av voldsmenns hånd.

KAPITTEL 16

Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:

- 2** Du skal ikke ta dig en hustru, og du skal ikke ha sønner og døtre på dette sted.
- 3** For så sier Herren om de sønner og døtre som fødes på dette sted, og om deres mødre som føder dem, og om deres fedre som avler dem i dette land:
- 4** En smertefull død skal de dø, ingen skal gråte over dem, og ingen begrave dem; til gjødsel på marken skal de bli, og ved sverd og hungersnød skal de omkomme, og deres lik skal bli til føde for himmelens fugler og for jordens dyr.
- 5** For så sier Herren: Gå ikke inn i sørgehus, og gå ikke avsted for å holde klage over en død, og vis dem ikke medynk! For jeg har tatt min fred bort fra dette folk, sier Herren, min miskunnhet og barmhjertighet.
- 6** Og de skal dø, både store og små, i dette land; de skal ikke begraves, og ingen skal holde klage over dem eller skjære i sitt kjøtt eller rake håret av for deres skyld.
- 7** Og ingen skal bryte brød til dem for å trøste dem i sorgen over en avdød, og ingen skal gi nogen trøstens beger å drikke når han har mistet far eller mor.
- 8** Og i gjestebudshus skal du heller ikke gå inn for å sitte hos dem og ete og drikke.
- 9** For så sier Herren, hæskarenes Gud, Israels Gud: Se, for eders øine og i eders dager lar jeg fryds røst og gledes røst, brudgoms røst og bruds røst bli borte på dette sted.
- 10** Når du da forkynner dette folk alle disse ord, og de sier til dig: Hvorfor har Herren varslet all denne store ulykke over oss, hvad er vår misgjerning, hvad er vår synd som vi har gjort mot Herren vår Gud?

- ¹¹ da skal du si til dem: Fordi eders fedre forlot mig, sier Herren, og fulgte andre guder og dyrket dem og tilbad dem, men forlot mig og ikke holdt min lov,
- ¹² og I har gjort verre synd enn eders fedre, I som alle følger eders onde, hårde hjerte uten å høre på mig,
- ¹³ derfor vil jeg kaste eder ut av dette land, bort til et land I ikke har kjent, hverken I eller eders fedre, og der skal I dyrke andre guder dag og natt, fordi jeg ikke vil gi eder nåde.
- ¹⁴ Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da det ikke mere skal sies: Så sant Herren lever, han som førte Israels barn op fra Egyptens land,
- ¹⁵ men: Så sant Herren lever, som førte Israels barn op fra landet i nord og fra alle de land som han hadde drevet dem bort til. Og jeg vil føre dem tilbake til deres land, det som jeg gav deres fedre.
- ¹⁶ Se, jeg sender bud efter mange fiskere, sier Herren, og de skal fiske dem, og derefter sender jeg bud efter mange jegere, og de skal jage dem bort fra hvert fjell og fra hver haug og fra bergkløftene.
- ¹⁷ For mine øine er rettet på alle deres veier; de er ikke skjult for mitt åsyn, og deres misgjerning er ikke dulgt for mine øine.
- ¹⁸ Først vil jeg da gjengjelde deres misgjerning og deres synd dobbelt, fordi de vanhelliget mitt land med sine vederstyggelige avguders døde kroppar og fylte min arvedel med sine avskyeligheter.
- ¹⁹ Herre, min styrke og mitt sterke vern og min tilflukt på nødens dag! Til dig skal hedningefolk komme fra jordens ender og si: Bare løgn fikk våre fedre i arv, falske guder, og det var ingen iblandt dem som kunde hjelpe.
- ²⁰ Skal et menneske gjøre sig guder? De er jo ikke guder.
- ²¹ Se, derfor lar jeg dem denne gang kjenne, ja, jeg lar dem kjenne min hånd og min styrke, og de skal vite at mitt navn er Herren.

KAPITTEL 17

- J**udas synd er skrevet med en jerngriffel, med en diamantspiss; den er inngravet på deres hjertes tavle og på deres alteres horn,
- ² likesom også deres barn kommer deres altere og deres Astarte-billeder i hu ved de grønne trær og på de høie bakker.
- ³ Du mitt berg på marken! [de. Sion] Ditt gods, alle dine skatter vil jeg overgi til plyndring, likeså dine hauger, til straff for den synd som er gjort i hele ditt land.
- ⁴ Og du skal, og det ved din egen skyld, la din arv som jeg gav dig, hvile efter dig, og jeg vil la dig tjene dine fiender i et land du ikke kjenner; for en ild har I optendt i min vrede, den skal brenne til evig tid.
- ⁵ Så sier Herren: Forbannet er den mann som setter sin lit til mennesker og holder kjød for sin arm, og hvis hjerte viker fra Herren.
- ⁶ Han skal bli som en hjelpeløs mann på den øde mark og ikke få se at det kommer noget godt; men han skal bo på avsvidde steder i ørkenen, i et saltland som ingen bor i.
- ⁷ Velsignet er den mann som stoler på Herren, og hvis tillit Herren er.
- ⁸ Han skal bli lik et tre som er plantet ved vann og skyter sine røtter ut ved en bekk, og som ikke frykter når heten kommer, men alltid har grønne blad, og som ikke sørger i tørre år og ikke holder op å bære frukt.
- ⁹ Svikefullt er hjertet, mere enn noget annet, og ondt er det; hvem kjenner det?

- ¹⁰ Jeg, Herren, ransaker hjerter og prøver nyrer og gir enhver efter hans ferd, efter frukten av hans gjerninger.
- ¹¹ Lik en rapphøne som samler unger den ikke har utklekket, er den som vinner rikdom, men ikke med rett; midt i sine dager skal han forlate den, og til sist skal han være en dåre.
- ¹² En herlighetens trone, høit ophøiet fra begynnelsen av, er vår helligdoms sted.
- ¹³ Herre, du Israels håp! Alle de som forlater dig, skal bli til skamme; de som viker fra dig, skal skrives i støvet; for de har forlatt kilden med det levende vann, Herren.
- ¹⁴ Læg mig, Herre, så blir jeg lægt! Frels mig, så blir jeg frelst! For du er min lovsang.
- ¹⁵ Se, de sier til mig: Hvor blir det av Herrens ord? La det komme!
- ¹⁶ Men jeg har ikke nektet å følge dig og være hyrde, heller ikke har jeg ønsket en ubotelig ulykkes dag, [over dem] du vet det; -- det som kom fra mine leber, det kjente du.
- ¹⁷ Vær ikke til forferdelse for mig! Du er min tilflukt på ulykkens dag.
- ¹⁸ La mine forfølgere bli til skamme, og la ikke mig bli til skamme! La dem forferdes, og la ikke mig forferdes! La ulykkens dag komme over dem, og knus dem med dobbelt knusende slag!
- ¹⁹ Så sa Herren til mig: Gå og still dig i folkets port, som Judas konger går inn og ut gjennom, og i alle Jerusalems porter!
- ²⁰ Og du skal si til dem: Hør Herrens ord, Judas konger og hele Juda og alle Jerusalems innbyggere, I som går inn gjennom disse porter!
- ²¹ Så sier Herren: Ta eder i vare så sant I har eders liv kjær, og bær ikke nogen byrde og før ikke nogen byrde inn gjennom Jerusalems porter på sabbatens dag!
- ²² Og I skal ikke bære nogen byrde ut av eders hus og ikke gjøre nogen gjerning på sabbatens dag; men I skal holde sabbatens dag hellig, som jeg bød eders fedre.
- ²³ Men de hørte ikke og vendte ikke sitt øre til; de gjorde sin nakne hård, så de ikke hørte og ikke tok imot tukt.
- ²⁴ Men hvis I hører på mig, sier Herren, så I ikke lar nogen byrde komme gjennom denne bys porter på sabbatens dag, men holder sabbatens dag hellig og ikke gjør nogen gjerning på den dag,
- ²⁵ da skal konger og fyrster som sitter på Davids trone, dra inn gjennom denne bys porter på vogner og hester, de selv og deres fyrster, Judas menn og Jerusalems innbyggere, og denne by skal bli stående til evig tid,
- ²⁶ og fra Judas byer og fra landet omkring Jerusalem og fra Benjamins land og fra lavlandet og fra fjellbygdene og fra sydlandet skal de komme og bære frem brennoffer og slaktoffer og matoffer og virak, og bære frem takkoffer til Herrens hus.
- ²⁷ Men dersom I ikke hører på mig, så I holder sabbatens dag hellig og ikke bærer nogen byrde inn gjennom Jerusalems porter på sabbatens dag, da vil jeg tende ild på dets porter, og den skal fortære Jerusalems palasser og ikke slukkes.

KAPITTEL 18

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:

- ² Stå op og gå ned til pottemakerens hus, og der vil jeg la dig høre mine ord.
- ³ Og jeg gikk ned til pottemakerens hus, og se, han gjorde sitt arbeid på skiven;
- ⁴ og når det kar han gjorde, blev mislykket, som det kan gå med leret i pottemakerens hånd, så gjorde han det om igjen til et annet kar, slik som han vilde ha det.
- ⁵ Og Herrens ord kom til mig, og det lød så:

- ⁶ Skulde jeg ikke kunne gjøre med eder, Israels hus, som denne pottemaker? sier Herren; se, som leret er i pottemakerens hånd, således er I i min hånd, Israels hus!
- ⁷ En gang taler jeg om et folk og et rike, at jeg vil rykke op og rive ned og ødelegge;
- ⁸ men dersom det folk som jeg har talt om, vender om fra sin ondskap, da angrrer jeg det onde som jeg hadde tenkt å gjøre mot det.
- ⁹ Og en annen gang taler jeg om et folk og om et rike, at jeg vil bygge og plante;
- ¹⁰ men gjør det da det som er ondt i mine øine, så det ikke hører på min røst, da angrrer jeg det gode som jeg hadde tenkt å ville gjøre mot det.
- ¹¹ Og si nu til Judas menn og til Jerusalems innbyggere: Så sier Herren: Se, jeg emner på en ulykke for eder og uttenker et ondt råd mot eder; vend om, hver fra sin onde vei, og bedre eders veier og eders gjerninger!
- ¹² Men de sier: Du taler forgjeves! Våre egne tanker vil vi følge, og enhver av oss vil følge sitt onde, hårde hjerte.
- ¹³ Derfor sier Herren så: Spør blandt hedningefolkene: Hvem har hørt slikt? Grufulle ting har jomfruen Israel gjort.
- ¹⁴ Mon Libanons sne går bort på det høie fjell? Eller uttørkes de fremmede, kjølige, rinnende vann?
- ¹⁵ Men mitt folk har glemt mig, det brenner røkelse for de falske guder; og de førte dem til fall på deres veier, de gamle veier, så de gikk på stier, på uryddede veier,
- ¹⁶ og således gjorde de sitt land til en forferdelse, til en evig spott; hver den som går forbi, skal forferdes og ryste på hodet.
- ¹⁷ Som østenvinden vil jeg adsprede dem for fiendens åsyn; med nakken og ikke med ansiktet vil jeg se på dem på deres ulykkes dag.
- ¹⁸ Da sa de: Kom og la oss uttenke onde råd mot Jeremias! For presten har jo loven, den vise har råd, og profeten har ord fra Gud. Kom, la oss slå ham med tungen og ikke akte på noget av hans ord!
- ¹⁹ Akt på mig, Herre, og hør hvorledes de strider mot mig!
- ²⁰ Skal en gjengjelde godt med ondt? For de har gravd en grav for mitt liv. Kom i hu at jeg stod for ditt åsyn og talte godt for dem for å vende din vrede bort fra dem!
- ²¹ Gi derfor deres barn til hungeren, og overgi dem selv i sverdets vold, og la deres hustruer bli barnløse og enker, og deres menn bli drept av pesten, deres ungdom bli slått ihjel av sverdet i krigen!
- ²² La skrik bli hørt fra deres hus, når du lar en fiendeskare komme brått over dem! For de har gravd en grav for å fange mig og lagt skjulte snarer for mine føtter.
- ²³ Men du, Herre, kjenner alle deres onde råd mot mitt liv; forlat dem ikke deres misgjerning og utslett ikke deres synd for ditt åsyn, men styrt dem ned for ditt åsyn! Straff dem på din vredes tid!

KAPITTEL 19

Så sa Herren: Gå og kjøp en pottemakerkrukke, og ta med dig nogen av folkets eldste og av prestenes eldste,

² og gå ut til Hinnoms sønns dal, som er utenfor Pottemaker-porten, og rop der ut de ord jeg vil tale til dig!

³ Og du skal si: Hør Herrens ord, I Judas konger og Jerusalems innbyggere! Så sier Herren, hærskareshes Gud, Israels Gud: Se, jeg fører ulykke over dette sted, så det skal

ringe for ørene på hver den som hører om det,

⁴ fordi de forlot mig og ikke aktet dette sted hellig og brente røkelse der for andre guder, som de ikke kjente, hverken de eller deres fedre eller Judas konger, og fylte dette sted med uskyldiges blod

⁵ og bygget offerhauger for Ba'al for å brenne sine sønner i ilden til brennoffer for Ba'al, noget som jeg ikke har påbudt og ikke talt om, og som ikke er opkommet i mitt hjerte.

⁶ Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da en ikke mere skal kalle dette sted Tofet eller Hinnoms sønns dal, men Drapsdalen.

⁷ Og på dette sted vil jeg gjøre Judas og Jerusalems råd til intet, og jeg vil la dem falle for deres fienders sverd og for de menns hånd som står dem efter livet; og jeg vil gi deres døde kroppar til føde for himmelens fugler og for jordens dyr.

⁸ Og jeg vil gjøre denne by til en forferdelse og en spott; hver den som går forbi, skal forferdes og spotte over alle dens plager.

⁹ Og jeg vil la dem ete sine sønners og døtres kjøtt, og de skal ete hverandres kjøtt, under den trengsel og angst som deres fiender og de som står dem efter livet, fører over dem.

¹⁰ Og du skal knuse krukken for de menns øine som går med dig,

¹¹ og du skal si til dem: Så sier Herren, hærskares Gud: Således vil jeg knuse dette folk og denne by, som en knuser et pottemakerkar som ikke kan gjøres i stand igjen; og i Tofet skal de begrave folk fordi det ellers ikke er plass til å begrave.

¹² Således vil jeg gjøre med dette sted, sier Herren, og med dets innbyggere; jeg vil gjøre denne by lik Tofet.

¹³ Og husene i Jerusalem og Judas kongers hus, de urene, skal bli som Tofet, alle de hus på hvis tak de har brent røkelse for hele himmelens hær og utøst drikkoffer for andre guder.

¹⁴ Og Jeremias kom fra Tofet, dit Herren hadde sendt ham for å profetere, og han stod frem i forgården til Herrens hus og sa til alt folket:

¹⁵ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Se, jeg lar komme over denne by og over alle de byer som hører til den, alt det onde jeg har talt imot den; for de har gjort sin nakke hård, så de ikke hører på mine ord.

KAPITTEL 20

Og presten Pashur, Immers sønn, som var overtilsynsmann i Herrens hus, hørte Jeremias tale disse ord.

² Og Pashur slo profeten Jeremias og satte ham i stokken i den øvre Benjamins-port i Herrens hus.

³ Men dagen efter slapp Pashur Jeremias ut av fengslet. Da sa Jeremias til ham: Herren har ikke kalt dig Pashur, men gitt dig navnet Magor Missabib [redsel rundt omkring.]

⁴ For så sier Herren: Se, jeg gjør dig til en redsel for dig selv og for alle dine venner, og de skal falle for sine fienders sverd, og dine øine skal se det; og hele Juda vil jeg gi i Babels konges hånd, og han skal føre dem til Babel som fanger og slå dem med sverd.

⁵ Og jeg vil gi alt godset i denne by og all dens eiendom og alle dens kostbarheter og alle Judas kongers skatter i deres fienders hånd, og de skal røve dem og ta dem og føre dem til Babel.

⁶ Og du Pashur og alle som bor i ditt hus, I skal vandre bort i fangenskap, og til Babel skal du komme, og der skal du dø, og der skal du bli begravet, du og alle dine venner, som du har spådd løgn for.

- ⁷ Herre! Du overtalte mig, og jeg lot mig overtale; du blev for sterk for mig og fikk overhånd; jeg er blitt til latter hele dagen, hver mann spotter mig.
- ⁸ For så ofte jeg taler, må jeg skrike, må jeg rope om vold og ødeleggelse; for Herrens ord er blitt mig til hån og til spott hele dagen.
- ⁹ Og jeg tenkte: Jeg vil ikke komme ham i hu og ikke tale mere i hans navn. Men da blev det i mitt hjerte som en brennende ild, innestengt i mine ben, og jeg trettet mig ut med å tåle det, men jeg maktet det ikke.
- ¹⁰ For jeg hørte mange baktale mig -- redsel fra alle kanter; de sa: Meld ham! Vi vil melde ham! Alle de menn som jeg levde i fred med, lurte på om jeg skulde falle; de sa: Kanskje han lar sig lokke, så vi kan få overhånd over ham og ta hevn over ham.
- ¹¹ Men Herren er med mig som en veldig kjempe; derfor skal mine forfølgere snuble og ikke få overhånd; de blir storlig til skamme fordi de ikke fór frem med visdom -- en evig vanære, som aldri glemmes.
- ¹² Og Herren, hærskares Gud, prøver med rettferdighet, han ser nyrer og hjerte; jeg skal se din hevn over dem, for jeg har lagt min sak frem for dig.
- ¹³ Syng for Herren, lov Herren! For han har fridd den fattiges sjel ut av ugjerningsmenns hånd.
- ¹⁴ Forbannet være den dag jeg blev født! Den dag min mor fødte mig, være ikke velsignet!
- ¹⁵ Forbannet være den mann som kom til min far med det budskap: Du har fått en sønn, og som gledet ham storlig.
- ¹⁶ Med den mann skal det gå som med de byer Herren omstyrtet uten skånsel, og han skal høre skrik om morgenen og krigsrop ved middagstid,
- ¹⁷ fordi han ikke drepte mig i mors liv, så min mor blev min grav, og hennes liv fruktsommelig til evig tid.
- ¹⁸ Hvorfor kom jeg da ut av mors liv til å se møie og sorg og ende mine dager i skam?

KAPITTEL 21

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren da kong Sedekias sendte Pashur, Malkias sønn, og presten Sefanja, Ma'asejas sønn, til ham og lot si:

- ² Spør Herren for oss! For Babels konge Nebukadnesar strider mot oss. Kanskje Herren vil gjøre med oss efter alle sine undergjerninger, så han drar bort fra oss.
- ³ Da sa Jeremias til dem: Så skal I si til Sedekias:
- ⁴ Så sier Herren, Israels Gud: Se, jeg vender om de krigsvåben som er i eders hånd, og som I strider med utenfor muren mot Babels konge og mot kaldeerne, som har kringsatt eder, og jeg vil samle dem midt i denne by.
- ⁵ Og jeg vil selv stride mot eder med utrakt hånd og med sterk arm og med vrede og harne og stor fortørnelse.
- ⁶ Og jeg vil slå denne bys innbyggere, både mennesker og dyr; i en stor pest skal de dø.
- ⁷ Og derefter, sier Herren, vil jeg gi Sedekias, Judas konge, og hans tjenere og folket, de som i denne by er blitt igjen efter pesten, sverdet og hungersnøden, i Babels konge Nebukadnesars hånd og i deres fienders hånd og i deres hånd som står dem efter livet; og han skal slå dem med sverdets egg, han skal ikke spare dem og ikke skåne og ikke forbarme sig.
- ⁸ Og til dette folk skal du si: Så sier Herren: Se, jeg legger frem for eder livets vei og dødens vei:

⁹ Den som blir i denne by, skal dø ved sverd og ved hunger og ved pest; men den som drar ut og går over til kaldeerne, som har kringsatt eder, skal bli i live, og han skal få sitt liv til krigsbytte.

¹⁰ For jeg har vendt mitt åsyn imot denne by til det onde og ikke til det gode, sier Herren; i Babels konges hånd skal den bli gitt, og han skal brenne den op med ild.

¹¹ Og til Judas konges hus skal du si: Hør Herrens ord, du Davids hus!

¹² Så sier Herren: Hold rett hver morgen, og fri den som er plyndret, ut av undertrykkerens hånd, forat ikke min harme skal fare ut som ild og brenne uten at nogen slukker, for eders onde gjerningers skyld!

¹³ Se, jeg kommer over dig, du som bor i dalen, på berget på sletten, [de. Sion] sier Herren -- I som sier: Hvem kan komme ned og overfalle oss, og hvem kan komme inn i våre boliger?

¹⁴ Jeg vil besøke eder efter frukten av eders gjerninger, sier Herren, og jeg vil tende ild på dets skog, [de. husene i Jerusalem] og den skal fortære alt rundt omkring det.

KAPITTEL 22

Så sa Herren: Gå ned til Judas konges hus og tal der dette ord:

² Hør Herrens ord, du Judas konge som sitter på Davids trone, du selv og dine tjenere og ditt folk, I som går inn gjennom disse porter!

³ Så sier Herren: Gjør rett og rettferdighet, fri den plyndrede ut av undertrykkerens hånd, og gjør ikke urett og vold mot den fremmede, den farløse og enken, og utøs ikke uskyldig blod på dette sted!

⁴ For dersom I gjør efter dette ord, så skal konger som sitter på Davids trone, dra inn gjennom portene til dette hus på vogner og hester, kongen selv og hans tjenere og hans folk.

⁵ Men dersom I ikke hører på disse ord, da sverger jeg ved mig selv, sier Herren, at dette hus skal bli ødelagt.

⁶ For så sier Herren om Judas konges hus: Et Gilead er du for mig, en Libanons topp; men sannelig, jeg vil gjøre dig til en ørken, til byer som ingen bor i.

⁷ Og jeg vil innvie ødeleggere mot dig, hver med sine våben, og de skal hugge ned dine herligste sedrer og kaste dem på ilden.

⁸ Og mange hedninger skal gå forbi denne by og si til hverandre: Hvorfor har Herren gjort så med denne store by?

⁹ Og de skal svare: Fordi de forlot Herrens, sin Guds pakt og tilbad andre guder og dyrket dem.

¹⁰ Gråt ikke over en død og klag ikke over ham! Gråt over ham som har draget bort! For han skal ikke mere komme tilbake og se sitt fødeland.

¹¹ For så sier Herren om Judas konge Sallum, [de. Joakas] Josias' sønn, som blev konge efter sin far Josias, og som drog bort fra dette sted: Han skal ikke mere komme tilbake hit;

¹² men på det sted som de har ført ham til i fangenskap, [de. Egypten] der skal han dø, og dette land skal han ikke se mere.

¹³ Ve ham som bygger sitt hus med urettferdighet og sine saler med urett, som lar sin næste træle for intet og ikke gir ham hans lønn,

¹⁴ som sier: Jeg vil bygge mig et rummelig hus og luftige saler, og som hugger ut vinduer på det og paneler det med sedertre og maler det med rødt.

- ¹⁵ Er du konge fordi du kappes [med andre konger.] i å bygge av sedertre? Din far -- mon han ikke åt og drakk og gjorde rett og rettferdighet? Da gikk det ham vel.
- ¹⁶ Han hjalp den elendige og fattige til hans rett; da gikk det vel. Er ikke dette å kjenne mig? sier Herren.
- ¹⁷ Men dine øine og ditt hjerte er ikke rettet på annet enn på vinning og på å utøse den uskyldiges blod og på å bruke vold og undertrykkelse.
- ¹⁸ Derfor sier Herren så om Judas konge Jojakim, Josias' sønn: De skal ikke holde sørgehøitid over ham og rope: Ve, min bror! Ve, søster! De skal ikke holde sørgehøitid over ham og rope: Ve, herre! Ve, hans herlighet!
- ¹⁹ Som de begraver et asen, skal han begrades; de skal slepe ham bort og slenge ham vekk langt fra Jerusalems porter.
- ²⁰ Stig op [Judas folk.] på Libanon og skrik, og la din røst lyde i Basan og skrik fra Abarim! For alle dine elskere er knust.
- ²¹ Jeg talte til dig i din trygghet; men du sa: Jeg vil ikke høre. Dette var din ferd fra din ungdom av at du ikke hørte på min røst.
- ²² Alle dine førere skal vinden bortføre, og dine elskere må gå i fangenskap; ja, da skal du vanæres og bli til skamme for all din ondskaps skyld.
- ²³ Du som bor på Libanon, som har ditt rede i sedrene, hvor du vil stønne når smerter kommer over dig, veer som den fødende kvinnes!
- ²⁴ Så sant jeg lever, sier Herren, selv om du Konja, [Konja eller Jekonja dss. Jojakin] Jojakims sønn, Judas konge, var en signetring på min høire hånd, så vilde jeg rive dig derfra.
- ²⁵ Og jeg vil gi dig i deres hånd som står dig efter livet, og i deres hånd som du gruer for, i Babels konge Nebukadnesars hånd og i kaldeernes hånd.
- ²⁶ Og jeg vil kaste dig og din mor som fødte dig, bort til et annet land, hvor I ikke blev født, og der skal I dø.
- ²⁷ Men det land de stunder efter å komme tilbake til, til det skal de ikke komme tilbake.
- ²⁸ Er han da en foraktet, knust lerkrukke, denne mann Konja, eller et kar som ingen bryr sig om? Hvorfor er de bortkastet, han og hans ætt, og slengt bort til det land de ikke kjente?
- ²⁹ Land! land! land! Hør Herrens ord!
- ³⁰ Så sier Herren: Skriv denne mann op som barnløs, som en mann som ingen lykke har i sine levedager! For ingen av hans ætt skal mere få lykke til å sitte på Davids trone og herske over Juda.

KAPITTEL 23

Ve de hyrder som ødelegger og adspredde den hjord jeg før, sier Herren.

² Derfor sier Herren, Israels Gud, så om de hyrder som røkter mitt folk: I har adspredt mine får og jaget dem bort og ikke sett efter dem; se, jeg hjemsøker eder for eders onde gjerninger, sier Herren.

³ Og jeg vil selv samle resten av mine får fra alle de land jeg har drevet dem bort til, og jeg vil føre dem tilbake til deres egne beitemarker, og de skal være fruktbare og bli mange.

⁴ Og jeg vil sette hyrder over dem, og de skal røkte dem; og de skal ikke frykte mere og ikke forferdes, og ingen av dem skal savnes, sier Herren.

⁵ Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil la stå frem for David en rettferdig spire, og han

skal regjere som konge og gå frem med visdom og gjøre rett og rettferdighet i landet.

⁶ I hans dager skal Juda bli frelst, og Israel bo trygt; og dette er det navn som han skal kalles med: Herren, vår rettferdighet. [de. den ved hvem Herren skaffer oss rettferdighet.]

⁷ Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da en ikke mere skal si: Så sant Herren lever, han som førte Israels barn op fra Egyptens land,

⁸ men: Så sant Herren lever, som førte Israels hus og ætt op og lot dem komme fra et land i nord og fra alle de land jeg hadde drevet dem bort til. Og de skal bo i sitt land.

⁹ Om profetene. Mitt hjerte er sønderknust i mitt indre, alle mine ben skjelver, jeg er som en drukken mann, en mann som vinen har overveldet, for Herrens skyld og for hans hellige ords skyld.

¹⁰ For landet er fullt av horkarler; for forbannelsens skyld visner landet, for dens skyld er ørkenens beitemarker avsvidd; deres [de ugudeliges.] løp er ondt, og deres styrke er urett.

¹¹ For både profet og prest er gudløse; selv i mitt hus har jeg funnet deres ondskap, sier Herren.

¹² Derfor skal deres vei bli for dem som glatte steder i mørket; de skal støtes over ende og falle der; for jeg lar ulykke komme over dem i det år da de blir hjemsoekt, sier Herren.

¹³ Hos Samarias profeter har jeg sett dårskap; de profeterte ved Ba'al og førte mitt folk Israel vill.

¹⁴ Men hos Jerusalems profeter har jeg sett grufulle ting; de driver hor og farer med løgn og styrker de ondes hender, så ingen av dem vender om fra sin ondskap; de er alle sammen blitt for mig som Sodoma, og dets innbyggere som Gomorra.

¹⁵ Derfor sier Herren, hærskaenes Gud, så om profetene: Se, jeg gir dem malurt å ete og beskt vann å drikke; for fra Jerusalems profeter er gudløshet gått ut over hele landet.

¹⁶ Så sier Herren, hærskaenes Gud: Hør ikke på de profeters ord som profeterer for eder! De fyller eder med tomme innbilninger; de bærer frem sitt eget hjertes syner, ikke ord av Herrens munn.

¹⁷ De sier atter og atter til dem som forakter mig: Herren har sagt: I skal ha fred. Og til hver den som følger sitt hårde hjerte, sier de: Det skal ikke komme ulykke over eder.

¹⁸ For hvem av dem har stått i Herrens fortrolige råd, så han så og hørte hans ord? Hvem har gitt akt på mitt ord og hørt det?

¹⁹ Se, Herrens storm, hans vrede farer ut, en hvirvlende stormvind; den hvirvler over hodet på de ugudelige.

²⁰ Herrens vrede skal ikke vende tilbake før han har utført og fullbyrdet sitt hjertes tanker; i de siste dager skal I forstå det helt.

²¹ Jeg har ikke sendt profetene, allikevel løp de; jeg har ikke talt til dem, allikevel profeterte de.

²² Og hadde de stått i mitt fortrolige råd, vilde de la mitt folk høre mine ord og føre dem tilbake fra deres onde vei og fra deres onde gjerninger.

²³ Er jeg en Gud bare nær ved, sier Herren, og ikke en Gud langt borte?

²⁴ Eller kan nogen skjule sig på lønnlige steder så jeg ikke kan se ham? sier Herren. Opfyller jeg ikke himmelen og jorden? sier Herren.

²⁵ Jeg har hørt hvad de profeter har sagt som profeterer løgn i mitt navn og sier: Jeg har drømt, jeg har drømt.

²⁶ Hvor lenge skal dette vare? Har de i sinne de profeter som profeterer løgn, og som bærer frem sitt eget hjertes svik --

²⁷ tenker de på å få mitt folk til å glemme mitt navn ved sine drømmer som de forteller

hverandre, likesom deres fedre glemte mitt navn for Ba'als skyld?

²⁸ Den profet som har en drøm, han får fortelle en drøm, og den som har mitt ord, han skal tale mitt ord i sannhet! Hva har halmen å gjøre med kornet? sier Herren.

²⁹ Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, og lik en hammer som knuser berg?

³⁰ Se, derfor, sier Herren, kommer jeg over de profeter som stjeler mine ord fra hverandre.

³¹ Se, jeg kommer over de profeter som bruker sin tunge og sier: Så sier Herren.

³² Se, jeg kommer over dem som bærer frem løgnaktige drømmer, sier Herren, og som forteller dem og fører mitt folk vill ved sine løgner og ved sitt skryt; jeg har ikke sendt dem og ikke gitt dem befaling, og noget gagn gjør de ikke dette folk, sier Herren.

³³ Og når dette folk eller en profet eller en prest spør dig: Hva er Herrens byrde? -- da skal du si dem hva byrden er: I er byrden og jeg vil kaste eder bort, sier Herren. [Det hebraiske ord "massa" betyr både en byrde og et utsagn. De spørrende kaller Herrens utsagn ved Jeremias en byrde. Profeten skal da svare dem at de selv er Herren en byrde som han vil kaste fra sig]

³⁴ Og den profet og den prest og den av folket som sier: Herrens byrde, den mann og hans hus vil jeg besøke.

³⁵ Således skal I si hver til sin næste og hver til sin bror: Hva har Herren svart? Hva har Herren talt?

³⁶ Men "Herrens byrde" skal I ikke nevne mere; for hver manns eget ord skal være hans byrde, fordi I har forvendt den levende Guds, Herrens, herskarenes Guds, vår Guds ord.

³⁷ Således skal du si til profeten: Hva har Herren svart dig? Hva har Herren talt?

³⁸ Men dersom I sier "Herrens byrde", da sier Herren så: Fordi I sier dette ord, "Herrens byrde", enda jeg sendte eder bud og sa: I skal ikke si "Herrens byrde",

³⁹ se, derfor vil jeg aldeles glemme eder og kaste eder og den by jeg gav eder og eders fedre, bort fra mitt åsyn,

⁴⁰ og jeg vil legge på eder en evig skam og en evig vanære, som aldri skal glemmes.

KAPITTEL 24

Herren lot mig se dette syn: Der var to kurver med fikener som var opstilt foran Herrens helligdom -- det var efterat Babels konge Nebukadnesar hadde bortført Judas konge Jekonja, Jojakims sønn, og Judas høvdinge og tømmermennene og smedene fra Jerusalem og ført dem til Babel.

² I den ene kurv var det meget gode fikener, som de tidlige fikener, men i den andre kurv meget dårlige fikener, som ikke kunde etes, fordi de var så dårlige.

³ Og Herren sa til mig: Hva ser du, Jeremias? Jeg svarte: fikener; de gode fikener er meget gode, og de dårlige er meget dårlige, så de ikke kan etes, fordi de er så dårlige.

⁴ Da kom Herrens ord til mig, og det lød så:

⁵ Så sier Herren, Israels Gud: Som en gjør med disse gode fikener, således vil jeg se med velbehag på de bortførte av Juda, dem som jeg har sendt bort fra dette sted til kaldeernes land.

⁶ Jeg vil rette mine øine på dem med velbehag og føre dem tilbake til dette land, og jeg vil bygge dem op og ikke bryte dem ned, jeg vil plante dem og ikke rykke dem op.

⁷ Og jeg vil gi dem hjerte til å kjenne at jeg er Herren, og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud; for de skal vende om til mig av hele sitt hjerte.

⁸ Og som en gjør med dårlige fikener, som ikke kan etes, fordi de er så dårlige -- ja, så

sier Herren, således vil jeg gjøre med Judas konge Sedekias og hans høvdinger og dem som er blitt igjen i Jerusalem, dem som er blitt tilbake i dette land, og dem som bor i Egyptens land.

⁹ Jeg vil la dem bli mishandlet av alle jordens riker og lide ondt, og jeg vil gjøre dem til hån og til et ordsprog, til spott og til forbannelse på alle de steder jeg driver dem bort til.

¹⁰ Og jeg vil sende sverd, hungersnød og pest iblandt dem til de blir helt utryddet av det land jeg gav dem og deres fedre.

KAPITTEL 25

Dette er det ord som kom til Jeremias om hele Judas folk i Judas konge Jojakims, Josias' sønns fjerde år, det er Babels konge Nebukadnesars første år,

² og som profeten Jeremias talte til hele Judas folk og til alle Jerusalems innbyggere:

³ Fra Judas konge Josias', Amons sønns trettende år og like til denne dag, nu i tre og tyve år, er Herrens ord kommet til mig, og jeg har talt til eder tidlig og sent, men I hørte ikke.

⁴ Og Herren sendte til eder alle sine tjenere, profetene, tidlig og sent; men I hørte ikke, og I bøide ikke eders øre til å høre.

⁵ Han sa: Vend om, hver fra sin onde vei, og fra eders onde gjerninger! Så skal I få bo i det land Herren gav eder og eders fedre, fra evighet og til evighet.

⁶ Følg ikke andre guder, så I dyrker dem og tilbeder dem, og vekk ikke min harme ved eders henders verk, forat jeg ikke skal gjøre eder noget ondt!

⁷ Men I hørte ikke på mig, sier Herren, I vakte min harme ved eders henders verk, til ulykke for eder selv.

⁸ Derfor sier Herren, hærskaenes Gud, så: Fordi I ikke har hørt på mine ord,

⁹ se, så sender jeg bud og henter alle Nordens folkeslag, sier Herren, og jeg sender bud til Babels konge Nebukadnesar, min tjener, og jeg lar dem komme over dette land og over dets innbyggere og over alle folkeslagene her rundt omkring, og jeg slår dem med bann og gjør dem til en forferdelse og til en spott og deres land til evige ørkener,

¹⁰ og jeg lar fryds røst og gledes røst, brudgoms røst og bruds røst, lyd av kvern og lys av lampe bli borte hos dem.

¹¹ Og hele dette land skal bli til en ørken, til en ødemark, og disse folkeslag skal tjene Babels konge i sytti år.

¹² Men når sytti år er til ende, da vil jeg besøke kongen i Babel og folket der, sier Herren, for deres misgjernings skyld, og jeg vil besøke kaldeernes land og gjøre det til evige ørkener.

¹³ Og jeg vil la komme over det land alle de ord som jeg har talt om det, alt det som er skrevet i denne bok, det som Jeremias har profetert om alle folkeslagene.

¹⁴ For mange folkeslag og store konger skal gjøre også dem til træler, og jeg vil gjengjelde dem efter deres gjerning og efter deres henders verk.

¹⁵ For så sa Herren, Israels Gud, til mig: Ta dette beger med vredesvin av min hånd og gi alle de folk jeg sender dig til, å drikke av det!

¹⁶ Og de skal drikke og rave og te sig som rasende for det sverd jeg sender iblandt dem.

¹⁷ Og jeg tok begeret av Herrens hånd, og jeg gav alle de folk å drikke som Herren hadde sendt mig til:

¹⁸ Jerusalem og Judas byer og dets konger og dets høvdinger, for å gjøre dem til en ørken, til en ødemark, til en spott og til en forbannelse, således som det er på denne dag,

- ¹⁹ Egyptens konge Farao og hans tjenere og hans høvdinger og hele hans folk
- ²⁰ og alle hans fremmede undersåtter og alle kongene i landet Us og alle kongene i filistrenes land, i Askalon og Gasa og Ekron og det som er tilbake av Asdod,
- ²¹ Edom og Moab og Ammons barn
- ²² og alle Tyrus' konger og alle Sidons konger og kongene over kystlandet på hin side havet,
- ²³ Dedan og Tema og Bus og alle med rundklippet hår
- ²⁴ og alle Arabias konger og alle kongene over de fremmede folk som bor i ørkenen,
- ²⁵ og alle Simris konger og alle Elams konger og alle Medias konger
- ²⁶ og alle Nordens konger, nær og fjern, den ene med den andre, og alle verdens riker utover hele jorden; og Sesaks [de. Babels] konge skal drikke efter dem.
- ²⁷ Og du skal si til dem: Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Drikk og bli drukne og spy og fall og reis eder ikke mere -- for det sverd jeg sender iblandt eder!
- ²⁸ Men dersom de ikke vil ta begeret av din hånd og drikke, da skal du si til dem: Så sier Herren, hærskares Gud: Drikke skal I.
- ²⁹ For se, den by som er kalt med mitt navn, lar jeg ulykken ramme først, og så skulde I bli ustraffede? Nei, I skal ikke bli ustraffede; for sverd kaller jeg hit over alle dem som bor på jorden, sier Herren, hærskares Gud.
- ³⁰ Og du skal profetere for dem alt dette og si til dem: Herren skal brøle fra det høie og la sin røst høre fra sin hellige bolig; ja, brøle skal han over sin beitemark, et skrik lik deres som treder vinpersen, skal han oppløfte over alle dem som bor på jorden.
- ³¹ Bulderet når til jordens ende, for Herren har strid med folkene, han går i rette med alt kjød; de ugudelige overgir han til sverdet, sier Herren.
- ³² Så sier Herren, hærskares Gud: Se, ulykke går ut fra folk til folk, og en svær storm reiser sig fra jordens ytterste ende.
- ³³ Og de som Herren har drept, skal på den dag ligge fra jordens ene ende til den andre; ingen skal gråte over dem, ingen skal samle dem op og begrave dem; til gjødsel utover jorden skal de bli.
- ³⁴ Hyl, I hyrder, og skrik og velt eder i støvet, I som er de gjeveste i hjorden! For tiden er kommet da I skal slaktes, og jeg vil adsprede eder, og I skal falle som et kostelig kar,
- ³⁵ og hyrdene skal ikke mere ha noget tilfluktssted, og de gjeveste i hjorden skal ikke finne redning.
- ³⁶ Hør hvorledes hyrdene skriker og de gjeveste i hjorden hyler! For Herren ødelegger deres beite,
- ³⁷ og de fredelige enger blir øde for Herrens brennende vrede.
- ³⁸ Som en ung løve går han frem fra sitt skjul; ja, deres land blir til en ødemark for det herjende sverd og for hans brennende vrede.

KAPITTEL 26

I begynnelsen av Judas konge Jojakims, Josias' sønns regjering kom dette ord fra Herren:

- ² Så sier Herren: Stå frem i forgården til Herrens hus og tal til alle Judas byer, som kommer for å tilbede i Herrens hus, alle de ord jeg har befalt dig å tale til dem! Ta ikke et ord fra!
- ³ Kan hende de vil høre og vende om, hver fra sin onde vei; så vil jeg angre det onde jeg

tenker på å gjøre dem for deres onde gjerningers skyld.

⁴ Og du skal si til dem: Så sier Herren: Dersom I ikke vil høre på mig, så I følger den lov som jeg har forelagt eder,

⁵ og hører på mine tjenere profetenes ord, dem som jeg sender til eder både tidlig og sent, uten at I hører,

⁶ så vil jeg gjøre med dette hus som med Silo, og denne by vil jeg gjøre til en forbannelse for alle jordens folkeslag.

⁷ Og prestene og profetene og hele folket hørte Jeremias tale disse ord i Herrens hus.

⁸ Og da Jeremias var ferdig med å tale alt det Herren hadde befalt ham å tale til hele folket, da grep de ham, prestene og profetene og hele folket, og sa: Du skal dø.

⁹ Hvorfor har du profetert i Herrens navn og sagt: Det skal gå med dette hus som med Silo, og denne by skal bli øde, uten innbyggere? Og alt folket samlet sig imot Jeremias i Herrens hus.

¹⁰ Da Judas høvdinge hørte dette, gikk de fra kongens hus op til Herrens hus, og de satte sig i inngangen til Herrens nye port.

¹¹ Og prestene og profetene sa til høvdingene og til alt folket: Denne mann er skyldig til å dø; for han har profetert mot denne by, således som I har hørt med egne ører.

¹² Da sa Jeremias til alle høvdingene og til alt folket: Herren har sendt mig for å profetere mot dette hus og mot denne by alt det I har hørt.

¹³ Så bedre nu eders veier og eders gjerninger og hør på Herrens, eders Guds røst! Så skal Herren angre det onde han har talt imot eder.

¹⁴ Og jeg, se, jeg er i eders hånd; gjør med mig således som godt og rett er i eders øine!

¹⁵ Men det skal I vite at dersom I dreper mig, da fører I uskyldig blod over eder selv og over denne by og dens innbyggere; for Herren har i sannhet sendt mig til eder forat jeg skulde tale alle disse ord for eders ører.

¹⁶ Da sa høvdingene og alt folket til prestene og profetene: Denne mann er ikke skyldig til å dø; for i Herrens, vår Guds navn har han talt til oss.

¹⁷ Og nogen av landets eldste stod op og sa til hele folkets forsamling:

¹⁸ Mika fra Moreset profeterte i Judas konge Esekias' dager og sa til alt Judas folk: Så sier Herren, hærskaernes Gud: Sion skal pløies som en aker, og Jerusalem bli til grusdynger og tempelberget til skogbakker.

¹⁹ Drepte vel Judas konge Esekias og hele Juda ham? Fryktet han ikke Herren og bønnfalt ham, så Herren angret det onde han hadde talt imot dem? Og vi er i ferd med å føre en stor ulykke over oss selv!

²⁰ Det var også en annen mann som profeterte i Herrens navn, Uria, Semajas sønn, fra Kirjat-Jearim, og han profeterte mot denne by og dette land aldeles som Jeremias gjorde.

²¹ Og kong Jojakim og alle hans krigsmenn og alle høvdingene hørte hans ord, og kongen søkte å drepe ham; men Uria fikk høre det og blev redd, og han flyktet og kom til Egypten.

²² Da sendte kong Jojakim nogen menn til Egypten, Elnatan, Akbors sønn, og nogen andre menn med ham,

²³ og de hentet Uria fra Egypten og førte ham til kong Jojakim; og han lot ham drepe med sverd og kastet hans lik mellom almuens graver.

²⁴ Men Akikam, Safans sønn, holdt sin hånd over Jeremias, så han ikke blev overgitt i folkets hånd til å drepes.

KAPITTEL 27

I begynnelsen av Judas konge Sedekias', Josias' sønns regjering kom dette ord til Jeremias fra Herren:

² Så sa Herren til mig: Gjør dig bånd og åk, og legg dem på din nakke!

³ Så skal du sende dem til Edoms konge og til Moabs konge og til Ammons barns konge og til Tyrus' konge og til Sidons konge med de sendemenn som kommer til Jerusalem til Sedekias, Judas konge,

⁴ og du skal byde dem å si til sine herrer: Så sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud: Så skal I si til eders herrer:

⁵ Jeg har gjort jorden, menneskene og dyrene som er på jorden, ved min store kraft og ved min utrakte arm, og jeg gir den til ham som er den rette i mine øine.

⁶ Og nu har jeg gitt alle disse land i min tjener Nebukadnesars, Babels konges hånd; også markens dyr har jeg gitt ham til å tjene ham.

⁷ Og alle folkeslag skal tjene ham og hans sønn og hans sønnesønn, inntil tiden kommer også for hans land; da skal mange folkeslag og store konger gjøre ham til træl.

⁸ Og det folk og det rike som ikke vil tjene ham, Nebukadnesar, Babels konge, og som ikke vil bøie sin nakke under Babels konges åk, det folk vil jeg hjemsøke med sverd og hungersnød og pest, sier Herren, inntil jeg får gjort ende på dem ved hans hånd.

⁹ Og I, hør ikke på eders profeter og spåmenn og på eders drømmer og på eders varseltydere og trollmenn, som sier til eder: I kommer ikke til å tjene Babels konge!

¹⁰ For det er løgn de profeterer for eder, så jeg må flytte eder fra eders land og drive eder bort, og I må gå til grunne.

¹¹ Men det folk som bøier sin nakke under Babels konges åk og tjener ham, det vil jeg la bli i ro i sitt land, sier Herren, og det skal få dyrke det og bo i det.

¹² Og til Judas konge Sedekias talte jeg alle de samme ord og sa: Bøi eders nakke under Babels konges åk og tjen ham og hans folk, så skal I leve.

¹³ Hvorfor vil I dø, du og ditt folk, ved sverd, hunger og pest, således som Herren har talt om det folk som ikke vil tjene Babels konge?

¹⁴ Hør ikke på de profeters ord som sier til eder: I skal ikke komme til å tjene Babels konge! For det er løgn de profeterer for eder;

¹⁵ jeg har ikke sendt dem, sier Herren, men de profeterer falskelig i mitt navn, så jeg må drive eder bort, og I må gå til grunne, I og de profeter som profeterer for eder.

¹⁶ Og til prestene og til hele dette folk talte jeg og sa: Så sier Herren: Hør ikke på eders profeters ord når de profeterer for eder og sier: Se, karene i Herrens hus skal føres tilbake fra Babel nu snart! For det er løgn de profeterer for eder.

¹⁷ Hør ikke på dem, tjen Babels konge, så skal I leve. Hvorfor skal denne by bli til en ørken?

¹⁸ Men dersom de er profeter, og dersom Herrens ord er hos dem, så la dem bede Herren, hærskaenes Gud, at de kar som er blitt tilbake i Herrens hus og i Judas konges hus og i Jerusalem, ikke må komme til Babel!

¹⁹ For så sier Herren, hærskaenes Gud, om søilene og kobberhavet og fotstykkene og de andre ting som er blitt tilbake i denne by,

²⁰ de som Babels konge Nebukadnesar ikke tok da han bortførte Judas konge Jekonja, Jojakims sønn, fra Jerusalem til Babel sammen med alt storfolket i Juda og Jerusalem --

²¹ så sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud, om de kar som er blitt tilbake i Herrens

hus og i Judas konges hus og i Jerusalem:

²² Til Babel skal de bli ført, og der skal de være til den dag da jeg ser etter dem, sier Herren, og fører dem op og lar dem komme tilbake til dette sted.

KAPITTEL 28

I det samme år, i begynnelsen av Judas konge Sedekias' regjering, i det fjerde år, i den femte måned, sa Hananja, Assurs sønn, profeten fra Gibeon, til mig i Herrens hus i prestenes og alt folkets nærvær:

² Så sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud: Jeg har brutt i stykker Babels konges åk.

³ Om to år fører jeg tilbake til dette sted alle de kar i Herrens hus som Babels konge Nebukadnesar tok fra dette sted og førte til Babel.

⁴ Og Judas konge Jekonja, Jojakims sønn, og alle de bortførte fra Juda som er kommet til Babel, fører jeg tilbake til dette sted, sier Herren; for jeg vil bryte Babels konges åk.

⁵ Da sa profeten Jeremias til profeten Hananja så prestene og alt folket som stod i Herrens hus, hørte det --

⁶ profeten Jeremias sa: Amen! Det gjøre Herren! Herren opfylle de ord som du profeterte, så han fører karene i Herrens hus og alle de bortførte tilbake fra Babel til dette sted!

⁷ Men hør nu dette ord som jeg taler for dine og for alt folkets ører:

⁸ De profeter som har vært før mig og før dig fra fordums tid, de profeterte mot mange land og mot store riker om krig og ulykke og pest.

⁹ Den profet som profeterer om fred, når hans ord går i oppfyllelse, da kan alle se at han er en profet som Herren i sannhet har sendt.

¹⁰ Da tok profeten Hananja åket av profeten Jeremias' nakke og brøt det i stykker.

¹¹ Og Hananja sa i alt folkets nærvær: Så sier Herren: Således vil jeg om to år bryte i stykker Babels konge Nebukadnesars åk og ta det av alle folkeslags nakke. Da gikk profeten Jeremias sin vei.

¹² Men efterat profeten Hananja hadde brutt i stykker åket og tatt det av profeten Jeremias' nakke, kom Herrens ord til Jeremias, og det lød så:

¹³ Gå og si til Hananja: Så sier Herren: Et åk av tre har du brutt i stykker, men i stedet for det har du gjort et åk av jern.

¹⁴ For så sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud: Et åk av jern har jeg lagt på alle disse folkeslags nakke, forat de skal tjene Babels konge Nebukadnesar, og de skal tjene ham; også markens dyr har jeg gitt ham.

¹⁵ Da sa profeten Jeremias til profeten Hananja: Hør nu, Hananja! Herren har ikke sendt dig, og du har fått dette folk til å sette sin lit til løgn.

¹⁶ Derfor sier Herren så: Se, jeg tar dig bort fra jorden; i dette år skal du dø, fordi du har preket frafall fra Herren.

¹⁷ Og profeten Hananja døde i det samme år, i den syvende måned.

KAPITTEL 29

Dette er innholdet av det brev som profeten Jeremias sendte fra Jerusalem til de gjenlevende av de eldste blandt de bortførte og til prestene og profetene og hele det folk som Nebukadnesar hadde bortført fra Jerusalem til Babel,

² efterat kong Jekonja og kongens mor og hoffmennene, Judas og Jerusalems høvdinge og tømmermennene og smedene hadde draget bort fra Jerusalem.

³ Han sendte brevet med El'asa, Safans sønn, og Gemarja, Hilkias' sønn, som Judas konge Sedekias sendte til Babel, til Babels konge Nebukadnesar, og det lød således:

⁴ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, til alle dem som jeg har ført bort fra Jerusalem til Babel:

⁵ Bygg hus og bo i dem, plant haver og et deres frukt!

⁶ Ta eder hustruer og få sønner og døtre, og ta hustruer til eders sønner og gift bort eders døtre, så de kan få føde sønner og døtre; bli tallrike der, og bli ikke færre!

⁷ Og søk den bys vel som jeg har bortført eder til, og bed for den til Herren! For når det går den vel, så går det eder vel.

⁸ For så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: La ikke eders profeter, som er iblandt eder, og eders spåmenn dåre eder, og lytt heller ikke til de drømmer som I har!

⁹ For falskelig profeterer de for eder i mitt navn; jeg har ikke sendt dem, sier Herren.

¹⁰ For så sier Herren: Når sytti år er gått til ende for Babel, vil jeg se til eder og opfylle for eder mitt gode ord, at jeg vil føre eder tilbake til dette sted.

¹¹ For jeg vet de tanker jeg tenker om eder, sier Herren, fredstanker og ikke tanker til ulykke, å gi eder fremtid og håp.

¹² Og I skal påkalle mig og gå avsted og bede til mig, og jeg vil høre på eder,

¹³ og I skal søke mig, og I skal finne mig når I søker mig av hele eders hjerte.

¹⁴ Jeg vil la mig finne av eder, sier Herren, og jeg vil gjøre ende på eders fangenskap og samle eder fra alle de folk og alle de steder som jeg har drevet eder bort til, sier Herren, og jeg vil føre eder tilbake til det sted som jeg førte eder bort fra.

¹⁵ Dette skriver jeg fordi I sier: Herren har latt profeter fremstå for oss i Babel.

¹⁶ For så sier Herren om kongen som sitter på Davids trone, og om alt folket som bor i denne by, eders brødre, som ikke har draget ut med eder iblandt de bortførte --

¹⁷ så sier Herren, hærskares Gud: Se, jeg sender sverd, hunger og pest iblandt dem og gjør med dem som en gjør med de dårlige fikener, som ikke kan etes, fordi de er så dårlige.

¹⁸ Og jeg vil forfølge dem med sverd, hunger og pest, og jeg vil la dem bli mishandlet av alle jordens riker og gjøre dem til en forbannelse og en forferdelse, til spott og hån iblandt alle de folkeslag som jeg driver dem bort til,

¹⁹ fordi de ikke hørte på mine ord, sier Herren, da jeg sendte mine tjenere profetene til dem, tidlig og sent; men I vilde ikke høre, sier Herren.

²⁰ Men hør nu I Herrens ord, alle I bortførte som jeg har sendt fra Jerusalem til Babel!

²¹ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, om Akab, Kolajas sønn, og om Sedekias, Ma'asejas sønn, som profeterer løgn for eder i hans navn: Se, jeg gir dem i Babels konge Nebukadnesars hånd, og han skal drepe dem for eders øine.

²² Og fra dem skal alle Judas bortførte som er i Babel, hente en forbannelse og si: Herren gjøre med dig som med Sedekias og med Akab, som Babels konge stekte i ilden,

²³ fordi de gjorde en skjendig gjerning i Israel og drev hor med hverandres hustruer og talte løgnaktige ord i mitt navn, noget jeg ikke hadde befalt dem; og jeg vet det og er vidne, sier Herren.

²⁴ Og til nehelamitten Semaja skal du si:

²⁵ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Du har sendt brev i ditt eget navn til alt folket i Jerusalem og til presten Sefanja, Ma'asejas sønn, og til alle prestene og sagt:

- ²⁶ Herren har satt dig til prest i presten Jojadas sted, forat det skal være tilsynsmenn i Herrens hus over alle som er fra vettet og gir sig av med å profetere, så du kan legge dem i blokk og bånd.
- ²⁷ Hvorfor har du da ikke refset Jeremias fra Anatot, som gir sig av med å profetere for eder?
- ²⁸ For han har sendt brev til oss i Babel og sagt: Det vil vare lenge; bygg hus og bo i dem, plant haver og et deres frukt!
- ²⁹ Og presten Sefanja leste op dette brev for profeten Jeremias.
- ³⁰ Da kom Herrens ord til Jeremias, og det lød så:
- ³¹ Send bud til alle de bortførte og si: Så sier Herren om nehelamitten Semaja: Fordi Semaja har profetert for eder uten at jeg har sendt ham, og har fått eder til å sette eders lit til løgn,
- ³² derfor sier Herren så: Se, jeg hjemsøker nehelamitten Semaja og hans ætt; ingen av hans ætt skal få bo blandt dette folk, og han skal ikke få se det gode jeg gjør for mitt folk, sier Herren; for han har preket frafall fra Herren.

KAPITTEL 30

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren:

- ² Så sier Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord jeg har talt til dig, i en bok!
- ³ For se, dager kommer, sier Herren, da jeg gjør ende på mitt folks, Israels og Judas, fangenskap, sier Herren, og fører dem tilbake til det land jeg gav deres fedre, så de kan ta det i eie.
- ⁴ Og dette er de ord Herren har talt om Israel og Juda:
- ⁵ Så sier Herren: Et redselsrop har vi hørt; der er frykt og ingen fred.
- ⁶ Spør og se efter om en mann føder! Hvorfor ser jeg hver mann med hendene på sine lender, lik en fødende kvinne, og hvorfor er alle åsyn forandret og blitt bleke?
- ⁷ Ve! Stor er den dag, det er ingen som den, og en trengselstid er det for Jakob; men han skal bli frelst fra den.
- ⁸ Og det skal skje på den dag, sier Herren, hærskares Gud, da vil jeg bryte hans [fiendens.] åk og ta det av din nakke, og dine bånd vil jeg rive i stykker, og fremmede skal ikke mere holde dig i trældom.
- ⁹ Og de skal tjene Herren sin Gud og David sin konge, som jeg vil opreise for dem.
- ¹⁰ Frykt ikke, du min tjener Jakob, sier Herren, og reddes ikke, Israel! For se, jeg frelser dig fra det fjerne land og din ætt fra deres fangenskaps land, og Jakob skal vende tilbake og leve i ro og være trygg, og ingen skal forferde ham.
- ¹¹ For jeg er med dig, sier Herren, og jeg vil frelse dig; jeg vil gjøre ende på alle de folk som jeg har adspredt dig iblandt; bare dig vil jeg ikke gjøre ende på; jeg vil tukte dig med måte; men helt ustraffet vil jeg ikke la dig være.
- ¹² For så sier Herren: Ubotelig er din skade, ulægelig ditt sår.
- ¹³ Ingen tar sig av din sak, så han klemmer ditt sår ut; lægedom, plaster finnes ikke for dig.
- ¹⁴ Alle dine elskere har glemt dig, de spør ikke efter dig; for jeg har slått dig som en fiende slår, som den grusomme tukter, fordi din misgjerning er mangfoldig, dine synder tallrike.
- ¹⁵ Hvorfor skriker du over din skade, over at din smerte er ubotelig? Fordi din misgjerning er mangfoldig, dine synder tallrike, har jeg gjort dette mot dig.

- ¹⁶ Derfor skal alle de som eter dig, bli ett, og alle de som er dine fiender, dra bort i fangenskap, alle sammen, og de som plyndrer dig, skal bli plyndret, og alle dem som røver dig, vil jeg gjøre til rov.
- ¹⁷ For jeg vil legge forbindelse på dig og læge dine sår, sier Herren; for de kaller dig den bortdrevne, Sion som ingen spør etter.
- ¹⁸ Så sier Herren: Se, jeg gjør ende på fangenskapet for Jakobs telt og forbarmer mig over hans boliger; byen skal bygges på sin haug, og palasset skal stå på sitt rette sted.
- ¹⁹ Og det skal lyde lovsang fra dem, og rop av glade mennesker; jeg vil gjøre dem tallrike, og de skal ikke bli færre; jeg vil ære dem, og de skal ikke bli aktet ringe.
- ²⁰ Og hans [Jakobs] sønner skal være som i fordums tid, og hans menighet skal stå fast for mitt åsyn, og jeg vil hjemsøke alle dem som undertrykker ham.
- ²¹ Og hans herlige [Messias] skal være av hans egen ætt, og hans hersker [Messias] utgå av hans midte, og jeg vil la ham komme nær, og han skal trede frem for mig; for hvem vil ellers våge sitt liv og komme mig nær? sier Herren.
- ²² Og I skal være mitt folk, og jeg vil være eders Gud.
- ²³ Se, Herrens storm, hans vrede farer ut, en rivende stormvind; den hvirvler over hodet på de ugudelige.
- ²⁴ Herrens brennende vrede skal ikke vende tilbake før han har utført og fullbyrdet sitt hjertes tanker; i de siste dager skal I forstå det.

KAPITTEL 31

- P**å den tid, sier Herren, vil jeg være alle Israels ætters Gud, og de skal være mitt folk.
- ² Så sier Herren: Det folk som er undkommet fra sverdet, har funnet nåde i ørkenen; jeg vil gå og føre Israel til ro.
- ³ Fra det fjerne har Herren åpenbaret sig for mig: Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket dig; derfor har jeg latt min miskunnhet mot dig vare ved.
- ⁴ Ennu en gang vil jeg bygge dig, og du skal bli bygget, du jomfru, Israel! Ennu en gang skal du pryde dig med dine trommer og gå ut i dansen med de glade.
- ⁵ Ennu en gang skal du plante vingårder på Samarias fjell; de som planter dem, skal også ta dem i bruk.
- ⁶ For det kommer en dag da vektere skal rope på Efra'ims fjell: stå op og la oss dra op til Sion, til Herren vår Gud!
- ⁷ For så sier Herren: Juble over Jakob med glede og rop med fryd over det ypperste blandt folkene! La lovsang lyde og si: Herre, frels ditt folk, dem som er igjen av Israel!
- ⁸ Se, jeg fører dem fra landet i nord og samler dem fra jordens ytterste ende; blandt dem er det både blinde og halte, både fruktsommelige og fødende; som en stor skare skal de komme hit tilbake.
- ⁹ Med gråt skal de komme og med ydmyke bønner, og jeg vil lede dem; jeg vil føre dem til rinnende bekker på en jevn vei, hvor de ikke skal snuble; for jeg er blitt en far for Israel, og Efra'im er min førstefødte.
- ¹⁰ Hør Herrens ord, I folk, og forkynn det på øene langt borte og si: Han som adspredte Israel, skal samle det og vokte det, som en hyrde vokter sin hjord.
- ¹¹ For Herren har fridd Jakob ut og løst ham av dens hånd som var sterkere enn han.
- ¹² Og de skal komme og synge med fryd på Sions berg, og de skal strømme til Herrens gode ting, til korn og til most og til olje og til unge får og okser, og deres sjel skal være

som en vannrik have, og de skal ikke vansmekte mere.

13 Da skal jomfruer glede sig i dans, og unge og gamle skal glede sig sammen, og jeg vil vende deres klage til fryd og trøste dem og glede dem efter deres sorg.

14 Og jeg vil vederkvege prestene med det fete, og mitt folk skal mettes med mine gode ting, sier Herren.

15 Så sier Herren: En røst høres i Rama, veklage, bitter gråt; Rakel gråter over sine barn; hun vil ikke la sig trøste over sine barn, for de er ikke mere til.

16 Så sier Herren: Hold op med din gråt, og la ikke dine øine felle tårer mere! Du skal få lønn for ditt arbeid, sier Herren, og de skal vende tilbake fra fiendens land.

17 Og det er håp for din fremtid, sier Herren, og barna skal vende tilbake til sitt land.

18 Jeg har hørt Efra'im klage: Du har tuktet mig, ja, jeg blev tuktet som en utemmet kalv; omvend mig du, så blir jeg omvendt, du er jo Herren min Gud.

19 For efterat jeg har vendt mig bort fra dig, angrer jeg, og efterat jeg har fått forstand, slår jeg mig på lenden; jeg blues, ja, jeg skammer mig, for jeg bærer min ungdoms skam.

20 Er da Efra'im en så dyrebar sønn for mig eller mitt kjæreste barn, siden jeg ennå må komme ham i hu, enda jeg så ofte har talt mot ham? Derfor røres mitt hjerte av medynk med ham, jeg må forbarme mig over ham, sier Herren.

21 Reis dig merkestener, sett dig veivisere, gi akt på den banede vei, den vei du gikk! Vend tilbake, du jomfru, Israel, vend tilbake til dine byer her!

22 Hvor lenge vil du vanke omkring, du frafalne datter? For Herren skaper noget nytt i landet: Kvinnen [Israel.] skal stadig være om mannen. [Herren]

23 Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Ennå en gang skal de si så i Juda land og i dets byer, når jeg gjør ende på deres fangenskap: Herren velsigne dig, du rettferdighets bolig, du hellige berg!

24 Og Juda med alle sine byer skal bo der sammen som jordbrukere og omvandrende hyrder.

25 For jeg vil kvege den trette sjel, og hver vansmektende sjel vil jeg mette.

26 Ved dette våknet jeg og så mig om, og jeg fant at min søvn hadde vært herlig.

27 Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil tilså Israels land og Judas land med menneskers sæd og med dyrs sæd.

28 Og likesom jeg har våket over dem for å rykke op og for å rive og bryte ned og ødelegge og plage dem, således vil jeg også våke over dem for å bygge og plante, sier Herren.

29 I de dager skal de ikke mere si: Fedrene åt sure druer, og barnas tenner blev såre.

30 Men enhver skal dø for sin egen misgjernings skyld; hvert menneske som eter sure druer, han skal selv få såre tenner.

31 Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil oprette en ny pakt med Israels hus og med Judas hus,

32 ikke som den pakt jeg opprettet med deres fedre på den dag da jeg tok dem ved hånden for å føre dem ut av Egyptens land, den pakt med mig som de brøt, enda jeg var deres ektemann, sier Herren;

33 men dette er den pakt jeg vil oprette med Israels hus efter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og skrive den i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk;

34 og de skal ikke mere lære hver sin næste og hver sin bror og si: Kjenn Herren! For de skal alle kjenne mig, både små og store, sier Herren; for jeg vil forlate deres misgjerning

og ikke mere komme deres synd i hu.

³⁵ Så sier Herren, som satte solen til lys om dagen og lover for månen og stjernene, så de lyser om natten, han som opprører havet så dets bølger bruser -- Herren, hærskares Gud, er hans navn:

³⁶ Dersom disse lover ikke lenger står ved makt for mitt åsyn, sier Herren, da skal også Israels ætt ophøre å være et folk for mitt åsyn alle dager.

³⁷ Så sier Herren: Dersom himmelen kan måles der oppe, og jordens grunnvoller utforskes der nede, da vil også jeg forkaste all Israels ætt for alt det de har gjort, sier Herren.

³⁸ Se, dager kommer, sier Herren, da byen skal bygges for Herren, fra Hananels tårn like til Hjørneporten,

³⁹ og målesnoren skal gå videre rett frem over Gareb-haugen, og så skal den vende sig til Goa,

⁴⁰ og hele dalen med de døde kroppar og asken, og alle markene like til Kedrons bekk, til Hesteportens hjørne mot øst, skal være hellige for Herren. Der skal aldri mere rykkes noget op eller brytes noget ned.

KAPITTEL 32

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren i Judas konge Sedekias' tiende år, det er Nebukadnesars attende år.

² Dengang holdt Babels konges hær Jerusalem kringsatt, og profeten Jeremias var innestengt i vaktgården i Judas konges hus;

³ der hadde Judas konge Sedekias stengt ham inne med de ord: Hvorfor profeterer du og sier: Så sier Herren: Se, jeg gir denne by i Babels konges hånd, og han skal innta den,

⁴ og Judas konge Sedekias skal ikke undkomme av kaldeernes hånd, men han skal overgis i Babels konges hånd, og han skal tale med ham munn til munn og se ham øie til øie,

⁵ og han skal føre Sedekias til Babel, og der skal han være til jeg tar mig av ham, sier Herren; når I strider mot kaldeerne, skal I ikke ha lykken med eder.

⁶ Og Jeremias sa: Herrens ord er kommet til mig, og det lød så:

⁷ Se, Hanamel, sønn av din farbror Sallum, kommer til dig og sier: Kjøp min mark i Anatot! For du har innløsningsrett, så du kan kjøpe den.

⁸ Og Hanamel, min farbrors sønn, kom til mig i vaktgården efter Herrens ord og sa: Kjøp min mark i Anatot, i Benjamins land! For du har odelsretten, og du har plikten til å løse den inn. Kjøp den! Da forstod jeg at det var Herrens ord.

⁹ Og jeg kjøpte marken av Hanamel, min farbrors sønn, i Anatot, og jeg veide ut sølvet til ham, sytten sekel sølv.

¹⁰ Og jeg skrev det i et brev og forseglet det og tok vidner, og jeg veide sølvet i vektskåler.

¹¹ Så tok jeg kjøpebrevet, både det forseglede med avtalen og vilkårene, og det åpne,

¹² og jeg overgav kjøpebrevet til Baruk, sønn av Nerija, sønn av Mahseja, i nærvær av min frende Hanamel og de vidner som hadde skrevet sine navn i kjøpebrevet, og alle de jøder som satt i vaktgården.

¹³ Og i deres nærvær gav jeg Baruk dette pålegg:

¹⁴ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Ta disse brev, dette forseglede kjøpebrev og dette åpne brev, og legg dem i et lerkar, så de kan holde sig lang tid!

¹⁵ For så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Ennu en gang skal det kjøpes hus og marker og vingårder i dette land.

¹⁶ Og da jeg hadde overgitt kjøpebrevet til Baruk, Nerijas sønn, bad jeg til Herren og sa:

¹⁷ Akk, Herre, Herre! Se, du er den som har gjort himmelen og jorden ved din store kraft og ved din utrakte arm; ingen ting er for vanskelig for dig,

¹⁸ du som gjør miskunnhet imot tusen ledd og gjengjelder fedrenes misgjerning på deres barn etter dem, du store, du veldige Gud, hvis navn er Herren, hærskares Gud,

¹⁹ du som er stor i råd og mektig i gjerning, du hvis øine er opplatt over alle menneskebarns veier for å gi enhver etter hans ferd og etter hans gjerningers frukt,

²⁰ du som gjorde tegn og under i Egyptens land og helt til denne dag, både med Israel og med andre mennesker, og gjorde dig et navn, således som det sees på denne dag,

²¹ og førte ditt folk Israel ut av Egyptens land ved tegn og under og med sterk hånd og utrakt arm og med stor forferdelse

²² og gav dem dette land som du hadde svoret deres fedre at du vilde gi dem, et land som flyter med melk og honning.

²³ Og de kom og tok det i eie, men de hørte ikke på din røst og levde ikke etter dine lover; alt det du hadde pålagt dem å gjøre, gjorde de ikke. Så har du da latt all denne ulykke komme over dem.

²⁴ Se, fiendenes voller er nådd helt frem til byen, så de kan innta den, og ved sverd, hunger og pest er byen gitt i hendene på kaldeerne, som strider mot den, og det som du har talt, er skjedd; du ser det selv.

²⁵ Og allikevel, enda byen er gitt i kaldeernes hånd, har du, Herre, Herre, sagt til mig: Kjøp marken for penger og ta vidner på det!

²⁶ Da kom Herrens ord til Jeremias, og det lød så:

²⁷ Se, jeg er Herren, alt kjøds Gud; skulde nogen ting være for vanskelig for mig?

²⁸ Derfor sier Herren så: Se, jeg gir denne by i kaldeernes hånd og i Babels konge Nebukadnesars hånd, og han skal innta den.

²⁹ Og kaldeerne, som strider mot denne by, skal komme og tende ild på den og opbrenne den og de hus på hvis tak det har vært brent røkelse for Ba'al og utøst drikkoffer for andre guder for å vekke min harme.

³⁰ For helt fra sin ungdom av har Israels barn og Judas barn bare gjort det som er ondt i mine øine; Israels barn har ikke gjort annet enn å vekke min harme ved sine henders verk, sier Herren.

³¹ For til vrede og harme har denne by vært mig like fra den dag da de bygget den, og til denne dag, så jeg må ta den bort fra mitt åsyn

³² for all den ondskap som Israels barn og Judas barn har gjort for å vekke min harme, de, deres konger, deres høvdinger, deres prester og deres profeter, Judas menn og Jerusalems innbyggere.

³³ De vendte ryggen og ikke ansiktet til mig; og jeg lærte dem tidlig og sent, men de hørte ikke på mig og tok ikke imot tukt.

³⁴ Men de satte sine vederstyggelige ting i det hus som er kalt med mitt navn, og gjorde det urent.

³⁵ Og de bygget offerhaugene for Ba'al i Hinnoms sønns dal for å la sine sønner og døtre gå gjennom ilden for Molok, enda jeg ikke hadde pålagt dem det, og det ikke var opkommet i mitt hjerte at de skulde gjøre denne vederstyggelighet; og således fikk de Juda til å synde.

- ³⁶ Men derfor sier Herren, Israels Gud, nu så om denne by om hvilken I sier: Den er gitt i Babels konges hånd ved sverd og hunger og pest:
- ³⁷ Se, jeg samler dem fra alle de land som jeg drev dem bort til i min vrede og harme og min store fortørnelse, og jeg vil føre dem tilbake til dette sted og la dem bo trygt.
- ³⁸ Og de skal være mitt folk, og jeg vil være deres Gud.
- ³⁹ Og jeg vil gi dem ett hjerte og lære dem en vei til å frykte mig alle dager, så det må gå dem vel, dem og deres barn etter dem.
- ⁴⁰ Og jeg vil oprette en evig pakt med dem at jeg ikke vil dra mig tilbake fra dem, men gjøre vel imot dem, og frykt for mig vil jeg legge i deres hjerte, så de ikke skal gå bort fra mig.
- ⁴¹ Og jeg vil glede mig over dem og gjøre vel imot dem, og jeg vil plante dem i dette land i trofasthet, av hele mitt hjerte og av hele min sjel.
- ⁴² For så sier Herren: Likesom jeg har latt all denne store ulykke komme over dette folk, således vil jeg også la alt det gode komme over dem som jeg har lovt dem.
- ⁴³ Og det skal kjøpes marker i dette land om hvilket I sier: Det er en ørken, uten mennesker og dyr, det er gitt i kaldeernes hånd.
- ⁴⁴ De skal kjøpe marker for penger og skrive kjøpebrev og forsegle dem og ta vidner, i Benjamins land og i landet omkring Jerusalem og i Judas byer, både byene i fjellbygdene og byene i lavlandet og byene i sydlandet; for jeg vil gjøre ende på deres fangenskap, sier Herren.

KAPITTEL 33

Og Herrens ord kom til Jeremias annen gang, mens han ennå satt fengslet i vaktgården, og det lød så:

- ² Så sier Herren, som gjør det han vil, Herren som uttenker det for også å fullføre det, han hvis navn er Herren:
- ³ Rop til mig, og jeg vil svare dig, og jeg vil forkynne dig store og ufattelige ting, ting som du ikke kjenner.
- ⁴ For så sier Herren, Israels Gud, om husene i denne by og om husene til Judas konge, som er revet ned til forsvar mot fiendens voller og sverd:
- ⁵ De kommer for å stride mot kaldeerne; men det blir bare til å fylle husene med døde kropper av de menn som jeg slår i min vrede og harme, og som ved sin store ondskap har voldt at jeg har skjult mitt åsyn for denne by.
- ⁶ Se, jeg legger forbindelse og lægedom på den og læger dem, og jeg vil la dem se en overflod av fred og trygghet.
- ⁷ Og jeg vil gjøre ende på Judas fangenskap og Israels fangenskap, og jeg vil bygge dem op som i den første tid.
- ⁸ Og jeg vil rense dem fra all deres misgjerning, hvormed de har syndet mot mig, og jeg vil forlate alle deres misgjerninger, hvormed de har syndet og forbrutt sig mot mig.
- ⁹ Og byen skal være mig til et gledesnavn, til pris og pryd for alle jordens folkeslag, når de får høre om alt det gode jeg gjør imot den, og de skal skjelve og beve når de får se alt det gode og all den fred jeg gir den.
- ¹⁰ Så sier Herren: På dette sted om hvilket I sier: Det er øde, uten mennesker og uten fe -- her i Judas byer og på Jerusalems gater, som ligger øde, uten mennesker og uten innbyggere og uten fe, skal det ennå en gang høres

¹¹ fryds røst og gledes røst, brudgoms røst og bruds røst, rop av dem som sier: Lov Herren, hærskares Gud, for Herren er god, hans miskunnhet varer evindeligh -- dem som bærer frem takkoffer i Herrens hus. For jeg vil gjøre ende på fangenskapet, så landet blir som i den første tid, sier Herren.

¹² Så sier Herren, hærskares Gud: Ennu en gang skal det på dette sted som er øde, både uten mennesker og uten fe, og i alle dets byer være et tilhold for hyrder som lar fårene hvile der.

¹³ I byene i fjellbygdene, i byene i lavlandet og i byene i sydlandet og i Benjamins land og i landet omkring Jerusalem og i Judas byer skal fårene ennu en gang gå forbi den som teller dem, sier Herren.

¹⁴ Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil opfylle det gode ord jeg har talt om Israels hus og om Judas hus.

¹⁵ I de dager og på den tid vil jeg la spire frem for David en rettferdig spire, og han skal gjøre rett og rettferdighet i landet.

¹⁶ I de dager skal Juda bli frelst og Jerusalem bo trygt, og dette er det navn det skal kalles med: Herren, vår rettferdighet.

¹⁷ For så sier Herren: Det skal aldri fattes en mann av Davids ætt som skal sitte på Israels trone,

¹⁸ og av de levittiske presters ætt skal det aldri fattes en mann for mitt åsyn som ofrer brennoffer og brenner matoffer og bærer frem slaktoffer alle dager.

¹⁹ Og Herrens ord kom til Jeremias, og det lød så:

²⁰ Så sier Herren: Dersom I kan bryte min pakt med dagen og min pakt med natten, så det ikke blir dag og natt i sin tid,

²¹ da skal også min pakt med min tjener David bli brutt, så han ikke får nogen sønn som blir konge og sitter på hans trone, og min pakt med mine tjenere de levittiske prester.

²² Likesom himmelens hær ikke kan telles og havets sand ikke måles, således vil jeg gjøre min tjener Davids ætt og levittene som tjener mig, tallrike.

²³ Og Herrens ord kom til Jeremias, og det lød så:

²⁴ Har du ikke gitt akt på hvad dette folk har talt og sagt: De to slekter som Herren hadde utvalgt, dem forkastet han? Og mitt folk forakter de, så det ikke mere er noget folk i deres øine.

²⁵ Så sier Herren: Dersom jeg ikke har opprettet min pakt med dag og natt, ikke gitt lover for himmel og jord,

²⁶ så vil jeg også forkaste Jakobs og min tjener Davids ætt, så jeg ikke av hans ætt tar nogen til å herske over Abrahams, Isaks og Jakobs ætt; for jeg vil gjøre ende på deres fangenskap og forbarme mig over dem.

KAPITTEL 34

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren mens Babels konge Nebukadnesar stred mot Jerusalem og alle dets byer, han og hele hans hær og alle jordens riker som stod under hans herredømme, og alle folkeslagene:

² Så sier Herren, Israels Gud: Gå og tal til Judas konge Sedekias og si til ham: Så sier Herren: Se, jeg gir denne by i Babels konges hånd, og han skal brenne den op med ild.

³ Og du selv skal ikke undkomme av hans hånd, men du skal gripes og gis i hans hånd, og dine øine skal se Babels konges øine, og hans munn skal tale med din munn, og til

Babel skal du komme.

⁴ Men hør Herrens ord, Sedekias, Judas konge! Så sier Herren om dig: Du skal ikke dø for sverd.

⁵ I fred skal du dø, og likesom de brente bål til ære for dine fedre, de forrige konger, de som var før dig, således skal de også brenne for dig, og de skal holde sørgehøytid over dig og rope: Ve, herre! For et ord har jeg talt, sier Herren.

⁶ Og profeten Jeremias talte alle disse ord til Judas konge Sedekias i Jerusalem

⁷ mens Babels konges hær stred mot Jerusalem og mot alle Judas byer som ennå var igjen, Lakis og Aseka; for det var de faste byer som ennå var igjen av Judas byer.

⁸ Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren etterat kong Sedekias hadde gjort en pakt med alt folket i Jerusalem om å rope ut frihet,

⁹ så at enhver skulde gi sin træl og sin trælkvinne fri, om de var hebreere, så ikke nogen skulde holde sin jødiske bror i trældom.

¹⁰ Da adlød alle høvdingene og alt folket som hadde inngått den pakt at enhver skulde gi sin træl og sin trælkvinne fri og ikke mere holde dem i trældom; de adlød og gav dem fri.

¹¹ Men siden gjorde de det om igjen; de tok tilbake de træler og trælkvinner som de hadde gitt fri, og tvang dem til å være træler og trælkvinner igjen.

¹² Da kom Herrens ord til Jeremias -- Herren sa:

¹³ Så sier Herren, Israels Gud: Jeg opprettet en pakt med eders fedre den dag da jeg førte dem ut av Egyptens land, av trælehuset, og jeg sa:

¹⁴ I det syvende år skal I gi fri hver sin bror som har solgt sig til dig, om han er hebreer; han skal tjene dig i seks år, og så skal du la ham gå fri fra dig. Men eders fedre hørte ikke på mig og vendte ikke sitt øre til.

¹⁵ Men nå hadde I snudd om og gjort det som er rett i mine øine, ved å rope ut frihet, hver for sin næste, og I opprettet en pakt for mitt åsyn i det hus som er kalt med mitt navn.

¹⁶ Men så snudde I om igjen og vanhelliget mitt navn og tok tilbake hver sin træl og hver sin trælkvinne, som I hadde gitt fri så de kunde råde sig selv, og I tvang dem til å være eders træler og trælkvinner igjen.

¹⁷ Derfor sier Herren så: I har ikke hørt på mig og ropt ut frihet, hver for sin bror og hver for sin næste; se, jeg roper ut frihet for eder, [så jeg ikke lenger er eders herre.] sier Herren, så I overgis til sverdet, pesten og hungeren, og jeg lar eder bli mishandlet av alle jordens riker.

¹⁸ Og jeg gir de menn som overtrådte min pakt, som ikke holdt ordene i den pakt som de opprettet for mitt åsyn, da de skar pakts-kalven i to stykker og så gikk mellom stykkene av den,

¹⁹ Judas høvding og Jerusalems høvding, hoffmennene og prestene og alt landets folk, som gikk mellom stykkene av kalven,

²⁰ jeg gir dem i deres fienders hånd og i deres hånd som står dem etter livet, og deres døde kropp skal være til føde for himmelens fugler og for jordens dyr.

²¹ Og Judas konge Sedekias og hans høvding vil jeg gi i deres fienders hånd og i deres hånd som står dem etter livet, og i hendene på Babels konges hær, som nå har draget bort fra eder.

²² Se, jeg byder, sier Herren, at de skal vende tilbake til denne by, og de skal stride mot den og innta den og brenne den op med ild, og Judas byer vil jeg gjøre til en ørken, der ingen bor.

KAPITTEL 35

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren i Judas konge Jojakims, Josias' sønns dager:

² Gå til rekabittenes slekt og tal til dem og før dem inn i Herrens hus, i et av kammerne, og gi dem vin å drikke!

³ Og jeg tok Ja'asanja, sønn av Jirmeja, sønn av Habasinja, og hans brødre og alle hans sønner og hele rekabittenes slekt,

⁴ og jeg førte dem inn i Herrens hus, i det kammer som tilhørte sønnene til den Guds mann Hanan, Jigdaljas sønn, og som lå ved siden av høvdingenes kammer, ovenover dørvokteren Ma'asejas, Sallums sønns kammer.

⁵ Og jeg satte frem for rekabittenes slekt skåler fulle av vin, og begere, og jeg sa til dem: Drikk vin!

⁶ Men de sa: Vi vil ikke drikke vin; for vår far Jonadab, Rekabs sønn, har gitt oss det bud: I skal aldri drikke vin, hverken I eller eders barn,

⁷ og I skal ikke bygge hus og ikke så korn og ikke plante vingård eller eie noget sådant; men i telt skal I bo alle eders dager, så I kan leve lenge i det land I bor i som fremmede.

⁸ Og vi adlød vår far Jonadab, Rekabs sønn, i alt han bød oss-at vi aldri skulde drikke vin, hverken vi eller våre hustruer eller våre sønner eller våre døtre,

⁹ og ikke bygge oss hus å bo i og ikke ha vingård eller aker og ikke så korn.

¹⁰ Og vi bodde i telt og var lydige og gjorde alt som vår far Jonadab hadde pålagt oss.

¹¹ Men da Babels konge Nebukadnesar drog op mot landet, da sa vi: Kom og la oss dra inn i Jerusalem, så vi kan slippe unda kaldeernes og syrernes hærer! Og så tok vi bolig i Jerusalem.

¹² Da kom Herrens ord til Jeremias, og det lød så:

¹³ Så sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud: Gå og si til Judas menn og til Jerusalems innbyggere: Vil I ikke ta imot tukt og lyde mine ord? sier Herren.

¹⁴ Jonadabs, Rekabs sønns bud er blitt holdt, de som han gav sine barn, at de ikke skulde drikke vin, og like til denne dag har de ikke drukket vin, men lydt sin fars bud. Og jeg har talt til eder tidlig og sent, men I har ikke adlydt mig.

¹⁵ Og jeg sendte til eder alle mine tjenere, profetene, tidlig og sent, og sa: Vend om, hver fra sin onde vei, og bedre eders gjerninger og følg ikke andre guder for å tjene dem! Så skal I få bo i det land jeg har gitt eder og eders fedre. Men I vendte ikke eders øre til og adlød mig ikke.

¹⁶ Ja, Jonadabs, Rekabs sønns barn har holdt de bud som deres far gav dem; men dette folk har ikke adlydt mig.

¹⁷ Derfor sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud, så: Se, jeg lar komme over Juda og over alle Jerusalems innbyggere all den ulykke jeg har truet dem med, fordi de ikke vilde høre når jeg talte til dem, og ikke svarte når jeg kalte på dem.

¹⁸ Men til rekabittenes slekt sa Jeremias: Så sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud: Fordi I har lydt eders far Jonadabs ord og holdt alle hans bud og i alt gjort som han bød eder,

¹⁹ derfor sier Herren, hærskaenes Gud, Israels Gud, så: Det skal aldri fattes en mann av Jonadabs, Rekabs sønns ætt som skal stå for mitt åsyn.

KAPITTEL 36

- 1** Judas konge Jojakims, Josias' sønns fjerde år kom dette ord til Jeremias fra Herren:
- 2** Ta dig en bokrull og skriv i den alle de ord jeg har talt til dig om Israel og Juda og alle hedningefolkene fra den dag da jeg først talte til dig, fra Josias' dager og like til denne dag!
- 3** Kanskje Judas hus vil merke sig all den ulykke jeg tenker å gjøre dem, så de kan vende om, hver fra sin onde vei, og jeg kan forlate dem deres misgjerning og deres synd.
- 4** Da kalte Jeremias til sig Baruk, Nerijas sønn, og Baruk skrev etter Jeremias' munn alle de ord som Herren hadde talt til ham, i en bokrull.
- 5** Og Jeremias talte til Baruk og sa: Jeg er forhindret, jeg kan ikke komme til Herrens hus.
- 6** Men gå du dit og les av rullen som du har skrevet etter min munn, Herrens ord op for folket i Herrens hus på en fastedag! Også for hele Juda, som kommer fra sine byer, skal du lese den.
- 7** Kanskje de vil legge sin ydmyke bønn frem for Herrens åsyn og vende om, hver fra sin onde vei; for stor er den vrede og harme som Herren har uttalt over dette folk.
- 8** Og Baruk, Nerijas sønn, gjorde alt som profeten Jeremias hadde pålagt ham, og leste Herrens ord op av boken i Herrens hus.
- 9** For i Judas konge Jojakims, Josias' sønns femte år, i den niende måned, blev det ropt ut at alt folket i Jerusalem og alt folket som var kommet fra Judas byer til Jerusalem, skulde faste for Herrens åsyn.
- 10** Da leste Baruk op av boken Jeremias' ord i Herrens hus, i statsskriveren Gemarkas, Safans sønns kammer i den øvre forgård, ved inngangen til den nye port i Herrens hus, mens alt folket hørte på.
- 11** Da Mikaja, sønn av Gemarka, sønn av Safan, hørte alle Herrens ord bli lest op av boken,
- 12** gikk han ned til kongens hus, til statsskriverens kammer, og der fant han alle høvdingene sittende: statsskriveren Elisama og Delaja, Sjemajas sønn, og Elnatan, Akbors sønn, og Gemarka, Safans sønn, og Sedekias, Hananjas sønn, og alle de andre høvdinger.
- 13** Og Mikaja fortalte dem om alle de ord han hadde hørt da Baruk leste op av boken for folket.
- 14** Da sendte alle høvdingene Jehudi, sønn av Netanja, sønn av Selemja, sønn av Kusi, til Baruk og sa: Ta med dig rullen som du leste op av for folket, og kom hit! Og Baruk, Nerijas sønn, tok rullen med sig og kom til dem.
- 15** De sa til ham: Sett dig ned og les den for oss! Og Baruk leste den for dem.
- 16** Og da de hørte alle ordene, vendte de sig forferdet til hverandre, og de sa til Baruk: Vi må melde kongen alt dette.
- 17** Så spurte de Baruk: Fortell oss hvorledes du skrev alle disse ord etter hans munn!
- 18** Baruk svarte: Med sin munn foresa han mig alle disse ord, og jeg skrev dem i boken med blekk.
- 19** Da sa høvdingene til Baruk: Gå og skjul dig, du og Jeremias, og la ingen vite hvor I er!
- 20** Så gikk de inn til kongen i forgården, men rullen la de ned i statsskriveren Elisamas kammer; og de fortalte alt dette til kongen.
- 21** Da sendte kongen Jehudi avsted for å hente rullen, og han hentet den fra statsskriveren Elisamas kammer, og Jehudi leste den op for kongen og alle høvdingene som stod hos kongen.
- 22** Kongen satt i vinterhuset, for det var den niende måned, og det brente ild i et fyrfat

foran ham,

²³ og da Jehudi hadde lest op tre eller fire blad, skar kongen rullen i stykker med en pennekniv og kastet den på ilden i fyrfatet, inntil hele rullen var fortært av ilden der i fyrfatet.

²⁴ Og de forferdedes ikke og sønderrev ikke sine klær, hverken kongen eller nogen av hans tjenere som hørte alle disse ord,

²⁵ og skjønt Elnatan og Delaja og Gemarja inntrengende bad kongen at han ikke skulde brenne rullen, hørte han ikke på dem.

²⁶ Så bød kongen Jerahme'el, kongesønnen, og Seraja, Asriels sønn, og Selemja, Abde'els sønn, å gripe skriveren Baruk og profeten Jeremias; men Herren skjulte dem.

²⁷ Da kom Herrens ord til Jeremias, efterat kongen hadde brent op rullen med de ord Baruk hadde skrevet efter Jeremias' munn:

²⁸ Ta dig en annen rull og skriv i den alle de forrige ord, de som stod i den forrige rull, som Judas konge Jojakim brente op!

²⁹ Og om Judas konge Jojakim skal du si: Så sier Herren: Du brente denne rull og sa: Hvorfor skrev du i den således: Babels konge skal komme og ødelegge dette land og utrydde mennesker og dyr av det?

³⁰ Derfor sier Herren så om Judas konge Jojakim: Han skal ikke ha nogen ætling som skal sitte på Davids trone, og hans døde kropp skal ligge slengt bort, utsatt for heten om dagen og for kulden om natten.

³¹ Og jeg vil besøke ham og hans ætt og hans tjenere for deres misgjerning, og jeg vil la komme over dem og over Jerusalems innbyggere og over Judas menn all den ulykke jeg har forkynt dem uten at de vilde høre.

³² Da tok Jeremias en annen rull og gav den til skriveren Baruk, Nerijas sønn, og han skrev i den efter Jeremias' munn alle ordene i den bok som Judas konge Jojakim hadde brent i ilden, og det blev til dem ennu lagt mange lignende ord.

KAPITTEL 37

Og Sedekias, Josias' sønn, blev konge efter Konja, Jojakims sønn for Babels konge Nebukadnesar hadde satt ham til konge i Juda land.

² Men han og hans tjenere og landets folk hørte ikke på Herrens ord, som han talte ved profeten Jeremias.

³ Og kong Sedekias sendte Jehukal, Selemjas sønn, og presten Sefanja, Ma'asejas sønn, til profeten Jeremias og lot si: Bed for oss til Herren vår Gud!

⁴ Jeremias gikk dengang inn og ut blandt folket; de hadde ennu ikke satt ham i fengsel.

⁵ Og Faraos hær hadde da draget ut fra Egypten, og da kaldeerne, som holdt Jerusalem krigsatt, spurte det, drog de bort fra Jerusalem.

⁶ Da kom Herrens ord til profeten Jeremias, og det lød så:

⁷ Så sier Herren, Israels Gud: Så skal I si til Judas konge, som sendte eder til mig for å spørre mig: Se, Faraos hær, som har draget ut for å komme eder til hjelp, skal vende tilbake til sitt land, Egypten,

⁸ og kaldeerne skal komme igjen og stride mot denne by, og de skal innta den og brenne den op med ild.

⁹ Så sier Herren: I må ikke dåre eder selv og si: Kaldeerne skal visselig dra bort fra oss! For de skal ikke dra bort;

- ¹⁰ om I så slo hele kaldeernes hær som strider mot eder, og det bare blev nogen hårdt sårede tilbake iblandt dem, så skulde disse stå op, hver i sitt telt, og brenne denne by op med ild.
- ¹¹ Og da kaldeernes hær hadde draget bort fra Jerusalem for Faraos hærs skyld,
- ¹² da gikk Jeremias ut av Jerusalem midt iblandt folket for å gå til Benjamins land og hente sin arvelodd derfra.
- ¹³ Og da han var i Benjamin-porten, så stod der en høvedsmann for vekten ved navn Jerija, sønn av Selemja, sønn av Hananja; han grep fatt i profeten Jeremias og sa: Du vil gå over til kaldeerne.
- ¹⁴ Da sa Jeremias: Det er løgn; jeg vil ikke gå over til kaldeerne. Men Jerija hørte ikke på Jeremias, han grep ham og førte ham til høvdingene.
- ¹⁵ Da blev høvdingene vrede på Jeremias og slo ham, og de satte ham i fangehuset, i statsskriveren Jonatans hus; for det hadde de gjort til fengsel.
- ¹⁶ Da Jeremias var kommet i fangehullet, i kjelleren, og hadde sittet der i mange dager,
- ¹⁷ sendte kong Sedekias bud og lot ham hente, og kongen spurte ham i sitt hus i lørndom og sa: Er det noget ord fra Herren? Jeremias svarte: Ja, det er. Og så sa han: Du skal bli gitt i Babels konges hånd.
- ¹⁸ Derefter sa Jeremias til kong Sedekias: Hvad har jeg syndet mot dig og dine tjenere og dette folk, siden I har satt mig i fengsel?
- ¹⁹ Og hvor er nu eders profeter, de som profeterte for eder og sa: Babels konge skal ikke komme over eder og over dette land?
- ²⁰ Og hør nu, herre konge! La min ydmyke bønn bæres frem for ditt åsyn og send mig ikke tilbake til statsskriveren Jonatans hus, forat jeg ikke skal dø der!
- ²¹ På kong Sedekias' bud holdt de Jeremias i varetekt i vaktgården og gav ham et brød til hver dag fra bakernes gate, inntil alt brødet i byen var fortært. Og Jeremias blev sittende i vaktgården.

KAPITTEL 38

Men Sefatja, Mattans sønn, og Gedalja, Pashurs sønn, og Jukal, Selemjas sønn, og Pashur, Malkias sønn, hørte de ord som Jeremias talte til alt folket:

- ² Så sier Herren: Den som blir i denne by, skal dø ved sverd, ved hunger og ved pest; men den som går ut til kaldeerne, skal bli i live, han skal få sitt liv til krigsbytte og leve.
- ³ Så sier Herren: Denne by skal visselig gis i hendene på Babels konges hær, og han skal innta den.
- ⁴ Da sa høvdingene til kongen: La denne mann drepe, fordi han får de stridsmenn som er blitt tilbake i denne by, og alt folket til å la hendene synke ved at han taler slike ord til dem! For denne mann søker ikke folkets vel, han søker dets ulykke.
- ⁵ Da sa kong Sedekias: Se, han er i eders hånd; for kongen makter ikke noget mot eder.
- ⁶ Da tok de Jeremias og kastet ham i kongesønnen Malkias brønn, som var i vaktgården, og de firte Jeremias ned med rep; i brønnen var ikke vann, men bare dynd, og Jeremias sank ned i dyndet.
- ⁷ Men etioperen Ebed-Melek, en gilding som tjente i kongens hus, hørte at de hadde kastet Jeremias i brønnen -- kongen satt da i Benjamin-porten.
- ⁸ Så gikk Ebed-Melek ut av kongens hus og talte til kongen og sa:
- ⁹ Herre konge! Disse menn har gjort ille i alt det de har gjort mot profeten Jeremias, som

de har kastet i brønnen, og han dør der han er, av sult; for det er ikke brød i byen mere.

10 Da bød kongen etioperen Ebed-Melek: Ta tretti menn med dig herfra og dra profeten Jeremias op av brønnen før han dør!

11 Og Ebed-Melek tok mennene med sig og gikk inn i kongens hus, ned i rummet under forrådsammeret, og tok derfra filler av sønderrevne og utslitte klær og firte dem ned til Jeremias i brønnen med rep.

12 Og etioperen Ebed-Melek sa til Jeremias: Legg fillene av de sønderrevne og utslitte klær under dine armer, under repene! Og Jeremias gjorde så.

13 Så drog de Jeremias op med repene og fikk ham op av brønnen, og Jeremias blev i vaktgården.

14 Derefter sendte kong Sedekias bud og hentet profeten Jeremias til sig i den tredje inngang i Herrens hus, og kongen sa til Jeremias: Jeg vil spørre dig om noget; dølg intet for mig!

15 Jeremias sa til Sedekias: Om jeg sier dig det, vil du da ikke la mig drepe? Og om jeg gir dig råd, vil du ikke høre på mig.

16 Da svor kong Sedekias Jeremias en ed i lønndom og sa: Så sant Herren lever, han som har gitt oss dette vårt liv, vil jeg ikke drepe dig og ikke gi dig i hendene på disse menn som står dig efter livet.

17 Da sa Jeremias til Sedekias: Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Dersom du går ut til Babels konges høvdinger, så skal du leve, og denne by skal ikke bli brent op med ild, og du skal leve, du og ditt hus.

18 Men dersom du ikke går ut til Babels konges høvdinger, så skal denne by bli gitt i kaldeernes hånd, og de skal brenne den op med ild, og du skal ikke undkomme av deres hånd.

19 Men kong Sedekias sa til Jeremias: Jeg er redd for de jøder som er gått over til kaldeerne, at jeg skal bli overgitt i deres hånd, og at de skal fare ille med mig.

20 Men Jeremias sa: Du skal ikke bli overgitt til dem; hør bare på Herrens røst i det som jeg taler til dig, så det må gå dig vel, og du må leve!

21 Men undslår du dig for å gå ut, da er dette det ord Herren har latt mig se:

22 Se, alle de kvinner som er blitt tilbake i Judas konges hus, skal bli ført ut til Babels konges høvdinger, og de skal si til dig: Dine gode venner har lokket dig og fått overhånd over dig; da dine føtter sank ned i skarnet, trakk de sig tilbake.

23 Og alle dine hustruer og dine barn skal bli ført ut til kaldeerne, og du skal ikke undkomme av deres hånd; men ved Babels konges hånd skal du bli grepet, og for din skyld skal denne by bli brent op med ild.

24 Og Sedekias sa til Jeremias: La ikke nogen få vite om denne samtale, ellers skal du dø!

25 Og om høvdingene får høre at jeg har talt med dig, og de så kommer til dig og sier: Fortell oss hvad du har sagt til kongen! Dølg det ikke for oss, ellers vil vi drepe dig! Hvad har kongen sagt til dig?

26 da skal du si til dem: Jeg bar min ydmyke bønn frem for kongens åsyn; Jeg bad at han ikke måtte føre mig tilbake til Jonatans hus for å dø der.

27 Og da alle høvdingene kom til Jeremias og spurte ham, svarte han dem aldeles som kongen hadde befalt. Og de tidde og lot ham være i fred; for saken var ikke blitt kjent.

28 Og Jeremias blev i vaktgården like til den dag da Jerusalem blev inntatt.

KAPITTEL 39

- D**a Jerusalem var inntatt -- i Judas konge Sedekias' niende år, i den tiende måned, kom Babels konge Nebukadnesar og hele hans hær til Jerusalem og kringsatte byen;
- ² i Sedekias' ellefte år, i den fjerde måned, på den niende dag i måneden, brøt de inn i byen --
- ³ da kom alle Babels konges stormenn inn og satte sig i Midtporten, Nergal-Sareser, Samgar-Nebu, Sarsekim, den øverste hoffmann, Nergal-Sareser, den øverste av magerne, og alle de andre stormenn hos Babels konge.
- ⁴ Men da Judas konge Sedekias og alle krigsmennene så dem, flyktet de og drog om natten ut av byen på veien til kongens have gjennom porten mellom begge murene; og kongen tok veien ut til ødemarken.
- ⁵ Og kaldeernes hær satte efter dem og nådde Sedekias igjen på Jerikos ødemarker, og de tok ham og førte ham op til Babels konge Nebukadnesar i Ribla i Hamat-landet, og han avsa dom over ham.
- ⁶ Og Babels konge drepte Sedekias' sønner i Ribla for hans øine; likeså drepte Babels konge alle de fornemme i Juda.
- ⁷ Og Sedekias lot han blinde, og han lot ham binde med to kobberlenker for å føre ham til Babel.
- ⁸ Og kongens hus og de hus som hørte folket til, brente kaldeerne op med ild, og Jerusalems murer rev de ned.
- ⁹ Og resten av folket, dem som var blitt tilbake i byen, og overløperne som var gått over til ham, og resten av folket, dem som var blitt tilbake, dem bortførte Nebusaradan, høvdingen over livvakten, til Babel.
- ¹⁰ Bare noen av almuen, som ikke eide noget, lot Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bli tilbake i Juda land, og på samme tid gav han dem vingårder og akrer.
- ¹¹ Og Babels konge Nebukadnesar gav Nebusaradan, høvdingen over livvakten, befaling om Jeremias og sa:
- ¹² Ta ham og la ditt øie våke over ham og gjør ham ikke noget ondt! Gjør med ham således som han selv sier til dig!
- ¹³ Da sendte Nebusaradan, høvdingen over livvakten, og Nebusasban, den øverste av hoffmennene, og Nergal-Sareser, den øverste av magerne, og alle Babels konges stormenn,
- ¹⁴ de sendte bud og tok Jeremias ut av vaktgården, og de overgav ham til Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, forat han skulde føre ham ut til sitt hus; og han blev boende der blandt folket.
- ¹⁵ Men til Jeremias var Herrens ord kommet da han satt fast i vaktgården, og det lød så:
- ¹⁶ Gå og si til etioperen Ebed-Melek: Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Se, jeg lar mine ord komme over denne by til det onde og ikke til det gode, og de skal bli opfylt for dine øine på den dag.
- ¹⁷ Men jeg vil redde dig på den dag, sier Herren, og du skal ikke bli overgitt i de menns hånd som du gruer for.
- ¹⁸ For jeg vil la dig undkomme, og du skal ikke falle for sverdet, men du skal få ditt liv til krigsbytte, fordi du satte din lit til mig, sier Herren.

KAPITTEL 40

Dette er det ord som kom til Jeremias fra Herren efterat Nebusaradan, høvdingen over livvakten, hadde løslatt ham fra Rama, da han hentet ham mens han var bundet med lenker midt iblandt alle de fanger fra Jerusalem og Juda som blev bortført til Babel.

² Høvdingen over livvakten hentet Jeremias og sa til ham: Herren din Gud har forkynt denne ulykke mot dette sted.

³ Og Herren lot det komme og gjorde som han hadde talt; for I hadde syndet mot Herren og ikke hørt på hans røst, og så hendte dette eder.

⁴ Og se, nu har jeg idag løst dig av lenkene om din hånd. Er det godt i dine øine å komme med mig til Babel, så kom, og jeg vil la mitt øie våke over dig. Men er det ikke godt i dine øine å komme med mig til Babel, så la det være! Se, hele landet ligger for dig; hvor det er godt og rett i dine øine å gå, dit kan du gå.

⁵ Og da han ennu ikke vendte sig til nogen kant, sa han: Så vend tilbake til Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, som Babels konge har satt over Judas byer, og bli hos ham midt iblandt folket, eller gå hvor som helst det er rett i dine øine å gå! Og høvdingen over livvakten gav ham mat og gaver og lot ham fare.

⁶ Og Jeremias kom til Gedalja, Akikams sønn, i Mispa, og han blev hos ham midt iblandt folket, blandt dem som var blitt tilbake i landet.

⁷ Og da alle hærførerne, som var ute på landsbygden, de og deres menn, hørte at Babels konge hadde satt Gedalja, Akikams sønn, til å styre landet, og at han hadde overgitt til hans opsyn menn og kvinner og små barn og dem av almuen i landet som ikke var blitt bortført til Babel,

⁸ så kom de til Gedalja i Mispa, både Ismael, Netanjas sønn, og Johanan og Tonatan, Kareahs sønner, og Seraja, Tanhumets sønn, og sønnene til Ofai fra Netofa og Jesanja, ma'akatittens sønn, de og deres menn.

⁹ Og Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, svor dem og deres menn en ed og sa: Frykt ikke for å tjene kaldeerne! Bli i landet og tjen Babels konge! Så skal det gå eder vel.

¹⁰ Se, jeg blir boende i Mispa for å ta imot de kaldeere som kommer til oss, men I skal samle vin og frukt og olje og legge det i eders kar, og I skal bli i eders byer, som I har tatt til eie.

¹¹ Også alle de jøder som var i Moab og iblandt Ammons barn og i Edom, og de som var i alle andre land, hørte at Babels konge hadde latt en rest av folket bli tilbake i Juda, og at han hadde satt Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, over dem.

¹² Og alle disse jøder vendte tilbake fra alle de steder som de var drevet bort til, og kom til Juda land, til Gedalja i Mispa, og de samlet vin og frukt i stor mengde.

¹³ Men Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne, som var ute på landsbygden, kom til Gedalja i Mispa,

¹⁴ og de sa til ham: Vet du at Ba'alis, Ammons barns konge, har sendt Ismael, Netanjas sønn, for å slå dig ihjel? Men Gedalja, Akikams sønn, trodde dem ikke.

¹⁵ Og Johanan, Kareahs sønn, sa i lønndom til Gedalja i Mispa: La mig gå avsted og slå Ismael, Netanjas sønn, ihjel, uten at nogen får vite det! Hvorfor skal han slå dig ihjel, og hele Juda, som har samlet sig om dig, bli spredt, og den rest som er blitt tilbake av Juda, gå til grunne?

¹⁶ Men Gedalja, Akikams sønn, sa til Johanan, Kareahs sønn: Gjør ikke det; for det er løgn det du sier om Ismael.

KAPITTEL 41

Men i den syvende måned kom Ismael, sønn av Netanja, Elisamas sønn, en mann av kongelig byrd, en av kongens stormenn, og ti menn med ham til Gedalja, Akikams sønn, i Mispa, og de holdt måltid sammen der i Mispa.

² Da stod Ismael, Netanjas sønn, op, og de ti menn som var med ham, og de slo Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, ihjel med sverd, og han drepte ham som Babels konge hadde satt til å styre landet.

³ Også alle de jøder som var hos Gedalja i Mispa, og de kaldeere som fantes der, krigsmennene, slo Ismael ihjel.

⁴ Den annen dag efterat han hadde drept Gedalja, og før enn noen visste det,

⁵ kom det menn fra Sikem, fra Silo og Samaria, åtti menn med avraket skjegg og sønderrevne klær og med flenger i kjøttet, og de hadde med sig matoffer og virak for å bære det til Herrens hus.

⁶ Og Ismael, Netanjas sønn, gikk dem i møte fra Mispa, og han gikk og gråt; og da han traff dem, sa han til dem: Kom med til Gedalja, Akikams sønn!

⁷ Og da de kom inn i byen, drepte Ismael, Netanjas sønn, dem og kastet dem ned i brønnen, han og de menn som var med ham.

⁸ Men blandt dem var det ti menn som sa til Ismael: Drep oss ikke! For vi har skjulte forråd ute på marken, hvete og bygg og olje og honning. Da lot han dem være og drepte dem ikke sammen med deres brødre.

⁹ Og brønnen hvor Ismael kastet likene av alle de døde menn som han hadde slått ihjel foruten Gedalja, var den samme som kong Asa hadde gjort for Israels konge Baesas skyld; den fylte Ismael, Netanjas sønn, med drepte menn.

¹⁰ Og Ismael bortførte som fanger hele resten av folket i Mispa, kongens døtre og alt folket som var blitt tilbake i Mispa, og som høvdingen over livvakten Nebusaradan hadde overgitt til Gedaljas, Akikams sønns opsyn; dem bortførte Ismael, Netanjas sønn, som fanger, og han gikk avsted for å dra over til Ammons barn.

¹¹ Men da Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne som var med ham, hørte om alt det onde som Ismael, Netanjas sønn, hadde gjort,

¹² da tok de alle sine menn og gikk avsted for å stride mot Ismael, Netanjas sønn, og de fant ham ved det store vann i Gibeon.

¹³ Og da alt folket som var med Ismael, så Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne som var med ham, blev de glade.

¹⁴ Og alt folket som Ismael hadde bortført som fanger fra Mispa, vendte om og gikk tilbake til Johanan, Kareahs sønn.

¹⁵ Men Ismael, Netanjas sønn, slapp unda fra Johanan med åtte menn, og han drog bort til Ammons barn.

¹⁶ Da tok Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne som var med ham, hele resten av folket, dem fra Mispa som han hadde vunnet tilbake fra Ismael, Netanjas sønn, efterat Ismael hadde slått Gedalja, Akikams sønn, ihjel, både krigsmenn og kvinner og små barn og hoffmenn, som han hadde ført tilbake fra Gibeon.

¹⁷ Og de drog avsted og stanset i Kimhams herberge ved Betlehem for å dra videre og komme til Egypten

¹⁸ for kaldeernes skyld; for de var redde for dem, fordi Ismael, Netanjas sønn, hadde drept Gedalja, Akikams sønn, som Babels konge hadde satt til å styre landet.

Da kom alle hærførerne, både Johanan, Kareahs sønn, og Jesanja, Hosajas sønn, og alt folket, både små og store,

² og de sa til profeten Jeremias: La oss bære frem vår ydmyke bønn for dig og bed for oss til Herren din Gud for hele denne rest av folket -- for bare noen få er vi igjen av de mange, således som du selv ser oss her --

³ at Herren din Gud vil la oss få vite hvilken vei vi skal gå, og hvad vi skal gjøre.

⁴ Profeten Jeremias sa til dem: Jeg skal gjøre det; jeg vil bede til Herren eders Gud etter eders ord, og hvert et ord Herren svarer eder, skal jeg forkynne eder; jeg skal ikke holde et eneste ord skjult for eder.

⁵ Da sa de til Jeremias: Herren være et sant og trofast vidne imot oss, dersom vi ikke gjør etter hvert ord som Herren din Gud sender dig til oss med!

⁶ Enten det er godt eller ondt, vil vi lyde Herrens, vår Guds røst, som vi sender dig til, forat det må gå oss vel, når vi lyder Herrens, vår Guds røst.

⁷ Ti dager etter kom Herrens ord til Jeremias.

⁸ Og han kalte til sig Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne som var med ham, og alt folket, både små og store,

⁹ og han sa til dem: Så sier Herren, Israels Gud, som I sendte mig til for å bære frem eders ydmyke bønn for hans åsyn:

¹⁰ Dersom I blir i dette land, så vil jeg bygge eder op og ikke bryte eder ned, plante eder og ikke rykke eder op; for jeg angrer det onde jeg har gjort eder.

¹¹ Frykt ikke for Babels konge, som I nu frykter for, frykt ikke for ham, sier Herren; for jeg er med eder og vil frelse eder og fri eder av hans hånd.

¹² Og jeg vil la eder finne barmhjertighet, og han skal forbarme sig over eder og la eder vende tilbake til eders land.

¹³ Men dersom I sier: Vi vil ikke bli i dette land, og I ikke lyder Herrens, eders Guds røst,

¹⁴ men sier: Nei, vi vil gå til Egyptens land, så vi kan slippe å se krig og høre basunens lyd og hungre etter brød, og der vil vi bli,

¹⁵ så hør nu derfor Herrens ord, I som er blitt igjen av Juda: Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Dersom I setter eder fore å dra til Egypten, og I drar dit for å bo der,

¹⁶ da skal sverdet I frykter for, nå eder der i Egyptens land, og hungeren som I er redde for, skal følge eder i hælene der i Egypten, og der skal I dø.

¹⁷ Og alle de menn som har satt sig fore å dra til Egypten for å bo der, de skal dø ved sverd, hunger og pest, og ingen av dem skal bli igjen og slippe fra den ulykke som jeg lar komme over dem.

¹⁸ For så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Likesom min vrede og harme blev utøst over Jerusalems innbyggere, således skal min harme bli utøst over eder når I kommer til Egypten, og I skal bli til en ed og til en forferdelse og en forbannelse og til spott, og I skal ikke mere se dette sted.

¹⁹ Herren har talt til eder, I som er blitt igjen av Juda: Dra ikke til Egypten! I skal vite at jeg har advart eder idag.

²⁰ For I farer vill og forspiller eders liv; I har jo selv sendt mig til Herren eders Gud og sagt: Bed for oss til Herren vår Gud og forkynn oss alt det Herren vår Gud sier, og vi vil gjøre det.

²¹ Og jeg har forkynt eder det idag; men I har ikke hørt på Herrens, eders Guds røst, og

på alt det som han sendte mig til eder med.

²² Så skal I nu vite at I skal dø ved sverd, hunger og pest på det sted som I stunder efter å komme til for å bo der.

KAPITTEL 43

Men da Jeremias var ferdig med å tale til alt folket alle Herrens, deres Guds ord, som Herren deres Gud hadde sendt ham til dem med -- alle disse ord,

² da sa Asarja, Hosajas sønn, og Johanan, Kareahs sønn, og alle de overmodige menn, de sa til Jeremias: Du taler løgn; Herren vår Gud har ikke sendt dig og sagt: I skal ikke dra til Egypten for å bo der.

³ Men Baruk, Nerijas sønn, egger dig op mot oss, forat vi skal bli gitt i kaldeernes hånd, så de kan drepe oss eller føre oss bort til Babel.

⁴ Og Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne og alt folket vilde ikke høre på Herrens røst og bli i Juda land.

⁵ Men Johanan, Kareahs sønn, og alle hærførerne tok alle dem som var blitt igjen av Juda, dem som var kommet tilbake fra alle de hedningefolk som de var blitt drevet bort til, for å bo i Juda land,

⁶ mennene og kvinnene og de små barn og kongens døtre og hver sjel som høvdingen over livvakten Nebusaradan hadde latt bli tilbake hos Gedalja, sønn av Akikam, Safans sønn, og likeså profeten Jeremias og Baruk, Nerijas sønn,

⁷ og de drog avsted til Egyptens land, for de hørte ikke på Herrens røst; og så kom de frem til Tahpanhes.

⁸ Og Herrens ord kom til Jeremias i Tahpanhes, og det lød så:

⁹ Ta noen store stener i din hånd og skjul dem i leret ved teglovnen som står ved inngangen til Faraos hus i Tahpanhes, og la noen menn fra Juda se på det!

¹⁰ Og du skal si til dem: Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Se, jeg sender bud og henter min tjener Nebukadnesar, Babels konge, og setter hans trone ovenpå disse stener som jeg har skjult, og han skal brede ut sitt prektige teppe over dem.

¹¹ Og han skal komme og slå Egyptens land; den som hører døden til, hjemfaller til døden, og den som hører fangenskapet til, hjemfaller til fangenskapet, og den som hører sverdet til, hjemfaller til sverdet.

¹² Og jeg vil sette ild på Egyptens gudetempler, og han skal brenne dem op og føre gudene bort, og han skal svøpe sig i Egyptens land, likesom en hyrde svøper sig i sin kappe, og siden skal han dra ut derfra i fred.

¹³ Og han skal knuse støttene i Betsemes [Heliopolis.] i Egyptens land, og Egyptens templer skal han brenne op med ild.

KAPITTEL 44

Dette er det ord som kom til Jeremias om alle de jøder som bodde i Egyptens land, dem som bodde i Migdol og i Tahpanhes og i Memfis og i landet Patros:

² Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: I har sett all den ulykke jeg har latt komme over Jerusalem og over alle Judas byer, og se, nu er de en ørken, og det er ingen som bor i dem,

³ for det onde som de gjorde, så de vakte min harme, da de gikk avsted og brente røkelse

og dyrket andre guder, som de ikke kjente, hverken de eller I eller eders fedre.

⁴ Og jeg sendte alle mine tjenere, profetene, til eder tidlig og sent og sa: Gjør ikke denne vederstyggelige ting som jeg hater!

⁵ Men de hørte ikke og la ikke øret til, så de vendte om fra sin ondskap og holdt op med å brenne røkelse for andre guder.

⁶ Da blev min harme og vrede utøst, og den brente i Judas byer og på Jerusalems gater, og de blev til en ørken, til en ødemark, som det sees på denne dag.

⁷ Og nu sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, så: Hvorfor gjør I så stor en ondskap mot eder selv, så mann og kvinne, barn og diebarn utryddes for eder av Judas midte, så det ikke levnes eder nogen rest,

⁸ og vekker min harme ved eders hendes gjerninger, ved å brenne røkelse for andre guder i Egyptens land, dit I har draget for å bo der -- så de [mann og kvinne osv] skal bli utryddet for eder, og I bli til en forbannelse og til spott blandt alle jordens folkeslag?

⁹ Har I glemt eders fedres onde gjerninger og Judas kongers onde gjerninger og dets kvinners onde gjerninger og eders egne onde gjerninger og eders kvinners onde gjerninger, det de gjorde i Juda land og på Jerusalems gater?

¹⁰ Til denne dag er de ikke blitt ydmyket, og de frykter ikke og lever ikke etter min lov og mine bud, som jeg har forelagt eder og eders fedre.

¹¹ Derfor sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, så: Se, jeg vender mitt åsyn imot eder til det onde, og jeg vil utrydde hele Juda.

¹² Og jeg vil ta dem som er blitt igjen av Juda, dem som satte sig fore å dra til Egyptens land for å bo der, og de skal alle omkomme, i Egyptens land skal de falle; ved sverd og ved hunger skal de omkomme; både små og store skal dø ved sverd og ved hunger, og de skal bli til en ed, til en forferdelse og en forbannelse og til spott.

¹³ Og jeg vil besøke dem som bor i Egyptens land, likesom jeg besøkte Jerusalem, med sverd, med hunger og med pest.

¹⁴ Og av dem som er blitt tilbake av Juda, av dem som er kommet for å bo der i Egyptens land, skal ingen slippe unda og bli igjen, så han kommer tilbake til Juda land, som de stunder etter å komme tilbake til for å bo der; for ingen skal komme tilbake igjen uten nogen få undsløpne.

¹⁵ Da svarte de Jeremias alle de menn som visste at deres kvinner brente røkelse for andre guder, og alle kvinnene som stod der i en stor flokk, og alt folket som bodde i Egyptens land, i Patros, og de sa:

¹⁶ Vi vil ikke høre på dig i det du har talt til oss i Herrens navn,

¹⁷ men vi vil gjøre alt det som vi har lovt med vår munn; vi vil brenne røkelse for himmelens dronning og utøse drikkoffer for henne, likesom vi har gjort, vi og våre fedre, våre konger og våre høvdinger, i Judas byer og på Jerusalems gater. Da blev vi mett med brød, og det gikk oss vel, og ingen ulykke rammet oss.

¹⁸ Men fra den tid vi holdt op med å brenne røkelse for himmelens dronning og utøse drikkoffer for henne, har vi manglet alt, og ved sverd og hunger er vi omkommet.

¹⁹ Og når vi brente røkelse for himmelens dronning og utøste drikkoffer for henne, mon det da var uten våre menns vitende og vilje at vi laget kaker for henne og dyrket henne og utøste drikkoffer for henne?

²⁰ Da sa Jeremias til alt folket, til mennene og til kvinnene og til alt folket som hadde svart ham:

²¹ Det at I har brent røkelse i Judas byer og på Jerusalems gater, I og eders fedre, eders konger og eders høvdinger og landets folk, mon Herren ikke har kommet det i hu og tenkt

på det?

²² Og Herren kunde ikke mere tåle det for eders onde gjerningers skyld, for de vederstyggeligheters skyld som I gjorde, og så blev eders land til en ørken og en ødemark og til en forbannelse, så ingen bor der, som det sees på denne dag.

²³ Fordi I brente røkelse og syndet mot Herren og ikke hørte på Herrens røst og ikke levde efter hans lov og bud og vidnesbyrd, derfor rammet denne ulykke eder, som det sees på denne dag.

²⁴ Og Jeremias sa til alt folket og til alle kvinnene: Hør Herrens ord, alle I av Juda som er i Egyptens land!

²⁵ Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: I og eders kvinner, I talte med eders munn og fullbyrdet det med eders hender, og I sa: Vi vil holde de løfter som vi har gjort: å brenne røkelse for himmelens dronning og utøse drikkoffer for henne. Hold bare eders løfter og oppfyll dem!

²⁶ Hør derfor Herrens ord, alle I av Juda som bor i Egyptens land: Se, jeg har svoret ved mitt store navn, sier Herren: Sannelig, mitt navn skal ikke mere nevnes i nogen jødisk manns munn i hele Egyptens land, så han sier: Så sant Herren, Israels Gud, lever!

²⁷ Se, jeg våker over dem til det onde og ikke til det gode, og hver mann av Juda som er i Egyptens land, skal omkomme ved sverd og ved hunger, inntil de er tilintetgjort.

²⁸ Og de som undkommer fra sverdet, skal vende tilbake fra Egyptens land til Juda land, en liten flokk, og alle de som er blitt igjen av Juda, som er kommet til Egyptens land for å bo der, skal få merke hvis ord skal stå ved makt, mitt eller deres.

²⁹ Og dette, sier Herren, skal være tegnet for eder på at jeg vil besøke eder på dette sted, så I skal vite at mine ord om eder skal stå ved makt til ulykke for eder:

³⁰ Så sier Herren: Se, jeg gir Egyptens konge Farao Hofra i hans fienders hånd og i deres hånd som står ham etter livet, likesom jeg har gitt Judas konge Sedekias i Babels konge Nebukadnesars hånd, som var hans fiende og stod ham etter livet.

KAPITTEL 45

Dette er det ord profeten Jeremias talte til Baruk, Nerijas sønn, da han efter Jeremias' munn skrev disse ord i en bok, i Judas konge Jojakims, Josias' sønns fjerde år:

² Så sier Herren, Israels Gud, om dig, Baruk:

³ Du sa: Ve mig! For Herren har lagt sorg til min smerte; jeg er trett av mine sukk og finner ikke ro.

⁴ Dette skal du si til ham: Så sier Herren: Se, det jeg har bygget, det bryter jeg ned, og det jeg har plantet, det rykker jeg op, og så går det med hele jorden.

⁵ Og du, du attrår store ting? Attrå dem ikke! For se, jeg lar ulykke komme over alt kjød, sier Herren. Men jeg vil gi dig ditt liv til krigsbytte på alle de steder hvor du går hen.

KAPITTEL 46

Dette er Herrens ord som kom til profeten Jeremias om hedningefolkene.

² Om Egypten. Om egypterkongen Farao Nekos hær, som stod ved elven Eufrat, ved Karkemis, og som Babels konge Nebukadnesar slo i Judas konge Jojakims, Josias' sønns fjerde år:

³ Sett skjoldene i stand, de små og de store, og rykk frem til striden!

- ⁴ Spenn hestene for og sitt op, I ryttere, og still eder op med hjelmer på! Gjør spydene blanke, ta brynene på!
- ⁵ Hvorfor ser jeg dem forferdet vike tilbake? Og deres kjemper blir slått og tar flukten uten å vende sig om; redsel er det rundt omkring, sier Herren.
- ⁶ Den lette skal ikke undfly, og kjempen ikke undslippe; mot nord, ved bredden av elven Eufrat, snubler de og faller.
- ⁷ Hvem er det som stiger op lik Nilen, hvis vann bølger som strømmene?
- ⁸ Egypten stiger op som Nilen, og dets vann bølger som strømmene; det sier: Jeg vil stige op og dekke landene, jeg vil ødelegge byer og dem som bor i dem.
- ⁹ Far frem, I hester, og ras avsted, I vogner! Kjempe skal rykke ut, etiopere og puteere, som fører skjold, og menn fra Lud, som fører og spenner bue.
- ¹⁰ Men den dag er for Herren, Israels Gud, hærskares Gud, en hevners dag, til hevn over hans fiender, og sverdet skal fortære og mettes og bli drukket av deres blod; for en offerslaktning holder Herren, Israels Gud, hærskares Gud, i landet i nord ved elven Eufrat.
- ¹¹ Dra op til Gilead og hent balsam, du jomfru, Egyptens datter! Forgjeves bruker du mange slags lægedom; det finnes ikke plaster for dig.
- ¹² Folkeslag hører om din skam, og jorden er full av ditt skrik; for den ene stridsmann snubler over den andre, de faller begge to.
- ¹³ Dette er det ord Herren talte til profeten Jeremias om at Babels konge Nebukadnesar skulde komme og slå Egyptens land:
- ¹⁴ Kunngjør det i Egypten, la det høres i Migdol og la det høres i Memfis og Tahpanhes! Si: Still dig frem og gjør dig ferdig! For sverdet har fortært alt rundt omkring dig.
- ¹⁵ Hvorfor er din sterke [de. rimeligvis den egyptiske avgud oxen Apis.] styrtet til jorden? Han holdt ikke stand; for Herren støtte ham ned.
- ¹⁶ Han får mange til å snuble, ja, den ene faller ovenpå den andre, og de sier: Op, la oss vende tilbake til vårt folk og vårt fødeland for det herjende sverd!
- ¹⁷ Da roper de: Farao, Egyptens konge, er ødelagt! Han lot den rette tid gå forbi.
- ¹⁸ Så sant jeg lever, sier kongen, han hvis navn er Herren, hærskares Gud: Som Tabor iblandt fjellene og som Karmel ved havet kommer han. [Nebukadnesar]
- ¹⁹ Rust dig ut til å gå i landflyktighet, du Egyptens datter som bor i landet! For Memfis skal bli til en ørken og bli ødelagt, så ingen bor der.
- ²⁰ En herlig kvige er Egypten -- kleggen fra nord kommer, den kommer.
- ²¹ Også de leide krigsmenn som det har i sin midte, de som er lik gjøkalver, ja, også de vender om, flyr alle sammen, de holder ikke stand; for deres ulykkesdag er kommet over dem, deres hjemskelses tid.
- ²² Dets røst skal lyde som ormens; for med en hær drar de [fiendene.] frem, og med økser kommer de mot det som tømmerhuggere.
- ²³ De hugger ned dets skog, sier Herren; for den er ugjennemtregelig; de er flere enn gresshoppene, det er ikke tall på dem.
- ²⁴ Egyptens datter blir til skamme; hun blir gitt i hendene på et folk fra nord.
- ²⁵ Herren, hærskares Gud, Israels Gud, sier: Se, jeg hjem søker Amon fra No og Farao og Egypten og dets guder og dets konger, både Farao og dem som setter sin lit til ham,
- ²⁶ og jeg gir dem i deres hånd som står dem efter livet, i Babels konge Nebukadnesars hånd og i hans tjeneres hånd; men derefter skal det få leve i ro som i fordums dager, sier Herren.

²⁷ Men frykt ikke, du min tjener Jakob, og reddes ikke, Israel! For se, jeg frelser dig fra det fjerne land og din ætt fra deres fangenskaps land, og Jakob skal vende tilbake og ha ro og være trygg, og ingen skal forferde ham.

²⁸ Frykt ikke, min tjener Jakob, sier Herren, for jeg er med dig; jeg vil gjøre ende på alle de folk som jeg har drevet dig bort til, men dig vil jeg ikke gjøre ende på; jeg vil tukte dig med måte; men helt ustraffet vil jeg ikke la dig være.

KAPITTEL 47

Dette er Herrens ord som kom til profeten Jeremias om filistrene, før Farao slo Gasa.

² Så sier Herren: Se, vann stiger op fra nord, og det blir til en flommende elv, og det flommer utover landene og alt som i dem er, byene og dem som bor i dem. Menneskene skriker, og alle som bor på jorden, jamrer sig;

³ når hans veldige hesters hovslag drønner, når hans vogner ramler, når hans hjul dunder, da ser ikke fedrene sig om efter barna, så motfalne er de

⁴ for den dags skyld som kommer for å ødelegge alle filistrene, for å utrydde for Tyrus og Sidon alle som er undsloppet og kunde hjelpe; for Herren ødelegger filistrene, dem som er blitt igjen fra øen Kaftor.

⁵ Gasa er blitt skallet, Askalon er blitt målløst, det som er blitt igjen av deres lavland; hvor lenge vil du skjære i ditt kjøtt?

⁶ Ve! Du Herrens sverd, hvor lenge vil du være urolig? Far i din skjede, hvil dig og vær stille!

⁷ Hvorledes skulde du holde dig rolig, når Herren har gitt dig befaling? Til Askalon og til havets strand, dit har han stevnet det.

KAPITTEL 48

Om Moab. Så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Ve over Nebo, for det er ødelagt; Kirjata'im er blitt til skamme, det er inntatt; festningen er blitt til skamme og slått med redsel.

² Med Moabs ry er det forbi; i Hesbon legger de op onde råd mot det: Kom, la oss utrydde det, så det ikke mere er et folk! Også du Madmen skal bli målløs, etter dig skal sverdet fare.

³ Det lyder skrik fra Horona'im: herjing og stor ødeleggelse.

⁴ Moab er ødelagt; dets barn opløfter skrik.

⁵ For gråtende går de opover bakken til Luhut; på veien ned til Horona'im høres angstfulle klagerop over ødeleggelsen.

⁶ Fly, redd eders liv! Bli som hjelpeløse mennesker i ørkenen!

⁷ Fordi du satte din lit til dit gods og dine skatter, skal også du bli hærtatt, og Kamos skal gå i fangenskap, hans prester og hans høvdingar alle sammen.

⁸ Og en ødelegger skal komme over hver by, og ingen by skal gå fri; dalen skal gå til grunne og sletten bli ødelagt, som Herren har sagt.

⁹ Gi Moab vinger! For i flyvende fart skal det dra ut, og dets byer skal bli til en ørken, så ingen bor i dem.

¹⁰ Forbannet være den som gjør Herrens gjerning med lathet, og forbannet være den som holder sitt sverd fra blod!

- ¹¹ Moab har levd i ro fra sin ungdom av; det har ligget stille på sin berme og er ikke blitt tappet om fra kar til kar og er ikke gått i fangenskap; derfor har det beholdt sin smak, og dets duft er ikke forandret.
- ¹² Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da jeg sender det vintappere, og de skal legge det på hell og tømme dets kar og knuse dets krukke.
- ¹³ Da skal Moab ha skam av Kamos, likesom Israels hus hadde skam av Betel, som de satte sin lit til.
- ¹⁴ Hvorledes kan I si: Vi er helter og djerve krigsmenn?
- ¹⁵ Moab blir ødelagt, og de stiger op i dets byer, og dets utvalgte unge menn stiger ned for å slaktes, sier kongen, hvis navn er Herren, hærskares Gud.
- ¹⁶ Moabs nød er nær, og dets ulykke kommer hastig.
- ¹⁷ Ha medynk med det, alle I som bor rundt omkring det, og alle I som kjenner dets navn! Si: Hvor det er blitt knekket, det sterke spir, den herlige stav!
- ¹⁸ Stig ned fra din herlighet og sett dig i et tørt land, du Dibons datter som bor i byen! For Moabs ødelegger stiger op imot dig, han ødelegger dine festninger.
- ¹⁹ Still dig ved veien og se ut, du som bor i Aroer! Spør de flyktende og undkomne, si: Hva har hendt?
- ²⁰ Moab er blitt til skamme, for det er knust. Hyl og skrik! Kunngjør ved Arnon at Moab er ødelagt!
- ²¹ Dommen er kommet over slettelandet, over Holon og over Jahsa og over Mofa'at
- ²² og over Dibon og over Nebo og over Bet-Diblata'im
- ²³ og over Kirjata'im og over Bet-Gamul og over Bet-Meon
- ²⁴ og over Kerijot og over Bosra og over alle byene i Moabs land, fjernt og nær.
- ²⁵ Moabs horn er avhugget, og dets arm er brutt, sier Herren.
- ²⁶ Gjør det drukkent, fordi det har ophøiet sig mot Herren! Moab skal velte sig i sitt spy og bli til latter, det også.
- ²⁷ Eller var ikke Israel til latter for dig? Eller er det grepet blandt tyver, siden du ryster på hodet så ofte du taler om det?
- ²⁸ Forlat byene og bo på fjellet, I Moabs innbyggere, og bli lik duen som bygger rede på den andre siden av kløftens gap!
- ²⁹ Vi har hørt om Moabs veldige overmot, om dets storaktighet, dets overmot, dets opblåsthet og dets stolte hjerte.
- ³⁰ Jeg kjenner dets overmot, sier Herren, og dets tomme skryt; tomhet er det de har gjort.
- ³¹ Derfor jamrer jeg over Moab, over hele Moab klager jeg; over mennene i Kir-Heres må en sukke.
- ³² Som Jaser gråter, gråter jeg over dig, du Sibmas vintre! Dine kvister gikk ut over havet, de nådde like til Jasers hav; over din frukthøst og din vinhøst faller en ødelegger.
- ³³ Og glede og fryd blir borte fra den fruktbare mark og fra Moabs land, og på vinen i persekarene gjør jeg ende; ingen skal trede persen med frydeskrik; det lyder frydeskrik som ikke er frydeskrik [de. det lyder frydeskrik fra de seierrike fiender, ikke fra høstfolkene]
- ³⁴ Det lyder skrik fra Hesbon like til El'ale, ja like til Jahas, fra Soar til Horona'im, den treårige kvige; for også Nimrims vann blir til ørkener.
- ³⁵ Og jeg utrydder av Moab, sier Herren, hver den som stiger op på en haug og brenner røkelse for sine guder.
- ³⁶ Derfor klager mitt hjerte likesom fløiter over Moab, mitt hjerte klager likesom fløiter over mennene i Kir-Heres; derfor går det til grunne det som Moab har samlet sammen, dets

opsparte gods.

³⁷ For hvert hode er skallet og hvert skjegg avraket; på alle hender er det flenger og om lendene sekk.

³⁸ På alle Moabs tak og på dets gater er hele folket bare veklage; for jeg har knust Moab lik et kar som ingen bryr sig om, sier Herren.

³⁹ Hvor forferdet det er, hvor de hyler! Se hvorledes Moab vender ryggen til! Hvor det er blitt til skamme! Moab blir til latter og til en forferdelse for alle dem som bor rundt omkring det.

⁴⁰ For så sier Herren: Se, han [Nebukadnesar.] flyver som en ørn og breder sine vinger ut over Moab.

⁴¹ Byene blir inntatt, borgene blir stormet, og Moabs kjemper blir på den dag til mote som en kvinne i barnsnød.

⁴² Og Moab ødelegges, så det ikke mere er et folk, fordi det har ophøiet sig mot Herren.

⁴³ Gru og grav og garn over dig, du Moabs innbygger, sier Herren.

⁴⁴ Den som flyr for gruen, skal falle i graven, og den som kommer op av graven, skal fanges i garnet; for jeg lar hjemsøkelsens år komme over Moab, sier Herren.

⁴⁵ I Hesbons skygge står flyktninger uten kraft; for det farer ild ut fra Hesbon og en lue fra Sihon, og den fortærer Moabs kinn og ufreds-ættens isse.

⁴⁶ Ve dig, Moab! Fortapt er Kamos' folk; for dine sønner føres bort i fengsel og dine døtre i fangenskap.

⁴⁷ Men i de siste dager vil jeg gjøre ende på Moabs fangenskap, sier Herren. Her ender dommen over Moab.

KAPITTEL 49

Om Ammons barn. Så sier Herren: Har Israel ingen barn, eller har han ingen arving? Hvorfor har deres konge [de. deres (ammonittenes) avgud Molok] tatt Gad til eie, og hans folk bosatt sig i dets byer?

² Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da jeg lar krigsskrik høre mot Rabba i Ammons land, og det skal bli til en øde grusdyng, og dets døtre [de. dets omliggende byer.] skal brennes op med ild, og Israel skal ta sine eiere til eie, sier Herren.

³ Hyl, Hesbon! For Ai er ødelagt. Skrik, I Rabbas døtre, omgjord eder med sekk, jamre eder og løp omkring ved kveene! For deres konge går i fangenskap, hans prester og høvdinger alle sammen.

⁴ Hvorfor roser du dig av dine daler, av din dals overflod, du frafalne datter, som setter din lit til dine skatter og sier: Hvem kan gjøre mig noget?

⁵ Se, jeg lar frykt komme over dig, sier Herren, Israels Gud, hærskares Gud, fra alle dem som bor rundt omkring dig, og I skal bli drevet bort, hver til sin kant, uten at nogen samler de flyktende.

⁶ Men derefter vil jeg gjøre ende på Ammons barns fangenskap, sier Herren.

⁷ Om Edom. Så sier Herren, hærskares Gud: Er det ikke mere nogen visdom i Teman? Finnes ikke lenger råd hos de forstandige? Er deres visdom uttømt?

⁸ Fly, vend eder, skjul eder dypt nede, I Dedans innbyggere! For jeg lar Esaus ulykke komme over ham, den tid da jeg hjemsøker ham.

⁹ Om vinhøstere kommer over dig, så vil de ikke levne nogen efterhøst, om tyver kommer om natten, så vil de ødelegge til de har nok.

10 For jeg klær Esau naken, jeg avdekker hans skjulesteder, og vil han skjule sig, så kan han det ikke; hans barn og hans brødre og hans naboer blir ødelagt, og han er ikke mere.

11 Forlat dine farløse! Jeg vil holde dem i live, og dine enker kan stole på mig.

12 For så sier Herren: Se, de som det ikke tilkom å drikke begeret, [de. Herrens folk.] de skal drikke, og så skulde du bli ustraffet? Nei, du skal ikke bli ustraffet, drikke skal du.

13 For jeg har svoret ved mig selv, sier Herren, at Bosra skal bli til en forferdelse, til spott, til en ørken og til en forbannelse, og alle dets byer skal bli til evige grusdynger.

14 En tidende har jeg hørt fra Herren, og et bud er sendt ut iblandt folkene: Samle eder og dra imot det, stå op til krig!

15 For se, jeg gjør dig liten blandt folkene, foraktet blandt menneskene.

16 Redsel over dig! Ditt hjertes overmot har dåret dig, du som bor i fjellkløfter, du som holder til oppe på høidene. Om du bygger ditt rede høit som ørnen, så vil jeg styrte dig ned derfra, sier Herren.

17 Og Edom skal bli til en forferdelse; hver den som går forbi det, skal forferdes og spotte over alle dets plager.

18 Som da Sodoma og Gomorra og dets nabobyer blev lagt i grus, sier Herren, skal ingen mann bo der, og intet menneskebarn opholde sig der.

19 Se, han [Nebukadnesar.] stiger op som en løve fra Jordans prakt til de alltid grønne enger; for i et øieblikk vil jeg jage Edoms folk bort derfra, og den som er utvalgt, ham vil jeg sette over det; for hvem er som jeg, og hvem vil stevne mig, og hvem er den hyrde som kan stå for mitt åsyn?

20 Hør derfor det råd som Herren har lagt mot Edom, og de tanker som han har tenkt mot Temans innbyggere: Visselig, de skal bli slept bort de små lam; visselig, deres beitemark skal forferdes over dem.

21 Ved brakket av deres fall bever jorden; det lyder skrik som høres like til det Røde Hav.

22 Se, som en ørn farer han op og flyver og breder sine vinger ut over Bosra, og Edoms kjemper blir på den dag til mote som en kvinne i barnsnød.

23 Om Damaskus. Hamat og Arpad er blitt til skamme, for de har hørt en ond tidende, de forgår av angst; i havet er det uro, det kan ikke være stille.

24 Damaskus er motløst, det vender sig til flukt, forferdelse har grepet det; angst og veer har grepet det som den fødende kvinne.

25 Hvor den er forlatt, den lovpriste stad, min gledes by! [således klager Damaskus' innbyggere]

26 Derfor skal dens unge menn falle på dens gater, og alle krigsmennene skal tilintetgjøres på den dag, sier Herren, hærskares Gud.

27 Jeg vil sette ild på Damaskus' mur, og den skal fortære Benhadads palasser.

28 Om Kedar og om Hasors riker, [de. Arabia.] som Babels konge Nebukadnesar slo. Så sier Herren: Stå op, dra op mot Kedar og ødelegg ʾstens barn!

29 Deres telt og deres småfe skal de ta; deres telttepper og alle deres redskaper og deres kameler skal de føre bort med sig, og de skal rope til dem: Redsel rundt omkring!

30 Fly, flykt alt det I kan, skjul eder dypt nede, I Hasors innbyggere, sier Herren; for Babels konge Nebukadnesar har lagt råd imot eder og tenkt ut ondt imot eder.

31 Stå op, dra op mot et rolig folk, som bor trygt, sier Herren; de har hverken port eller bom, de bor for sig selv.

32 Deres kameler skal bli til rov, og deres store buskap skal bli til hærfang, og jeg vil sprede dem for alle vinder, dem med rundklippet hår, og fra alle kanter vil jeg la ulykke

komme over dem, sier Herren.

33 Og Hasor skal bli til bolig for sjakaler, en ørken til evig tid; ingen mann skal bo der, og intet menneskebarn opholde sig der.

34 Dette er Herrens ord som kom til profeten Jeremias om Elam [de. Persia.] i begynnelsen av Judas konge Sedekias' regjering:

35 Så sier Herren, hærskaernes Gud: Se, jeg knekker Elams bue, deres beste våben.

36 Og jeg vil la fire vinder fra himmelens fire hjørner komme over Elam og sprede dem for alle disse vinder, og det skal ikke være noget folk som de bortdrevne fra Elam ikke kommer til.

37 Og jeg vil gjøre Elam redd for sine fiender og for dem som står dem efter livet, og jeg vil la ulykke komme over dem, min brennende vrede, sier Herren, og jeg vil sende sverd etter dem, inntil jeg får gjort ende på dem.

38 Og jeg vil sette min trone i Elam, og jeg vil utrydde konge og høvdinger der, sier Herren.

39 Men det skal skje i de siste dager, da vil jeg gjøre ende på Elams fangenskap, sier Herren.

KAPITTEL 50

Dette er det ord Herren talte om Babel, om kaldeernes land, ved profeten Jeremias.

2 Forkynn det iblandt folkene og kunngjør det og løft op banner, kunngjør det, dølg det ikke, si: Babel er inntatt, Bel er blitt til skamme, Merodak er blitt forferdet, dets gudebilleder er blitt til skamme, dets vederstyggelige avguder er forferdet!

3 For et folk drar op imot det fra nord, det gjør dets land til en ørken, og det er ingen som bor i det; både mennesker og dyr er flyktet bort.

4 I de dager og på den tid, sier Herren, skal Israels barn komme, de og Judas barn sammen; de skal gå og gråte, og Herren sin Gud skal de søke.

5 Etter Sion skal de spørre, hit er deres åsyn vendt: Kom og gi eder til Herren ved en evig pakt, som ikke glemmes!

6 Fortapte får var mitt folk, deres hyrder hadde ført dem vill, til fjellene hadde de drevet dem bort; [neml. for der å dyrke avguder] fra fjell til haug gikk de, de glemte sitt hvilested.

7 Alle som traff dem, åt dem, og deres fiender sa: Vi skal ikke bøte for det -- fordi de hadde syndet mot Herren, rettferdighetens bolig, og mot sine fedres håp, Herren.

8 Fly ut av Babel og dra bort fra kaldeernes land, og gå som bukker foran hjorden!

9 For se, jeg vekker og fører op imot Babel en skare av store folkeslag fra landet i nord, og de skal stille sig op imot det; av dem skal det bli inntatt; deres piler er som en prøvet kjempes, ingen vender tilbake med uforrettet sak.

10 Og Kaldea skal bli til rov; alle som røver det, skal mettes, sier Herren.

11 Ja, gled eder bare, ja, juble bare, I som plyndrer min arv! Ja, hopp bare som en treskende kvige og vrinsk som de sterke hester!

12 Eders mor blir storlig til skamme, hun som fødte eder, blues; se, hun blir det siste blandt folkene, en ørken, et tørt land og en øde mark.

13 For Herrens vredes skyld skal det aldri bo folk der igjen, det hele skal bli til en ørken; hver den som går forbi Babel, skal forferdes og spotte over alle dets plager.

14 Still eder op mot Babel rundt omkring, alle I som spenner bue! Skyt på det, spar ikke på pilene! For mot Herren har det syndet.

15 Opløft hærskrig mot det rundt omkring! Det har overgitt sig, dets grunnvoller er falt, dets

murer er brutt ned; for det er Herrens hevn. Hevn eder på det! Gjør mot det således som det har gjort!

16 Utrydd av Babel både såmann og den som fører sigden i høstens tid! For det herjende sverd skal de vende sig hver til sitt folk og fly hver til sitt land.

17 Et bortdrevet lam er Israel, løver har jaget det bort; først åt Assurs konge det, og nu sist har Babels konge Nebukadnesar knust dets ben.

18 Derfor sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud, så: Se, jeg hjemsøker Babels konge og hans land, likesom jeg har hjemsøkt Assurs konge.

19 Og jeg vil føre Israel tilbake til dets beitemarker, og det skal beite på Karmel og i Basan, og på Efra'ims fjell og i Gilead skal det ete sig mett.

20 I de dager og på den tid, sier Herren, skal de søke etter Israels misgjerning, men den skal ikke være til, og etter Judas synder, men de skal ikke finnes; for jeg vil tilgi dem som jeg lar bli igjen.

21 Dra op mot Merata'ims [Merata'im (dobbelst gjenstridighet) og Pekod (hjemsøkelse) er billedlige navn på Babel] land og mot Pekods innbyggere! Forfølg dem, ødelegg dem og slå dem med bann, sier Herren, og gjør i alle deler som jeg har befalt dig!

22 Det er larm av krig i landet og stor ødeleggelse.

23 Hvor den er blitt knekket og knust den hammer som slo hele jorden! Hvor Babel er blitt til en forferdelse blandt folkene!

24 Jeg stilte snare for dig, og du blev fanget, Babel, uten at du visste av det; du blev funnet og grepet; for mot Herren hadde du gitt dig i strid.

25 Herren har åpnet sitt rustkammer og tatt frem sin vredes våben; for Herren, Israels Gud, hærskares Gud, har et arbeid fore i kaldeernes land.

26 Kom imot det fra alle kanter! Åpne dets forrådshus, dyng op som korndynger det som finnes der, og slå det med bann! La det ikke ha noget igjen!

27 Drep alle dets okser, [de. dets veldige menn] la dem stige ned for å slaktes! Ve over dem! For deres dag er kommet, deres hjemsøkelses tid.

28 Hør! De er flyktet og undkommet fra Babels land for å kunngjøre i Sion Herrens, vår Guds hevn, hevnen for hans tempel!

29 Kall skytterne sammen mot Babel, alle dem som spenner bue! Slå leir mot det rundt omkring, la ingen slippe unda! Betal det efter dets gjerninger, gjør mot det i alle deler som det har gjort! For mot Herren har det ophøiet sig, mot Israels Hellige.

30 Derfor skal dets unge menn falle på dets gater, og alle dets krigsmenn skal tilintetgjøres på den dag, sier Herren.

31 Se, jeg kommer over dig, Sadon [Sadon (overmot) er et billedlig navn på Babel] sier Herren, Israels Gud, hærskares Gud; for din dag er kommet, den tid da jeg hjemsøker dig.

32 Og Sadon skal snuble og falle uten å ha nogen som reiser det op, og jeg vil sette ild på dets byer, og den skal fortære alt rundt omkring det.

33 Så sier Herren, hærskares Gud: Undertrykt er både Israels barn og Judas barn, og alle de som har ført dem i fangenskap, holder dem fast; de nekter å la dem fare.

34 Deres gjenløser er sterk, Herren, hærskares Gud, er hans navn; han skal visselig føre deres sak og la jorden få ro, men volde Babels innbyggere uro.

35 Sverd over kaldeerne, sier Herren, over Babels innbyggere, over dets høvdinger og over dets vismenn!

36 Sverd over snakkerne! [de. de falske spåmenn, stjernetyderne og lign] De skal stå der som dårer. Sverd over dets kjemper! De skal bli forferdet.

- ³⁷ Sverd over dets hester og over dets vogner og over alle de fremmede krigsfolk blandt dem! De skal bli til kvinner. Sverd over dets skatter! De skal bli røvet.
- ³⁸ Tørke over dets vann! De skal tørkes ut. For det er et land med avgudsbilleder, og med sine gruelige avguder ter de sig som rasende.
- ³⁹ Derfor skal ørkenens dyr bo der sammen med ville hunder, og strutser skal bo i det; og det skal aldri mere reise sig igjen, og slekt efter slekt skal ingen bo der.
- ⁴⁰ Som da Gud la Sodoma og Gomorra og dets nabobyer i grus, sier Herren, skal ingen mann bo der, og intet menneskebarn opholde sig der.
- ⁴¹ Se, et folk kommer fra nord, et stort folk, og mange konger skal stå frem fra jordens ytterste ende.
- ⁴² Bue og spyd holder de i hånden, de er grusomme og skåner ingen; deres røst bruser som havet, og på hester kommer de ridende, rustet som en krigsmann, mot dig, Babels datter!
- ⁴³ Babels konge har hørt ryktet om dem, og hans hender er blitt kraftløse; angst har grepet ham, smerter som den fødende kvinnes.
- ⁴⁴ Se, han [Babels fiende.] stiger op som en løve fra Jordans prakt til de alltid grønne enger; for i et øieblikk vil jeg jage dem [babylonierne.] bort derfra, og den som er utvalgt, ham vil jeg sette over det; for hvem er som jeg, og hvem vil stevne mig, og hvem er den hyrde som kan bli stående for mitt åsyn?
- ⁴⁵ Hør derfor det råd som Herren har lagt mot Babel, og de tanker som han har tenkt mot kaldeernes land: Visselig, de skal bli slept bort de små lam; visselig, deres beitemark skal forferdes over dem.
- ⁴⁶ Ved det rop: Babel er inntatt, bever jorden, og det høres skrik blandt folkene.

KAPITTEL 51

- S**å sier Herren: Se, jeg vekker et ødeleggende vær over Babel og over innbyggerne i Leb-Kamai. [Leb-Kamai, de. mine motstanderes hjerte eller midtpunkt, et navn på Babel]
- ² Og jeg sender fremmede mot Babel, og de skal kaste det som korn og tømme dets land; for de skal falle over det fra alle kanter på ulykkens dag.
- ³ Mot den som spenner bue, skal bueskytteren spenne sin bue, og mot den som kneiser i sin brynje; spar ikke dets unge menn, slå hele dets hær med bann!
- ⁴ Og drepte menn skal falle i kaldeernes land, og gjennemborede menn på dets gater.
- ⁵ For Israel og Juda er ikke enker, forlatt av sin Gud, Herren, hærskares Gud, skjønt deres land er fullt av skyld mot Israels Hellige.
- ⁶ Fly ut av Babel, hver mann må redde sitt liv! Se til at I ikke omkommer ved Babels misgjerning! En hevners tid er det for Herren; han gjengjelder Babel det som det har gjort.
- ⁷ Babel var et gullbeger i Herrens hånd, som gjorde hele jorden drukken; av dets vin drakk folkene, derfor tedde folkene sig som rasende.
- ⁸ Med ett er Babel falt og blitt knust; jamre over det, hent balsam for dets smerte! Kanskje det kunde læges.
- ⁹ Vi har søkt å læge Babel, men det lot sig ikke læge. Forlat det, så vi kan gå hver til sitt land! For dommen over det når til himmelen og hever sig til skyene.
- ¹⁰ Herren har latt vår rettferdige sak komme frem i dagen; kom, la oss fortelle i Sion Herrens, vår Guds gjerning!
- ¹¹ Gjør pilene blanke, grip skjoldene! Herren har vakt mederkongenes ånd; for mot Babel

er hans tanke rettet, han vil ødelegge det; for det er Herrens hevn, hevnen for hans tempel.

12 Løft banner mot Babels murer, hold sterk vakt, sett ut vaktposter, legg bakhold! For Herren har både tenkt ut og setter i verk det som han har talt imot Babels innbyggere.

13 Du som bor ved store vann, du som er rik på skatter! Din ende er kommet, målet for din vinning er fullt.

14 Herren, hærskares Gud, har svoret ved sig selv: Har jeg enn fylt dig med mennesker som med gresshopper, skal det allikevel oppløftes et frydeskrik over dig.

15 Han er den som skapte jorden ved sin kraft, som grunnfestet jorderike ved sin visdom og utspente himmelen ved sin forstand.

16 Ved sin torden lar han vannene i himmelen bruse; han lar dunster stige op fra jordens ende, sender lyn med regn og fører vind ut av sine forrådsammer.

17 Hvert menneske blir ufornuftig, uten forstand; hver gullsmed har skam av sine utskårne bilder, hans støpte bilder er løgn, og det er ingen ånd i dem.

18 De er tomhet, et verk som vekker spott; på sin hjemsøkelses tid skal de gå til grunne.

19 Ikke er han som er Jakobs del, lik dem; for han er den som har skapt alle ting og den ætt som er hans arv; Herren, hærskares Gud, er hans navn.

20 Du [Babel.] er min hammer, mitt krigsvåben, og med dig knuser jeg folkeslag, og med dig ødelegger jeg kongeriker;

21 med dig knuser jeg hest og rytter, og med dig knuser jeg vogn og kjører;

22 med dig knuser jeg mann og kvinne, og med dig knuser jeg gammel og ung, yngling og jomfru;

23 med dig knuser jeg hyrde og hjord, og med dig knuser jeg pløieren og hans okser, og med dig knuser jeg stattholdere og landshøvdinge.

24 Men jeg gjengjelder Babel og alle Kaldeas innbyggere for eders øine all den ondskap som de har gjort mot Sion, sier Herren.

25 Se, jeg kommer over dig, du fordervelsens berg, sier Herren, du som forderver all jorden, og jeg vil rekke ut min hånd mot dig og velte dig ned fra fjellknausene og gjøre dig til et utbrent berg.

26 Og fra dig skal ingen ta sten til hjørne eller sten til grunnvoll; men til evige ørkener skal du bli, sier Herren.

27 Løft banner i landet, støt i basun blandt folkene, innvi folkeslag til kamp mot det, kall sammen mot det Ararats, Minnis og Askenas' riker, innsett høvedsmenn imot det, før hester frem som strihårede gresshopper!

28 Innvi folkeslag til kamp mot det, kongene i Media, dets stattholdere og alle dets landshøvdinge og hele det land han [de. mederkongen.] råder over!

29 Da skjelver jorden og bever; for Herrens tanker mot Babel blir fullbyrdet: å gjøre Babels land til en ørken, så ingen bor der.

30 Babels kjemper har holdt op å stride, de sitter stille i borgene, deres kraft er borte, de er blitt til kvinner; det er satt ild på dets boliger, dets bomber er sprengt.

31 Løper løper mot løper og bud mot bud for å melde Babels konge at hans stad er inntatt på alle kanter,

32 vadestedene er i fiendens vold, vandammene uttørket med ild, og krigsmennene forferdet.

33 For så sier Herren, hærskares Gud, Israels Gud: Babels datter er som en treskeplass når den blir stampet hård; ennu en liten stund, så kommer høstens tid for henne.

- ³⁴ Babels konge Nebukadnesar har ett oss, har ødelagt oss, har satt oss bort som et tomt kar, har opslukt oss som et sjøuhyre, har fylt sin buk med min kostelige mat; han har drevet oss bort.
- ³⁵ Den vold jeg har lidt i mitt kjøtt, måtte den komme over Babel, så må Sions innbyggere si, og mitt blod komme over Kaldeas innbyggere, så må Jerusalem si.
- ³⁶ Derfor sier Herren så: Se, jeg fører din sak og utfører din hevn, og jeg vil tørke ut dets hav og gjøre dets kilde tørr.
- ³⁷ Og Babel skal bli til grusdynger, en bolig for sjakaler, til en forferdelse og til spott, så ingen bor der.
- ³⁸ De brøler alle sammen som unge løver, de brummer som løveunger.
- ³⁹ Når de er blitt hete, [av vin] vil jeg gjøre et drikkelag for dem og gjøre dem drukne, forat de skal juble og så falle i en evig søvn og ikke våkne, sier Herren.
- ⁴⁰ Jeg vil føre dem ned som lam til å slaktes, som værer og gjetebukker.
- ⁴¹ Se, Sesak er blitt hærtatt, all jordens pris er blitt inntatt! Hvor Babel er blitt til en forferdelse blandt folkene!
- ⁴² Havet er steget op over Babel, det er skjult av dets brusende bølger.
- ⁴³ Dets byer er blitt til en ørken, et tørt land og en øde mark, et land som ingen mann bor i, og som intet menneskebarn drar igjennom.
- ⁴⁴ Og jeg hjemsøker Bel i Babel og drar det han har slukt, ut av hans munn, og folkeslag skal ikke mere strømme til ham; også Babels mur er falt.
- ⁴⁵ Dra ut av det, mitt folk, hver mann må redde sitt liv-for Herrens brennende vrede!
- ⁴⁶ Og vær ikke motfalne og redde for de rykter som høres i landet, om det i et år kommer et rykte, og derefter i et annet år et annet rykte, og om det råder vold i landet, og hersker reiser sig mot hersker.
- ⁴⁷ Se, derfor skal dager komme da jeg hjemsøker Babels utskårne bilder, og hele dets land skal bli til skamme, og alle dets menn skal bli drept og falle der.
- ⁴⁸ Og himmel og jord og alt som i dem er, skal juble over Babel; for fra nord skal ødeleggerne komme over det, sier Herren.
- ⁴⁹ Også Babel skal falle, I av Israel som er slått ihjel! Også Babels innbyggere skal falle, I som er slått ihjel over den hele jord!
- ⁵⁰ I som er undkommet fra sverdet, dra bort, stans ikke, kom Herren i hu fra det fjerne land og minnes Jerusalem!
- ⁵¹ Vi var blitt til skamme; for vi måtte høre hånsord; skam dekket vårt åsyn, for fremmede var kommet over helligdommene i Herrens hus.
- ⁵² Se, derfor skal dager komme, sier Herren, da jeg hjemsøker dets utskårne bilder, og i hele dets land skal sårede menn stønne.
- ⁵³ Om Babel enn vil stige op til himmelen, og om det enn vil gjøre sin høie festning utilgjengelig, så skal allikevel ødeleggere fra mig komme over det, sier Herren.
- ⁵⁴ Skrik lyder fra Babel, det er stor ødeleggelse i kaldeernes land.
- ⁵⁵ For Herren ødelegger Babel og gjør ende på den sterke larm i byen; og deres [fiendenes.] bølger skal bruse som store vann, deres larmende røst skal la sig høre.
- ⁵⁶ For over det, over Babel, kommer en ødelegger, og dets kjemper blir fanget, deres buer knekket; for Herren er en gjengjeldelsens Gud, han lønner, han gjengjelder.
- ⁵⁷ Og jeg vil gjøre dets høvdinger og dets vismenn, dets stattholdere og dets landshøvdinger og dets kjemper drukne, og de skal falle i en evig søvn og ikke våkne, sier kongen, han hvis navn er Herren, hæskarenes Gud.

⁵⁸ Så sier Herren, hærskaernes Gud: Babels mur, den brede, skal rives til grunnen, og dets porter, de høie, skal brennes op med ild, så folkeslag skal ha gjort sig møie for intet, og folkeferd arbeidet sig trette for ilden.

⁵⁹ Dette er det bud som profeten Jeremias gav Seraja, sønn av Nerija, Mahsejas sønn, da han drog til Babel sammen med Judas konge Sedekias i det fjerde år av hans regjering -- Seraja var den som sørget for herbergene.

⁶⁰ Jeremias skrev op i en bok all den ulykke som skulde komme over Babel, alle disse ord som er skrevet om Babel.

⁶¹ Og Jeremias sa til Seraja: Når du kommer til Babel, da se til at du leser op alle disse ord!

⁶² Og du skal si: Herre! Du har talt mot dette sted og sagt at du vil ødelegge det, så det ikke skal være nogen som bor der, hverken menneske eller dyr, men at det skal bli til evige ørkener.

⁶³ Og når du er ferdig med å lese op denne bok, da skal du binde en sten til den og kaste den ut i Eufrat,

⁶⁴ og du skal si: Således skal Babel synke og ikke komme op igjen, for den ulykke som jeg lar komme over det, og avmektige skal de ligge der. Her ender Jeremias' ord.

KAPITTEL 52

Sedekias var en og tyve år gammel da han blev konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem; hans mor hette Hamital, datter av Jirmeja, og var fra Libna.

² Han gjorde hvad ondt var i Herrens øine, aldeles som Jojakim hadde gjort.

³ For på grunn av Herrens vrede gikk det så med Jerusalem og Juda, inntil han kastet dem bort fra sitt åsyn. Og Sedekias falt fra kongen i Babel.

⁴ I hans niende regjeringsår, i den tiende måned, på den tiende dag i måneden, drog kongen i Babel Nebukadnesar med hele sin hær mot Jerusalem og leiret sig imot det, og de bygget skanser mot det rundt omkring.

⁵ Og de holdt byen kringsatt like til kong Sedekias' ellevte år.

⁶ I den fjerde måned, på den niende dag i måneden, var hungersnøden så stor i byen at landets folk ikke hadde noget å ete.

⁷ Og byens mur blev gjennombrutt, og alle krigsmennene flyktet og drog ut av byen om natten gjennom porten mellom begge murene ved kongens have, mens kaldeerne lå leiret mot byen rundt omkring; og de tok veien til ødemarken.

⁸ Men kaldeernes hær satte efter kongen, og den nådde Sedekias igjen på Jerikos ødemarker; og hele hans hær spredte sig og forlot ham.

⁹ Og de grep kongen og førte ham op til Babels konge i Ribla i Hamatlandet, og han avsa dom over ham.

¹⁰ Og Babels konge drepte Sedekias' sønner for hans øine; også alle Judas høvdinger drepte han i Ribla.

¹¹ Og Babels konge lot Sedekias blinde, og han lot ham binde med to kobberlenker og førte ham til Babel og holdt ham i fengsel til hans dødsdag.

¹² I den femte måned, på den tiende dag i måneden -- det var Babels konge Nebukadnesars nittende år -- kom Nebusaradan, høvdingen over livvakten, en av de høieste menn hos kongen i Babel, til Jerusalem.

¹³ Han brente op Herrens hus og kongens hus, og alle Jerusalems hus -- alle

stormennenes hus -- brente han op med ild.

14 Og hele den hær av kaldeere som høvdingen over livvakten hadde med sig, rev ned alle murene omkring Jerusalem.

15 Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bortførte nogen av de ringeste av folket og resten av folket, dem som var blitt tilbake i byen, og overløperne som var gått over til kongen i Babel, og resten av hopen.

16 Bare nogen av de ringeste i landet lot Nebusaradan, høvdingen over livvakten, bli tilbake som vingårdsmenn og jordbrukere.

17 Kaldeerne slo i stykker kobbersøilene i Herrens hus og fotstykkene og kobberhavet i Herrens hus og førte alt kobberet av dem til Babel.

18 De tok også askebøttene og ildskuffene og knivene og bollene til å sprengre blod med og røkelseskålene og alle kobberkarene som hadde vært brukt til tjenesten.

19 Også skålene og fyrfatene og bollene til å sprengre blod med og askebøttene og lysestakene og røkelseskålene og begerne, alt som var av gull, og alt som var av sølv, det tok høvdingen over livvakten.

20 De to søiler, det ene hav og de tolv kobberokser som var under fotstykkene som kong Salomo hadde latt gjøre for Herrens hus -- i alle disse ting var kobberet ikke til å veie.

21 Og om søilene er å si at den ene søile var atten alen høi, og en tråd på tolv alen nådde omkring den; den var fire fingrer tykk, og hul.

22 Og det var et søilehode på den av kobber, og det ene søilehode var fem alen høit, og det var nettverk og granatepler på søilehodet rundt omkring, alt sammen av kobber, og likedan var det med den andre søile, som også hadde granatepler.

23 Og granateplene var seks og nitti, som vendte utad; alle granateplene var hundre ved nettverket rundt omkring.

24 Høvdingen over livvakten tok ypperstepresten Seraja og Sefanja, den næstøverste prest, og de tre voktere ved dørtreskelen,

25 og fra byen tok han en hoffmann som var høvedsmann over krigsfolkene, og syv menn som ennu fantes i byen av dem som stadig hadde adgang til kongen, og skriveren hos hærføreren, han som utskrev landets folk til krigstjeneste, og seksti menn av landets folk som fantes i byen --

26 dem tok Nebusaradan, høvdingen over livvakten, og førte dem til Babels konge i Ribla,

27 og Babels konge lot dem slå ihjel i Ribla i Hamat-landet. Således blev Juda bortført fra sitt land.

28 Dette er tallet på dem som Nebukadnesar bortførte: I det syvende år tre tusen og tre og tyve jøder;

29 i Nebukadnesars attende år åtte hundre og to og tretti sjeler fra Jerusalem;

30 i Nebukadnesars tre og tyvende år bortførte Nebusaradan, høvdingen over livvakten, syv hundre og fem og firti sjeler av jødene; det var i alt fire tusen og seks hundre sjeler.

31 I det syv og trettiende år efterat Judas konge Jojakin var bortført, i den tolvte måned, på den fem og tyvende dag i måneden, tok kongen i Babel Evilmerodak -- i det år han blev konge -- Judas konge Jojakin til nåde og førte ham ut av fengslet.

32 Og han talte vennlig med ham og satte hans stol ovenfor stolene til de andre konger som var hos ham i Babel.

33 Han la sin fangedrakt av og åt stadig ved hans bord, så lenge han levde.

34 Og han fikk sitt stadige underhold fra Babels konge, hver dag det han den dag trengte, så lenge han levde, like til sin dødsdag.

For other languages please go to www.wordproject.org